

ARTŪRAS ŽILIS

ANT KELIŲ TIK

PRIEŠ DIEVĄ

NAUJAS
N:1>
VARDAS

Artūras Žilis

ANT KELIŲ TIK PRIEŠ DIEVĄ

Romanas

Viršelio dailininkas – Laimis Kosevičius

ISBN 978-609-95973-5-5

„Naujo vardo“ elektroninių knygų tekstų autorių teisės priklauso šių knygų autoriams; visų kitų kūrybinių darbų autorių teisės atitinkamai priklauso šiuos darbus atlikusiems asmenims. Lietuvoje autorių teisės saugomos Autorių teisių ir gretutinių teisių įstatymo.

www.naujasvardas.lt

2018

Autoriaus žodis

Po romanų „Atpirkimas“ ir „Kartą Lietuvoje“ sulaukiau daug dėmesio. Mano feisbuko draugų skaičius paaugo gal dešimt kartų. Buvo smagu, kai susisiekė jau seniai girdėti draugai ir bendraklasiai.

Vieną dieną per langą pamačiau prie mano namų stovinčią juodą „Audi A6“. Ten ji prastovėjo beveik visą dieną. Vairuotojas ir šalia sėdintis jo bendrakeleivis į lauką nelipo.

Kitą dieną išėjęs pasivaikščioti pamačiau Gedimino gatve važiuojantį baltą apynaujį autobusiuką. Jis pravažiavo gatve, įsuko į „Garnio“ aikštelę ir vairuotojas išsitraukęs telefoną žiūrėdamas į mane kažką kalbėjo. Mane apėmė panika. Pamaniau, kad bachūrai perskaitė mano knygą dabar ruošiasi mane „nuimti“. Tada ši mintis atrodė gana logiška, juk rašau kriminaline tematika.

Po kelių dienų dėl paranojos jau buvau psichiatrinėje ligoninėje.

Nusprendžiau parašyti apie tai knygą, nes labai miela greitosios pagalbos felčerė, kuri mane lydėjo į ligoninę, prasitarė, kad norėtų tokią knygą paskaityti. Gaila, kad nežinau jos vardo... Na, nieko tokio. Skiriu šią knygą visoms greitosios pagalbos felčerėms.

Beprotnamyje esi kaip narve. Negali išeiti į lauką, spintelėse nuolat daro kratas, maistas šlykštus, personalas elgiasi kaip bobutės su savo paršiukais. O kodėl? Kuo nusikalto žmogus, kuris

serga? Gali dėl to verkti, kaip dauguma ir daro, arba gali juoktis. Aš pasirinkau juoktis...

Nors romanas paremtais tikrais faktais, tačiau daug kas pakeista. Net romano herojus. Juo negalėjau būti aš, nes nesu niekuo išskirtinis. Aš ramaus būdo.

Kartą gulėjau ant savo metalinės lovos šeštame skyriuje ir galvojau, kas būtų, jeigu per tas šarvuotas duris įžengtų tikrai kietas vaikas. Žaibiško mąstymo, su žvaigždžių *tattoo* ant kelių ir niekam nenusileidžiantis.

Tokį ir sukūriau romano pasakotoją. Jo vardas Jonas Varenas ir kviečiu su juo susipažinti šios knygos puslapiuose.

Į žmones ten nežiūrima kaip į žmones. Dažnai jie tampa pajuokos objektais. Žinau, kad po šio romano sulauksiu daugybės kritikos, bet man tai nesvarbu. Mane gali vadinti kad ir suknistu dviračiu, dėl to niekas manimi nevažinės. O tiems, kurie norės su manimi susisiekti ir apiberti kritika, galiu pasakyti tik viena: aš katino metais gimęs, o katinams vienodai, ką apie juos loja žiurkės.

Artūras Žilis

Leidėjų žodis

Nauja „banditiškųjų romanų“ žanro rašytojo Artūro Žilio knyga. Autorius ir toliau tirštais tarantiniškais potėpiais piešia ir žiaurų, ir romantizuotą nusikalstamo pasaulio atstovų gyvenimą. Šįkart jo herojus patenka į Žiegždrių psichiatrijos ligoninę. O ten jau pilna visko – ir meilės, ir kraujo... N-18. Necenzūrinė leksika.

I SKYRIUS. IŠLIEKA STIPRIAUSI

Naktis visada išvemiam krūvą šūdžių. Naktį vaikšto po miestą arba girti marozai, arba prostitutės, arba visiškai debilai, koks, turbūt, buvau ir aš.

"Ateik čia, gaidy“, – tada suriko vienas jų. „Būčiau gaidys, būčiau į tave panašus“, – atsakiau. O tada ir prasidėjo...

Jų buvo keturi ir gavau nuo visų. Kai parkritau ant šaligatvio, prasidėjo „kojų balius“. Iškirto konkrečiai – naktinių žibintų šviesa išsijungė. Atsikėliau be telefono ir pinigų.

Bet tai dar ne pabaiga. Rasiu juos, juk ne adatos šiene. Jau žinau, kur gyvena du iš jų – bendrabuty prie bažnyčios. Gyvena kartu vienam kambary, kaip tie estai iš anekdoto.

Taigi tame anekdote du estai užaina į viešnamį ir sako: „Lappa dėna, mės norrim kruštti“. „O kiek pinigų turite?“ „Dešimt eurų“. „Už dešimt eurų galit vienas kitą krušt.“ Taigi, jie išeina, praeina dešimt minučių ir estai grįžę klausia: „Lappa dėna, o kam pinigų ppadot?“.

Prunkštelėjau prisiminęs ir visi sėdintys poliklinikos fojė į mane sužiuro. Smalsiausiai bobutei pamerčiau akį. Ji nudelbė akis.

Dabar mane vaiko iš vieno poliklinikos kabineto į kitą. Nemaniau, kad toks užsiknisimas gauti leidimą ginklui – psichologai, testai ir visa kita. Dabar dar pas psichiatrą nusiuntė. Ir kam, po velnių? Aš gi ne koks psichas.

Sėdžiu čia jau gerą valandą. Nors atėjau ankščiau, bet vis tiek kviečia į kabinetą kažkaip neteisingai, gal pirmi eina tie, kurie „patepė“?

Atsidarė durys, iššlubavo pacientė, stora kaip karvė ir dar ryža.

Prisiminiau anekdotą apie ryžikus: „Vaikeli, kodėl tavo akys tokios raudonos?“ Vaikas sako: „Rūkiu žolę, tėti...“ „Ką čia knisi man protą? Vėl verkei, nes esi ryžas!“ Arba dar vienas: „Lapė, zuikis, vilkas ir meška susėda žaisti kortom ir vilkas sako: „Kas sukčiaus, gaus per snukį. Per savo ilgą, ryžą snukį“.

Durys vėl atsidarė. Išėjo seselė.

– Jonas Varenas.

Pagaliau, blin, sulaukiau.

Užėjau į kabinetą.

– Laba diena.

– Laba diena.

– Sėskite.

Atsisėdau ant kušetės.

– Ne, ne. Sėskite ant kėdės.

Atsisėdau ant kėdės. O jis kažką rašė į kortelę. Tai tikriausiai buvo ne mano kortelė, o tos laputės, kur iššlubavo ką tik.

Paglosčiau savo sumuštą veidą: nosis kaip bulvė, ant dešinės akies fanaras, galva guzuota, o šonkauliai taip maudžia, lyg būtų spaudžiami spaustuvo.

Jis nustojo rašyti ir, užvertęs kortelę, atsivertė manąją.

– Jonas Varenas...

– Taip.

– Neklausiau. Kalbėk, kai klausiu.

Šitas storas pliktelėjęs daktariūga mažai ką teišmano apie etiketą. O gal tiesiog nervina darbas. Mane irgi nervintų, jei kasdien tektų bendrauti su psichais. Turėtų džiaugtis, nes atėjo psichiškai visiškai sveikas žmogus, o jis vis tiek nesidžiaugia.

Lopas.

Ak, jei tą naktį būčiau turėjęs pistoletą... Nebūtų dabar ant mano kūno tiek mėlynos spalvos. Būčiau nukalęs visus keturis.

Bem-bem-bem! Bem! Ir viskas. Keturi lavonai. Būtinoji gintis. Problemų nėra, ir keturiais parazitais mažiau.

Greičiau išrašytų man tą leidimą. Nueičiau į ginklų parduotuvę prie „Gulbės“ ir nusipirkčiau pistoletą. Gal „Beretą“. Itališkas, nedidelis, neužsikerta.

Daktaras kažką pasakė.

– Ką? – paklausiau aš.

– Kam tau ginklas?

– Savigynai.

– Saviginos moko sporto klubuose. Eik karatė palankysi, ar kažką. Ar jau yra testų rezultatai? – jis paklausė seselės.

Seselė atsidarė spintą ir pradėjo kuistis po ją.

– Sujeta... Žitkus... Štai, radau. Varenas.

Ji padėjo krūvą popieriaus ant stalo prieš daktarą.

Jis vartė popierius. Staiga susiraukė. Vėl vartė ir vėl susiraukė.

– Aha...

Jis baigė su tais popieriais ir paklausė:

– Kaip tu miegi?

– Kaip visi, lovoje.

– Ne to klausiau. Miego kokybė. Ar lengva užmiegi? Greitai?

– Šiaip nelabai.

– O nerimą kažkokį jauti? Gal tau atrodo, kad tave stebi ar seka kas nors?

– Aišku, kad seka, – atsakiau, – mus visus seka. Pokalbius įrašinėja, feisbuko žinutes, ką kalbam per skaiptą, elektroninį paštą skaito.

– Kas?

– ONTT, STT, mentai. Gali bet kas, net ir banditai. Gali įsilaužt ir prirašyt nesąmonių. Aš jau nesinaudoju nei telefonu, nei niekuo.

Daktaras linktelėjo seselei, ji išėjo.

– O kaip su narkotikais? Uostai miltelius? Tablečių kokių? Žolės?

– Šiaip viską išbandęs, tik dar nesileidau. Ir nesileisiu. Ten jau karstą gali nusipirkt. Hera mėšlas. O žolė – beveik kasdienybė.

– Tai tu narkomanas?

– Nesvaik! Žolė – ne narkotikas.

– O tau neatrodo, kad į mane turėtum kreiptis „Jūs“?

– Neatrodo, nes kalbu su vienu asmeniu, o ne su keliais.

– Supratau. Tuoj surašysiu popierius.

– Man palaukti už durų?

– Ne, ne, čia pasėdėk.

Nežinojau, ką jis ten rašė. Maniau, kad leidimą ginklui.

Kai šis iš pažiūros keturiasdešimtmetis dar pasens – turės suknistai daug raukšlių. Susiraukęs kaip velnias.

– Balsų negirdi?

– Girdžiu, blin, – atsakiau, nes juk ne kurčias esu.

– Vaiduoklių nematai? Vaizdinių, taip sakant?

– Gal tu prikolini iš manęs? Kas aš tau, Donis Darko?

Jis nieko neatsakė, tik daug daug rašė. Kai baigė, pradėjo klausinėti ne į temą.

– Merginą turi?

– Ne, neturiu. Teko išsiskirti. Bet užvakar turėjau dar vieną.

Jis šyptelėjo.

– Mokaisi? Dirbi?

– Nea.

– Tai iš ko gyveni?

– O kam tau žinot? Kodėl klausi? Iš santaupų.

– Na, man nebūtina žinoti. Maždaug ir pats suprantu – trumpai kirptas, odinė striukė, krumpliai nudaužyti.

– Nudaužyti, blin... Tu pažiūrėk į mano veidą! Tau atrodo, kad mane glamonėjo prostitutė?

– Tai tave užpuolė?

– Jau anam kabinete sakiau, kad nieko apie tai nepasakosiu.

Staiga prasivėrė kabineto durys. Įsirovė du felčeriai (vyras ir moteris), du farai ir ta pati seselė. Daktaras prieš mane pakišo popierius.

– Rašykis, – paliepė.

– Kas čia?

– Tavo sutikimas gydytis psichiatrinėje ligoninėje. Rašykis čia, –
bedė pirštu į dokumento apačią.

– Nevažiuosiu aš į jokią psichiatrinę.

– Rašykis greičiau, mes laiko neturim, – įsakmiai tarė vienas iš
farų.

– Ne.

– Parašą dėk.

– Nedėsiu.

– Dėsi. Rašykis!

Nusijuokiau ir pagalvojau, kad reikia iš jų pasišaiipyti. Taigi,
dokumento apačioje parašiau: „Mentai lopai“.

Pokštas nepavyko, nes abu policininkai greitai užlaužė man
rankas ir uždėjo antrankius.

– Paleiskit, jūs, ožiai! Aš nedėjau savo parašo!

– Užtenka, kad tavo ranka rašyta. Važiuosim.

– Kur, blin, važiuosim?!

– Pasigydyt.

Jie išvedė mane koridorium į lauką. Kol vedė, visi spoksojo į mane kaip į kokį Škiperį. Mane išveda mentai. Eina šikt.

Taigi, mane įgrūdo į greitąją. Vienas faras atsisėdo šalia manęs, o kitas įsėdo į policijos automobilį ir išvažiavo.

Netrukus atėjo felčeriai ir greitosios pagalbos automobilis pajudėjo. Nieko nesupratau. Kodėl jie mane išveža į psichūškę?

Gulėjau ant tos lovos ir juokiausi.

– Ko juokiesi? – paklausė šalia sėdintis policininkas.

– Anekdotą prisiminiau.

– Tai gal ir man papasakosi?

– Gerai. Nu, sėdi du narkomanai prie upės po doziukės ir prie jų prieina mentas. Atsiprašau, tai yra policijos pareigūnas, – mentas linktelėjo. – Ir pareigūnas klausia: „Klauskite, vyrai, ar čia lavonas neišniro? Nematėt?“ Vienas narkomanas sako: „Ne, nematėm“. Tada pareigūnas nueina ir kaip tik tada išnyra lavonas. Kitas narkomanas sako: „Lavone, plauk. Mes tavęs nepridavėm.“

Mentas saikingai nusišypsojo.

– Tavo amžiaus vaikinai turbūt nelabai pasitiki policija?

– O policija ar labai pasitiki mano amžiaus vaikinais?

Jis linktelėjo.

– O klausyk, kas būtų, jei nebūtų policijos? Tai yra, mūsų.

– Anarchija.

– Va, – jis pasakė su pasididžiavimu.

Aš nesupratau, kodėl jis kalba su manim, Jonu Varenu, dar žinomą kaip Varkė, tokiu tonu.

– Tai ką tu nori pasakyti kalbėdamas tokiu tonu su manim? Tau gal demokratija patinka? – paklausiau ir nusijuokiau.

– O tau nepatinka? Ir išvis, kodėl mane tujini?

– O kas neleis man tavęs tujinti? Kas tu toks, blin? Demokratija – šiknokratija. Jei nebūtų tokių kaip tu, tokie kaip aš valdytų šalį. Laimėtų stipriausi, o ne kažokie duchai. Ar tau negirdėtas žodis „evoliucija“? Išlieka stipriausi. Tik taip vyksta progresas.

– Ne, nu tu tikrai durnas, – pasakė jis ir susiraukė. – Durnas kaip bato aulas.

– Tai TU durnas, ožy. Jei kas nors atvertų tavo skalpą, vietoj smegenų rastų tik raudoną siūlą, o jei tą siūlą nukirptų – tai ir ausys nukristų. Cha cha cha...

Tas policajus pasiuto ir du kartus man trenkė – į pilvą ir į saulės rezginį. Kurį laiką gaudžiau orą. O kai atsigavau, apsisukau ratu ir spyriau jam į pilvą.

Greitoji sustojo Kauno gatvėj, prie „profkių“. Pasigirdo felčerės balsas:

– Fiksuosim.

Ir tie velniai mane puolė. Felčeris vyras įšoko per šonines duris, o boba per galines ir griebė laikyt mane už kojų. Mentas laikė prispaudęs krūtinę, o felčeris jau juosė man diržus per krutinę ir kojas.

– Rankų negaliu prifiksuot, – pasakė jis, – antrankiai maišo. Gal nuimsi antrankius, Remigijau?

– Tuoj, – pasakė policajus.

Ir jie vėl atlaisvino diržus. Kai faras atrakino vieną ranką, aš greitai išlindau iš po diržų, nustūmiau tą bobą ir kaip koks suknistas nindzė iššokau iš greitosios.

Pasileidau bėgti link „profkių“.

Skuodžiau kiek galėjau ir mažčiau, pas ką pasislėpsiu, kol čia viskas aprims. Aš gi nepadariau jokio nusikaltimo. Neturėtų skelbti paieškos.

O policajus Remigijus neatsiliko nė per žingsnį. Turbūt kasdien sporto klubą lanko. Visi tie mentai treniruojami, kiek teko girdėt. Per savo gyvenimą teko matyti tik vieną nusususį farą, kuris buvo kūdas kaip dviračio rėmas.

O policajus pridususi balsu šaukė:

– Stok! Stok! Šausiu!!!

Į nieką tu nešausi. Kiaušai per skysti, kad šautum į beginklį, kuris net nėra nusikaltėlis. Buvau girdėjęs, kad yra tokių farų, kurie ir

į pensiją išeina taip nė kartelio ir neiššovę.

Štai priekyje PRC tvora, galvojau peršokti ją, o tada pasislėpt pačioj „profkėj“. Ką jie, tipo, visą PRC apsups, kad mane rastų? Sakyčiau, kad ne.

Šokau per tvorą ir atsitiko kai kas nenumatyta – antras antrankių galas užsikabino už tvoros briaunos. Tėškiausi į asfaltą.

Faras greitai peršoko per tvorą ir išsitraukė daiktą, panašų į pistoletą. Pasigirdo spragtelėjimas ir per mano kūną perėjo srovė. Turbūt elektrošokas.

Negalėjau atsistoti, pajudėti.

Nuo PRC pusės privažiavo greitoji. Jie ištraukė kažkokią lentą ir ant jos mane paguldė.

– Nuimk tuos antrankius, – pasakė felčeris.

– Gerai, dabar jis tikrai nepabėgs.

Policajus atrakino mane, o aš negalėjau pajudėti.

– Štai tau ir evoliucija, – nusijuokė jis, – išlieka stipriausi. Cha cha... bandiūga tu! Kas dabar? Žinai, kiek aš tokių, kaip tu, per gyvenimą mačiau?!

– Tai dar ne pabaiga, – vos vos išstenedėjau žodžius, o felčerė man dar ir kažkokių vaistų suleido.

Jie sukaustė mane guminiiais diržais, įkėlė tarsi su karstu į greitosios „katafalką“ ir autobusiukas pajudėjo Kauno kryptimi.

Nežinau, bet man atrodo, kad leidimo ginklui šiandien aš negausiu. Cha cha cha...

Jei negausiu leidimo – ieškosiu dūlos be leidimo. Ir šito Remigijaus veidas man taip lengvai nepasimirš.

O dėl evoliucijos – juokiasi tas, kuris juokiasi paskutinis. O jei ne aš juoksiuosi paskutinis, tai paskutinis juoksis tas, kuris neturės dantų.

II SKYRIUS. ANT MANO KELIŲ ŽVAIGŽDĖS

Svajojau, kad vaikštau poezijos parke, šalia manęs eina sena draugė Daiva. Pasakoju jai anekdotus ir ji šypsosi. Retai pamatydavai jos šypseną po to, kai tragiškomis aplinkybėmis žuvo jos mylimas vyras. Mes buvom draugai. Kartu leisdavom laisvalaikį ir tiek. Aš jai buvau per jaunas, man ji per brandi.

Daiva – graži kaip milijonas angelų. Jos veidas tobulas, jos kūnas tobulas. Tačiau ji jau brandi, o aš dar jaunas. Ji irgi jauna, bet rimtai žiūrinti į gyvenimą, o aš gyvenau tik šia diena.

Man patiko būti su ja. Mums nereikėdavo susiskambinti, kad paskirtume susitikimą. Likimas mus ir taip suvedavo.

Tik staiga pajutau, kad krentu.

Pramerkiau akis.

– Nieko čia baisaus, tik rogės apvirto, – pasakė faras ir pakėlė tai, ką pavadino rogėmis: greitosios lovą, prie kurios buvau pririštas.

Bandžiau išsilaisvinti, bet nepavyko. Rankos ir kojos buvo taip priveržtos, kad, atrodė, bus mėlynių, kaip ir ant veido bei kūno. Kaip ir ant krumplių.

Pažiūrėjau į tą mentą ir pasakiau:

– Padaryk snukutį paprastesnį, ir nežiūrėk taip, dar akis pamesi, ožy.

Iš greitosios kabinos pasigirdo moters balsas:

– Nesileisk su juo į kalbas, Remigijau. Tuoj būsim vietoje, jau pravažiavom Šlienavą. Pasiėksim Žiegždrius ir tegul jie su šituo tvarkosi.

Žiegždrius...

Blin, ten gi visai normalu. Draugelis buvo, tai sakė, kad ten kasdien tortus valgė. Trumpai gi ten laiko.

Kad jau taip, tai nutariau vėl pasiėaipyt iš to faro:

– Mente, nori, pokštą papasakosiu?

Jis nieko neatsakė, o aš pasakojau.

– Guli du mentai prie upės, naktis, žiba žvaigždės, vasara, mėnulio pilnatis. Ir vienas mentas klausia kito: „Ką darai?“ tas atsako: „Smaukau“, o pirmas ir sako: „Tai smaukyK SAU“.

– Už tokį bazarą gali ir į snukį gaut.

– Bazarą?... Tu gal užsislaptinęs marozas?

Nieko neatsakė.

Aplinkui matėsi tik apsnigtos eglės. Mane veža į mišką? Cha! Ne pirmas kartas. Antras.

Kartą atsisakiau padulkint vieną bjaurią merginą, kuri buvo vieno mafuko sesuo. Tai ta padla pasakė savo broliukui, kad aš ją per prievartą bandžiau patvarkyt.

Ėjau iš mokyklos ir sustojo juodas BMW. Iš jo išlipo trys žaliūkai ir įgrūdo mane į bagažinę.

Važiavau į mišką, visai kaip šiandien, tik dabar sąlygos geresnės, tada labai nepatogiai kratė. Žaliūkas vairuot nelabai mokėjo, tik „piešė saules“, būtina ar ne.

Tada BMW sustojo miške, jie išmetė mane iš bagažinės, numetė kastuvą ir pasakė: „Kask sau duobę, dūchas“. „O kas, jei nekasiu?“. „Užmušim“. „Tai patys ir kaskit, nes toj duobėj bus mano lavonas. Šiaip ar taip mane užmušit. Dėjau. Nekasiu.“

Tada gerai mane sudaužė. Atėmė mobilų telefoną, batus, bet neužmušė. Tik pagąsdint norėjo.

Parėjau į miestą tik po trijų parų.

O tos žertvos dar nepamiršau, ji mano sąrašė.

Kada nors, kai turėsiu pakankamai išteklių, atkeršysiu visiems, kurie man yra pašikę.

Greitosios felčeris pranešė per raciją:

– Atvežam dar vieną. Ypač agresyvus. Reikės žmonių pasitikti.

– Viską supratom, – pasigirdo iš radijo stotelės.

Greitoji įsuko į teritoriją, aptvertą tvora. Spėjau perskaityt užrašą „Respublikinė Marių ligoninė“. Dar šiek tiek pavažiavo ir sustojo prie vieno iš keturių teritorijos pastatų. Ant jo puikavosi užrašas „PACIENTŲ PRIĖMIMAS“.

Lauke stoviniavo keturi apsaugininkai – trys stambūs ir vienas nususẽlis. Nusprendžiau nesirauti, nebent pultų pirmi.

Iš greitosios pirmas išlipo policajus.

– Sveiki, vyrai. Šitas ypač ūmus.

– Labas. Kartais ir tokių papuola, – ramiu ir maloniu balsu pasakė vienas apsaugininkas. – Vakar atvežė į priėmimą tokią dailią blondinę. Po apklausos nuvedė ją perrengti. Kad tu žinotum, kas darėsi. Karoče, ją nurengia nuoga, nes juk reikia perrengti. O ta – į kojas. Galvoju: „Durne, kur tu pabėgsi nuoga?“ Cha cha cha... Pagavom ją tik prie apsaugos posto.

– Būna, ir kare nušauna, – bandė juokauti ir faras.

– Būna... Ir tarp čigonų vagių. Cha cha... Ką daryyyt? – uždainavo apsauginis, – Nevok, kūrva.

Cha cha cha...

Tas pats apsauginis atidarė greitosios galines duris, pažiūrėjo į mane.

– Atrodai normalus bachūras.

– Toks ir esu.

– Tai kam tie cirkai? Kas taip sudaužė? Būna, ir policija malkų pakrauna, bet tavo snukis jau prieš kelias dienas sudaužytas. Jei atrišim, nedėsi į kojas?

– Nesu jau toks durnas, kaip atrodau.

Jis trumpai kažką pamąstė ir tarė:

– Vesim į priėmimą be diržų.

Farui tas nepatiko:

– Be diržų?! Jis jau bandė pabėgti!

– Nerėk. Nereikia čia jokios prievartos. Aš apsaugos vadas ir sakau – atriškite.

Felčeriai su faru susidairė ir po kelių akimirų aš jau buvau atrištas. Pajutau laisvę ir pagarbą tam apsauginiui.

Rankos ir kojos tvinkčiojo, tas sukništas faras buvo mane taip priveržęs, kad mano rankos buvo mėlynos.

Nebėgsiu. Nenoriu pridaryt problemų tam apsaugos vadui, nes jis žmogus. Ir žmogus žmogui žmogus, kai žmogus žmogui žmogus.

– Ar mums jus lydėti? – paklausė greitosios moteris.

– Ne.

Ji perdavė dokumentus apsaugos vadui, mane atvežusi trijulė susėdo į autobusiuką ir lėtai išvažiavo.

– Rūkai? – paklausė apsauginis.

– Kartais.

Jis ištiesė man pakelį „Rothmans“, paėmiau vieną. Jis irgi vieną prisidėgė, o iš paskos ir trys jo kolegos.

Kai rūkēm, jis paklausė:

– Ar žinai, kad šitoj ligoninėj gydėsi Škipėris?

– Saša Veras?

– Nu.

– O kas jam nutiko?

– Kada?

– Nu, tipo, dėl ko jis čia gydėsi? – paklausiau aš.

– Nuo priklausomybės heroinui. Pasveiko, bet tai kas iš to...

– ... Praėjus savaitei buvo nušautas. Mačiau per žinias. Sako, paskutinis mafijos mohikanas buvo.

Apsauginis nusijuokė.

– Greičiau Puntuko akmuo sudūlės, negu išnyks mafija. Neįmanoma jų išnaikint. Vieną pasodina ar užmuša – kitas stoja į jo vietą. Čia užburtas ratas. Dėl to ir mečiau darbą policijoj ir įsidarbinau apsauginiu. Taip lengviau gyvent. Aišku, ne finansiškai, bet psichologiškai ir dvasiškai tai tikrai.

Man jis patiko: teisingas, sąžiningas, supranta kitą žmogų. O ne kaip tas ožys, kuris mane čia atvežė. Kam reikėjo kabinėtis, nervint ir žemint? Jei tu pareigūnas – angelas sargas – visuomenės tarnas, tai ir elkis žmogiškai, tarnauk visuomenei.

– Ką taip mąstai? Gesink, eisim į priėmimą.

Užgesinau cigaretę į betoninės šiukšliadėžės kampą ir lydimas apsupusių mane apsaugininkų užėjau į psichiatrinės ligoninės pastatą.

Ėjom tamsiu koridorium, nusileidom laiptais į rūšį ir pasukom kairėn. Kiek paėjęs ant vienu durų pamačiau užrašą „PRIĖMIMAS“.

Apsauginis pasibeldė. Durys atsidarė.

– Atvedėm, – pasakė jis.

Užėjau į vidų. Ten buvo didelis stalas, dvi seselės ir, atrodo, daktarė. Prie daktarės sėdėjo jauna mergina. Ji buvo neaukšta, kaštoninių plaukų ir, kai ji į mane pažiūrėjo, pamačiau, kad jos labai gražios ir geros mėlynos akys.

– ... Ir per mano kūną vaikšto šiurpai, – pasakojo ji, – mane supa bloga aura, gal prie mano sielos prikibęs koks astralinis parazitas.

– O kaip jie vadinami, Sigute?

Sigutė – gražus vardas. O ir ji pati tikra gražuolė.

– Agregorais, – atsakė ji.

– Ar seniai praktikuoji krišnaizmą?

– Mes vadinamės vaišnavais.

– Nesvarbu. Na, tai ar seniai?

– Maždaug metus. Bet man labai padeda.

– O kas anksčiau buvo tavo Dievas?

– Kristus. Na, bet mane vertė būti katalike. Nuo mažens turėjau atsiklaupus kalbėti poteries, nors nesupratau net, ką jie reiškia. O pas vaišnavus viskas paprasta ir aišku. Aš laiminga būdama Harė Krišna. Galiu būti laisva. Tai meilės religija.

– Kodėl atvažiavai pas mus, jei esi tokia laiminga?

– Nes mane puola astraliniai parazitai, jie siurbia mano energiją. Negaliu kalbėti džapos, nes negaliu susikaupti. Jaučiuosi pavargusi. Jie siurbia mano energiją ir mane ima baimė.

– Supratau, Sigute. Mes tau padėsime.

– Mano dvasinis mokytojas sakė, kad reikės biškutį pasigydyt, o aš jam atsakiau: „Tai biškutį šūdas“.

Daktarė nusišypsojo.

– Veskit ją perrengti. Ūmių psichozijų skyrius.

Ir viena iš seselių nuvedė ją į kitą patalpą, esančia visai čia pat – už durų man iš dešinės. Kai ji išėjo, daktarė linksmi pasakė:

– Veža ir veža čia tuos krišnas, osho, zorba, budas... Negi jie negali gyvent normalaus gyvenimo? Kam veltis į tai, kas suardo tavo protą?

– Nueitų sau į bažnytelę, pasimelstų... – atsakė seselė.

Bet daktarė nekreipė dėmesio į šį atsakymą. Pildė dokumentus, o paskui paėmė telefoną ir surinko triženklį skaičių.

– Laba diena... Taip, dar vieną, mergina, jauna... Galimai šizofektinis sutrikimas, bet yra ir polinkis į klinedesius... Siga Petrauskaitė... Taip... Nemanau, kad tai būtina. Rami... Taip. Iki, Inga.

Sėdėjau ir galvojau, kas, po velnių, tas krišna? Girdėtas kažkur... Ai, prisiminiau. Kartą su tėvu nuvežėm obuolius į nedidelę sulčių spaudyklą. Tai bičas, kuris spaudė mums sultis, per savo muzikinį centrą klausėsi tokios muzikėlės: „harė krišna, harė krišna, krišna krišna, harė harė...“ Dar ten kažkas apie ramą.

– Kas kitas? – daktarė paėmė nuo stalo krūvelę popierių. – Jonas Varenas... Tai jūs? – ji pažiūrėjo į mane.

– Taip.

– Sėskite.

Ji vartė popierius. Šyptelėjo.

– Ar tai toks jūsų parašas, jaunuoli?

– Ne. Mane spaudė rašytis, grasino visaip. Tai aš ir nusprendžiau iš jų pasišaiptyti.

– Supratau, komikas. Tačiau jūs suprantat, kad gydymas jums reikalingas?

– Nelabai.

– Jūs piktas. Ar ne geriau gydyti savo agresiją, nei nukreipti ją į kitus? Su tokiu charakteriu laukia kalėjimas. O po mūsų gydymo jūs tapsite ramus, jums daug geriau seksis. Busite pozityvesnis.

– Kad ne aš čia piktas, gyvenimas su manim piktas.

– Ne mes tokie, toks gyvenimas, – nusijuokė daktarė. – Ar žinote, ką sakė Gandis apie tai?

– Nelabai.

– Taigi jis sakė: „Pradėk pasaulį keisti nuo savęs“.

– Kad neįmanoma jo pakeist. Pasaulis supuvęs. Vieni ožiai. Aš turbūt paskutinis normalus bachūras likau. Būtų visi tokie, kaip aš, tai ir pasaulis būtų normalesnis.

Ji kažką užsirašė.

– O kas jus taip sumušė?

– Nesakysiu. Ne ožys.

– Aišku... Čia rašo, kad vartojate narkotines medžiagas. Ar dažnai?

– O kaip kitaip nusiramint?

Iš kito kabineto pasigirdo Sigutės balsas:

– O kur dabar eisim?

– Tave palydės, mažyle.

Seselė ir Sigutė vėl užėjo į priimamąjį. Doktorė pasakė seselei:

– Aušryte, tu ją nuvesk į skyrių. Čia apsaugininkų labiau reikia.

Sigutė man pasirodė labai miela. Nuo jos sklido labai šilta energija. Galėtų ir mane į tą patį skyrių. Oi būtų faina su ja pabūt.

Kai Sigutė jauėjo per duris, pažiūrėjo į mane ir švelniai pasakė:

– Haribol.

Nieko nesupratau.

– Daktare, ką reiškia „haribol“?

– Iš kur man žinot? Kas aš jums, vikipedija?

– Blin, galėtum ir mandagiau kalbėt. Žiežula tu.

– Visų pirma, aš ne žiežula, o visų antra, netujink manęs, narkomane.

– Eik tu na... kieta esi.

Doktorė susiraukė, bet nieko neatsakė. Kai baigė rašyt, tarė:

– Varenas. Šeštas skyrius.

Ji greitai išėjo, o aš dar labiau susinervinau, kad praradau šansą dar kartą pamatyti Sigutę. Ji šviesa, o aš tamsa. Ji galėjo būti ta, kuri paverčia mano tamsą į šviesą. Bet ką padarysi, toji

daktariūkštė nusipelnė būti pasiūsta. Ji dėl to kalta. Net į snukį tokiai duot negaila. Tai daktarei, aišku, ne Sigutei.

– Šitą banditą perrengiat ir į šeštą, – pasakė daktarė ir išėjo.

Jai atsitiks tiek nelaimių, kad ji net nežinos, iš kur jos randasi.

Taigi, mane nuvedė į kitą kambarėlį, lydėjo du apsauginiai. Seselė liepė nusiauti batus, nusirengti striukę ir lipti ant svarstyklių.

– 81 kilogramas.

Vadinasi, keturis numečiau.

– Koks ūgis?

– Viens aštuoni septyni, – atsakiau.

– Dabar renkis.

– Ką rengtis?

– Viską.

Nesigėdijau savo kūno, todėl greitai nusirengiau megztinį, marškinėlius, nusimoviau kelnes ir jau ruošiausi mautis triusikus.

– Tai nebūtina. Lipk į vonią.

– Aš prašiuosi kasdien.

– Tai reikalinga dezinfekcijai.

Įlipau į vonią. Rytoj nereikės praustis.

Taigi, ji mane išmaudė pusiau šaltam vandeny, nors man buvo vis vien, nes prieš du metus žiemą šokau į eketę. Buvo gal minus penkiolika. Buvo gera. Atgaivino.

Po to seselė išpurškė kažkokiais milteliais. Dar patikrino plaukus.

– Ko ten ieškai?

– Utėlių.

– Ne, nu blin! Aš gi ne koks bomžas.

– Tokia tvarka, Varenai.

Paskui patikrino mano daiktus, rado ten tik pasą, dvidešimt eurų kupiūrą ir kortų kaladę.

– Galiu pasilikti kortas?

– Čia iš pinigų žaisti draudžiama.

– Tai ne iš pinigų, šiaip laikui prastumti.

– Gerai, turėk.

Ji padėjo kortas ant kėdės, o pinigus ir pasą į baltą voką. Ant jo užrašė „Varenas“.

Tada prabilo apsauginis:

– Ką reiškia tos tatuiruotės tau ant kelių?

– Man žinot, tau sužinot, – nusijuokiau.

– Ne, rimtai.

Jis buvo savas, todėl pasakiau jam tiesą:

– Žvaigždės ant kelių reiškia, kad ant kelių klaupsiuos tik prieš Dievą. Aišku, jeigu jis man įrodys, kad yra Dievas. Tiksliau, Dievų vierchas.

– O čia laikina, ar visam laikui? – paklausė seselė.

– Visam.

Pokalbis baigėsi. Ji ištraukė iš spintos žalią uniformą su juodais dryžiais ir mandagiai paprašė, kad aš ją apsirengčiau.

– Dabar man ją rengtis?

– Taip.

– Mano triusikai šlapi.

– Išdžius.

– Duok jam kitus, – pasakė apsauginis, – taigi yra jų.

Ji ištraukė juodus šortukus ir aš juos persimoviau, apsirengiau uniformą, įsidėjau į kišenę kortas ir apsiaviau jų duotom šlepetėm.

– Galim eiti, – pasakė apsauginis.

– Gerai. Čia toli?

– Visai šalia, šitam pačiam pastate. Liftu kilsim, – maloniu balsu tonu atsakė jis.

Ir mes išėjom kažkur į nežinią. Tos tamsiai rudos koridorių sienos man tikrai nepriminė komforto zonos. Buvo šiek tiek šiurpoka. Gal čia mirę pridurkai, čia ir pasilieka, bet vijau tas mintis tolyn, nes tai nesąmonės.

Reikia pasikelt nuotaiką, kad įgaučiau bent kiek pozityvumo. Nes juk negaliu užeit į skyrių užsigliučinęs.

– Žinai bajorį apie apsauginį? – prisiminiau pokštą.

– Ne, papasakok.

– Tai va, žodžiu užaina bachūras į naktinį klubą Panevėžyje. Apsauginis jo klausia: „Turi kokių ginklų?“ Bachūras sako ne, neturiu. Tada apsauginis išsitraukia peilį ir sako: „Tai imk nors peilį, čia būna neramumų.“

– Cha cha... geras. Šito dar girdėjęs nebuvau. Ko po beprotnamius trankaisi?

– Nežinau. Taip susiklostė gyvenimas. Karoče, gavau į galvą nuo keturių pacanų ir kitą dieną nuėjau į ginklų parduotuvę. Norėjau dūlos. Nu, kad apsigint ir kitus apgint, bet man nepardavė. Sakė, kad leidimo reikia. Taigi, aš nuėjau į polikliniką, nes ten tokius dalina, man padarė testus, kažko paklausė ir atvarę mentai su sanitarais čia atvežė. O kas svarbiausia, aš parašo tai nedėjau!

– Kodėl nerašei pareiškimo? Jie gi į kalėjimą būtų sėdę.

- Čia mano reikalas.

Apsauginis sunkiai atsiduso.

- Pagal ligoninės vidaus taisykles, – mes priėjom liftą, jis nuspaudė mygtuką. – Pagal taisykles, tavęs čia negali laikyti ilgiau kaip tris paras. Jeigu nepasirašei. Tai yra, jeigu išvis nieko nerašei, net kryžiuko nedėjai.

- Nu, tada man batai, nes parašiau ten... išvertus į lietuvių kalbą, būtų „eikit jūs ant penio“.

Apsauginis nusijuokė. Mes įlipom į liftą ir jis nuspaudė trečią mygtuką.

- Nu, tada galvok apie mėnesį.

- Mėnesį?! Šūdas.

- Elkis ramiai, nesišakok ir išeisi po dešimties dienų. Būna, kad tik tyrimus padaro, jei sveikas – tai ir išeisi po tų dešimt dienų. Ir dar leidimą ginklui gausi, nes gi būsi psichiškai sveikas.

Mes išlipom iš lifto.

- Pirk geriausia guminėm kulkom, taip mažiau problemų turėsi. Priešas ant žemės, o tu vaikštai gyvas, sveikas ir laisvas.

Jis nuspaudė durų mygtuką, ant kurių parašyta: „Šeštas vyrų skyrius“. Seselė atidarė duris ir apsauginis atsiveikino spausdamas ranką.

- Nu, tai sėkmės tau, bachūras, – pasakė.

Kai durys atsidarė, jis seselei tarė:

- Čia normalus, protingai mąstantis, ramus vaikinasis. Su juo problemų nebus.
- Tik labai jau margas.
- Užpuolė keli pacanai ir prilupo.
- Aišku. Tai iki pasimatymo, Elijau.
- Iki, Aušryte.

Durys užsidarė.

Fojė stovėjo minkštas kampas, stalas, kelios kėdės, vienoje pusėje buvo dvi durys, kitoje kitos, o priekyje didelės, šarvuotos, baltos durys. Per jas mane ir įvedė.

Kai tik užėjau, po skyrių lakstė nuogas vyras. Baltu chalatu vilkintis stambus senukas šaukė:

- Šuki, ateik čia. Greitai. Apsirengt reikia. Naujus drabužius duosim, gi ką tik išsiprausei.
- Naaauuuujus?
- Visiškai nuliovą smokingą.

Paliegęs kaip ponas Degėla, Šukys greitai nubėgo paskui tą senuką baltu chalatu.

Koridoriuje sėdėjo gal aštuoni vyrai. Aš priėjau prie jų ir pasisveikinau:

– Jonas, – paspaudžiau ranką vienam.

– Zenka. O ten, pasisveikink, Romka, Vytas, Darius ir Amūras. Vadinam jį amaru, nes jis čia visą mūsų maistą suėda.

– Pats tu, kūrva, amaras. Amūras aš, Amūras – meilės Dievas. Beje, aš čia vierchas, jei nori žinot, – jis pažiūrėjo man į akis.

– Buvai, – atsakiau šaltai.

– Ką buvai? Ką buvai, blin?! Rauniesi, štoli?

– Pašnekėsime dar, Amare.

– Amūre! Ir oi kaip pašnekėsime!

Mane nuvedė į seselių postą. Viena sėdėjo per vidurį stalo, kitos dvi šonuose. Supratau, kad vidurinė čia vyriausia pagal pareigas.

– Sėsk, Varenai, – pasakė ji.

Atsisėdau.

– Kaip jautiesi?

– Kažkaip nejauku, gi svetima aplinka ir dar psichiatrinė ligoninė.

– Nerimo nėra?

– Ne.

- Vaizdinių, balsų?

- Nėra.

- Tai ko čia atvažiavai?

- Atvežė greitoji. Buvau pas daktarą ir jis pasiūlė man pailsėti čia pas jus.

- O kaip tu miegi?

- Prastai, sunku užmigti. Daug minčių galvoj, planų, sumanymų, idėjų. O tarp viso to dar reikia pasirinkt, kuo užsiimt gyvenime. Man jau beveik dvidešimt metų.

- O čia parašyta, kad tave seka. Tai tiesa?

- Manęs asmeniškai tai ne. Bet kai prieš du metus, berods, priėmė tą įstatymą, kad bus saugomi serveriuose visi skambučiai, žinutės, elektroniniai laiškai ir panašiai, tai tame ir yra tas sekimas.

- O čia tikrai taip yra? – paklausė kita seselė.

- Taip, yra, – atsakė vyresnė. – Gerai, Varenai, viskas aišku su tavim. Gali eiti. Tik cigarečių niekam nedalink, nes po to neatsiginsi prašinėtojų.

- Tai iki.

- Iki, Varenai.

Kaiėjau, nugirdau, kaip viena seselė pasakė:

- Taigi visiškai normalus bachūras, kam čia tokius vežt?

Pasukau koridorium kairėn, nes ieškojau tualetu. Einant pirmyn rikiavosi dušai, sandėliukas, personalo WC, kitoj pusėj valgykla. Pati paskutinė patalpa buvo personalo WC-rūkykla.

Užėjau.

- O, Džonatanas! - suriko Amaras.

- Ne joks aš Džonatanas. Mano vardas Jonas Varenas, mane vadina Varke.

- Varške nevadina?

- Nevadina. Vadina tik nebent lopai.

- Rauniesi?

- Ne, aš skutuosi.

- Kas nors nepatinka?

- Viskas patinka.

- Kas yra, blin? - suriko jis ir jau prie manęs artinosi.

- Nieko nėra. Ko priskretai?

- Čia aš vierchas, - išrėkė man į veidą, - kitų vierchų čia nėra ir nebus. Kas nors neaišku? O galbūt kas nors nepatinka?

- Tavo snukis nepatinka ir nekalbėk man į veidą, nes tau iš burnos smirda. O jeigu tu vierchas, tai aš Aladinas. Lopas esi ir

eik nachui!

O tada ir prasidėjo tai, kas man patinka labiausiai – muštynės.

Jis stūmė mane į sieną. Beskriedamas sugriebiau jam už skverną ir trenkiau su kaktu į nosį. Kai jis kėlėsi nuo grindų – spyriau į galvą, o tada užlipau ant jo, prieš tai pakišdamas jo rankas sau po šlaunimis ir daužiau jo snukį tol, kol pavargo rankos. Jis gulėjo nokaute apsipykęs krauju.

Ten sėdėjo trys vyrai, bet niekas nesikišo.

Man atrodė, kad tas amaras per mažai gavo. Todėl aš jį dar ir suspardžiau. Bedarant „kojų balių“ per duris atsirito apsauginiai.

– Kas čia darosi, Varenai? – paklausė apsauginis, kuris mane čia ir atvedė. Elijas, berods, jo vardas.

– Vierchą vaidino, kabinėjosi, šoko muštis. Ką man reikėjo daryt? Atsukt kitą skruostą? Mažai mėlynių ant manęs matai?

– Blogai, kad iš pirmos dienos mušiesi. Tačiau jeigu jis pirmas pradėjo, vadinasi, tai būtinoji gintis. Ar Amūras pirmas pradėjo? – ten buvusių vyrų paklausė apsauginis.

– Taip.

– Pirmas pradėjo.

– Pirmas.

Apsauginis apžiūrėjo amarą ir pasakė:

– Gyvens. O tu eik į seselių postą. Tau krumpliai trūko. Kraujai taškosi po visą rūkyklą.

– Aš dar į tualetą nueisiu, nes tik to čia atėjau.

Nuėjau ir „nusunkiau bulves“. Kadangi tualetai buvo toje pačioje patalpoje, mačiau nuo grindų besikeliantį kraujais aptekusį amarą.

– Kas čia mane iškirto? – kildamas nuo žemės nustebo jis.

– Aš iškirtau ir dabar nėra čia jokių vierchų. Visi gyvenam draugiškai. Jei dar kabinėsiesi prie manęs arba kitų pacientų – suvarysiu taip, kad keliausi į morgą. Amare tu.

– Bet aš turiu dūchą.

– Pats tuoj būsi uždūchintas, o jei ir turėjai tokį, tai jis dabar amnestuotas.

– Taigi sakei, kad vierchų nėra, o dabar amnestuotas, blin.

– Gali laikyt mane vierchu, – pasakiau ir išėjau į koridorių.

Kraujas nuo rankų kapsėjo ant grindų, tai pakėliau rankas prie krūtinės, kad neiškruvinčiau jų.

Mane pamatė ta jauna seselė, kur sėdėjo prie stalo.

– Kas nutiko?

– Apsauga paaiškins. Dabar man reikia subintuoti rankas.

Ji pažiūrėjo man į akis ir žemyn nuleido sąvąsias.

– Einam į procedūrinį.

Ji atidarė šalia esančias duris ir pradėjo kuistis po spintelę. Ištraukė ritinėį binto, pleistrus ir kažkokio tepalo.

– Nusiplauk rankas, ten yra kriauklė, – ji pamojo ranka link kriauklės.

Ploviausi rankas ir tekėjo kraujas. Pagalvojau, kad tą amarą nuprausti reikės daaaug daugiau vandens. Vienas krumplys man nedavė ramybės, nes buvo įdubęs.

– Jau? Ateik ir čia atsisėsk.

Seselė tepė mane smirdinčiu tepalu, apvyniojo bintus lyg boksinkerui prieš kovą ir galiausiai sukarpė ir užklajavo pleistru. Ji buvo labai švelni.

– Gali būti laisvas.

– Žinau, kad galiu. Tik nežinau, kaip išlaužti tas duris.

Ji nusijuokė.

– Komikas.

– Deja, taip. Visas mano gyvenimas – vienas didelis pokštas. Beveik visada negaunu, ko noriu, bet labai dažai gaunu didžiulę porciją, ko nenoriu.

– Gerai, eik, pasakoriau. Turiu daug darbo.

Nu ir keliauk į pragarą. Ten tau vieta. Dar viena, kuri dirba visuomenei, ir dar viena, kuriai nusišikt ant piliečių. Šitie valdišką darbą dirbantys debilai yra tikri velniai. Vis piketuoja, kad algos per mažos. Tegul meldžiasi savo viešpačiui velniui ir pakels. Velnias saugo savus. Kaip ir Dievas mane, tiksliau Dievas manyje saugo mane.

Nieko jie man nepadarys.

Kai išėjau iš procedūrinio, su krepšiais visas kruvinas buvo išvedamas amaras.

– Dar susitiksim! – sušuko jis eidamas pro tas šarvuotas duris.

– Laukiu nesulaukiu. Cha cha cha...

Durys užsidarė ir su jų trinktelėjimu mano autoritetas pasklido po visą skyrių. Kas čia Dievas? Kas čia bosas?

Varkė!

Varkė!

Varke!

Užėjo kokių penkiasdešimties metų stamboka blondinė trumpais šviesiais plaukais.

– Tu Varenas? – paklausė ji.

– Taip, bet jis pirmas pradėjo.

– Aš ne dėl muštynių. Jis jau seniai prašėsi į kailį. Einam su manim pasikalbėti apie tavo gydymą.

– O ką iš to turėsiu sau?

– Einam su manim, aš vyriausia šio skyriaus gydytoja.

Ji nusivedė mane į savo kabinetą. Kabinetas buvo tvarkingas ir jaukus. Grojo relaksacinė muzika. Ant sienų kabėjo keli paveikslai.

– Kaip manai, – pradėjo ji, – ar tau reikalingas gydymas?

– Manau, kad nereikalingas. Jau pasakojau viską seselei, – pasakiau ir supratau, kad jie to paties klausia kelis kartus ir bando prigauti, ar nemeluoja.

– Atrodai piktas.

– Gyvenimas toks.

– Nemiga nekamuoja?

– Užmiegu, bet sunkiai.

– Balsai, vaizdai?

– Ne.

– Ar atrodo, kad tave seka? Stebi? Žemiškos ar nežemiškos jėgos?

– Savo feisbuką ištryniau, telefonu nesinaudoju, elektroniniu paštu irgi. Todėl nemanau, kad kas nors dabar galėtų mane sekti.

– Yra savižudiškų minčių?

– Paauglystėj buvo, dabar nėra.

– O kodėl paauglystėje buvo tokių negerų minčių?

– Dėl merginos.

– Na, aišku, supratau. Paskirsim tau gydymą, padarysim testus. Manau, ilgai čia nebūsi, Jonai.

– Supratau.

– Tavo palata ketvirta.

– Viso gero.

– Sudiev.

Iš karto nuėjau į ketvirtą palatą. Ten buvo keturios lovos. Trijose jau gulėjo po vyrą, tiksliau jie miegojo, o lova prie lango buvo tuščia. Patikrinau, ar spintelė tuščia. Ji buvo tuščia, vadinasi lova laisva.

Atsisėdau ant lovos ir žiūrėjau į savo rankas. Jos buvo mergaitiškai mažos, visi turi rankas kaip rankas, o maniškės kaip mergaitės. Ir kaip aš galiu rimčiau ką nors primušti turėdamas tokias mažas rankas?

Likimas iš manęs pasityčiojo ir ne vien dėl to.

Todėl ir išsitatuiravau žvaigždes ant kelių, nes neketinu pasiduoti niekam. Netgi likimui. Kai pagalvoji, tai žmogus

pralaimi tik tada, kai pats pasiduoda. Kovosiu su likimu tol, kol jį nugalėsiu arba mirsiu besistengdamas.

NIEKAS NEUŽGESINS MANO ŽVAIGŽDŽIŲ!!!

Nebent tik pats Dievas – vierchas tarp vierchų. Suprantama, jeigu jis man įrodys, kad yra pats viršiausias.

Priguliau. Galvojau apie Daivą. Ji tokia graži, atrodo kaip čigoniukė. Juodi plaukai, tamsi oda, kiaurai veriančios rudos akys. Bet negaliu būti su ja, nes gyvenimas ir taip jai buvo nelengvas. Žuvo jos vyras. O dabar dar ir aš ateičiau į jos gyvenimą. Aš esu vaikštanti problema. Visiems gyvenimus griauunu.

Mano problemos prasidėjo, kai man suėjo dešimt. Tada nuo vyresnio kaimyno gavau lupti, jis man įraitė bostono krabą. Skaudėjo žvėriškai.

Tada ir nusprendžiau, kad niekada niekam nenusileisiu. Ir supratau, kad esu ne stiklinis. Supratau, kad geriau jau mirti, negu būti pastumdėliu.

Tačiau viskas turi būti teisinga, niekada negalima rautis pirmam. Tik gintis, ir gintis taip, kad auka nebenorėtų daugiau prie nieko kabinėtis.

Į palatą užėjo mažas kūdas vaikas. Jis išitraukė pakelį cigarečių ir padavė man.

– Kam tu man jas duodi?

– Kad nukirtai amarą. Sakei čia vierchų nebebus, tai ir mokėt po penkias cigaretes nereikės. Taip? Ar reikės?

– Nereikės, bet kam visas pakelis?

– Iš pagarbos ir kad nereikės plauti amaro kojinių.

Vaikinas išėjo.

Pradėjo krebždėti vienas senukas, tas pats Zenka, kuris pirmas ištiesė man ranką šitam durnyne.

– Gal nori žprotų? – paklausė jis.

– Ko? Šprotų?

– Nu.

– Ne, nenoriu.

Atsikėlė ir kiti palatos vyrai. Vienas senukas, kurio vardas buvo Petras, ir vienas jaunas bachūras, vardu Tomas.

Petrą po buitinio konflikto čia uždarė jo žmona. Jis vis sakydavo: „Oi, atsiims ta padla“. Jis turėjo neįgalumą ir jo žmona susitvarkė dokumentus dėl jo globos, kad daugiau pinigų gautų. Dabar ji kaip jį globojantis asmuo gali uždaryt Petrą į psichuškę kada tik ji nori. Petras sakydavo: „Užmušiu aš tą padlą“.

Na, o Tomas čia jau, kaip pats sako, jau kokį ketvirtą kartą. Pats nesupranta, kodėl čia jį vis veža. Sako: „kokius du tris mėnesius pabūnu laisvėj, o po to vėl čia atveža“. Ant kaklo jis nešiojo Marijos rožinį, bet nemokėjo jo kalbėt.

Mano močiutė buvo labai tikinti, tai ir mane pamokė. Papasakoju Tomui, kaip kalbėti Marijos rožinį. Jis viską rašėsi į savo užrašų knygelę.

– Iš pradžių persižegnoji. Čia, kur kryžius, kalbi „Tikiu Dievą Tėvą“, po to ant pirmo rutuliuko „Tėve mūsų“, kiti trys rutuliukai – „Sveika, Marija“, po to „Garbė Dievui Tėvui“. O paskui ant tų, kur dešimt rutuliukų, kalbi „Sveika, Marija“, o tas kur vienas – „Garbė Dievui Tėvui“. Prieš kiekvieną dalį sukalbi „Tėve mūsų“, o baigęs kalbėti – „Tikiu Dievą Tėvą“. Tada persižegnoji ir viskas.

Tomas baigė rašyt.

– Ačiū labai. Gal nori pyrago?

– Duok.

Jis atsidarė spintelę ir ištraukė pyragą. Davė man, Zenkai, o Petras atsisakė.

– Kad būtų dantys sveiki, tai valgyčiau...

Suvalgėm tą pyragą ir aš išsitraukiau kortas.

– Gal sumetam partiją?

– O ką moki lošt? – paklausė Petras.

– Geriau paklausk, ko nemoku, – atsakiau aš.

– Trynką moki? – paklausė Zenka.

– Nu.

– Tai davai trynką iš cigarečių. Tu, Tomai, loši?

– Nea.

– Tai davai tryse.

Sėdom prie stalo, atsirinkau 24 kortas iš kaladės ir pradėjom lošt. Pradėjau dalint.

– O palauk, – pasakė Zenka, – devinakių neišimam?

– Palik tas deves, – pasakė Petras.

Taigi, padalinau visiem po tris kortas. Dėjom po cigaretę į banką. Pažiūrėjau į savo kortas – turėjau du tūzus. Nebloga korta.

Zenka turbūt irgi turėjo gerą kortą, nes padarė ėjimą. Petras numetė kortas į kaladę. Aš vėl padariau ėjimą, Zenka pakėlė statymą iki penkių cigarečių. Aš atsakiau ir padidinau iki dešimties.

– Eik tu nafig, – pasakė Zenka ir numetė kortas į kaladę, – turbūt gerai papuolė vaikui.

Aš pasiėmiau banką ir kaip tik tada užėjo sanitaras.

– Ką čia darom?

– Lošiam kortom, – atsakiau.

- Ar žinot, kad vidaus taisyklės draudžia lošti azartinius žaidimus?

- Taigi ne iš pinigų lošiam.

Tada į palatą užėjo Šukis. Čia tas pats, kur pirmai nuogas lakstė.

- Vyr'ai, ar čia žuvį pardavinėja?

- Ne, - atsakė sanitaras, - eik ten prie seselių posto. Galėsi nusipirkt žuvies, pamyžt, pašikt.

- Ačiū, - atsakė Šukis ir nuėjo.

O sanitaras toliau varė savo.

- Kad man jokių lošimų čia. Aišku?

- Neaišku, - atsistojau aš.

- Tai gal tau paaiškint?

- Paaiškink.

- Tu žinok, man su žodine kalba prastai. Man geriau gestų kalba sekasi.

- Tai davai gestikuliuok, arba dink iš čia nafig, lope.

Jis kurį laiką į mane spoksojo, o po to išėjo.

- Negerai, - atsiduso Petras, - dabar bus negerai. Čia tau ne kurortas.

– Ir ką jie man padarys? Davai lošiam, Zenka.

– Jei lošim toliau, tai bus pizė.

Nu ir velniop. Susidėjau cigaretes į spintelę ir nuėjau parūkyt. Rūkykloj sėdėjo gal penki vyrai ir kažką gėrė, siųsdami geležinį puodelį ratu.

– Būchini? – paklausė vienas jų.

– Ką?

– Ar nori atsigert čefyro – pačios geriausios arbatos?

– Nu duok paragaut.

– Po du gurkšnius.

Truktelėjau pora kartų. Kartoka. Padaviau puodelį šalia sėdinčiam.

– Kodėl be cukraus?

– Cha... be cukraus. Cukrus tik gadina viską. Duok dar vaikui, tegul geria.

Truktelėjau dar pora gurkšnių, tik jau didesnių. Pagerėjo nuotaika.

Prisidegiau cigarete.

– Dar gersi, vaikas?

– Šiaip mane vadina Varke. Ne, negerisiu. Gerkit jūs. Man jau gerai.

Visi nusijuokė.

– O iš kur tu, Varke?

– Kapsuko.

– Sėdėjai kalėjime?

– Dar ne.

– Žinok, kalėjime geriau, negu čia.

Spėjau surūkyt gal pusę cigaretės ir į rūkyklą subėgo sanitaras ir apsauga. Jie man užlaužė rankas, cigaretė iškrito ir jie ištempė mane į koridorių.

– Kas yra?

– O tau kas yra? – paklausė Elijas. – Visą dieną su tavim vienos problemos. Kaustysim prie lovos, gal apsiraminsi.

Ir nutempė mane iki palatos. Lova jau buvo perjuosta diržais. Priešinausi, bet jie buvo šešiese. Pririšo man rankas, kojas. Per pilvą perjuosė diržą.

Atbėgo seselė ir suleido kažkokių vaistų.

– Jūs visi šūdžiai, – pasakiau ir užmigau, nes tie vaistai suknistai svaigino.

Kažkas plekšnojo man per veidą.

– Pusryčiai.

Pramerkiau akis. Prieš mane aukštas mėlynakis blondinas.

– Kas tu? – paklausiau aš.

– Sanitaras.

– O kur tas senis?

– Pamaina pasikeitė. Dabar pusryčiai. Atrišiu tau vieną ranką, kad galėtum pavalgyti, bet susitariam – be nesąmonių.

– Jei tu nedarysi nesąmonių, tai ir aš nedarysiu nesąmonių.

– Gerai, – nusišypsojo jis.

Atrišo vieną ranką, suvalgiau aš tą grikių košę ir vėl prifiksavo.

Suknisti pederastai.

Pabūsiu ramus, kol mane atriš, pabūsiu ramus, kol mane paleis. O tada... tada... aš juos visus išsigaudysiu po vieną.

Niekas taip su manim nesiels.

Į palatą grįžo vyrai.

– Nu va, matai, kaip būna, – pasakė Zenka.

– Pailsėsiu nors.

– Šiandien vizitacija, – pasakė Petras, – gal namo išleis.

– Ką? Tave? Nejuokink, – nusijuokė Zenka.

– Bet vis tiek, paklausiu.

– Klausk. Tai dar savaitę pridės. Čia kuo daugiau klausinėji, tuo ilgiau laiko. Jei klausi „kada namo, daktare?“ – vadinasi, tu dar ne ramus. Daktarai patys pasako, kada tu ramus. Nejuokink tu čia voverių, Petrai.

– Ai...

Tomas atsivertęs užrašų knygutę kalbėjo rožančių. Ir kam, po galais, tai reikalinga? Tikisi papult į rojų? Gal ir papuls, bet nemanau. Labai sunkų kryžių turi nunešt, kad papultum į rojų. Jeigu jau tu eini pas Kristų, tai turi atlaikyt tiek grūzo... Ppirma – atpirkt savo nuodėmes, antra – savo tėvų, senelių, prosenelių... Trumpiau tariant, iki septintos kartos nuodėmes. O tada dar gali atpirkt savo šalies ir viso pasaulio nuodėmes, ir tada jau gali kažką galvot apie rojų.

Jėzus gerai sugalvojo. Velnias jam siūlė viso pasaulio karalystes, bet Jėzus sugalvojo geriau. Tiek amžinų tarnų pomirtiniam pasauly neturi niekas. Na, gal nebent Mahometas. Jie gyvena pomirtiniame pasaulyje kaip karaliai, tiksliau, kolektyvinėje sąmonėje gyvena kaip karaliai.

Nes yra sąmonė, ji mūsų prote kaip ledkalnio viršūnė. Leidžiantis giliau – sąmonė, tai yra visa informacija, kurią mes gaunam

per penkias jusles. O dar giliau – kolektyvinė sąmonė, ten yra viskas, ką patyrė ir žinojo visos planetos protai. Mistikai dar kalba apie kosminę sąmonę, bet tai jau skamba neįtikėtinai.

Įdomu, jeigu yra kolektyvinė sąmonė, tai galbūt yra ir kolektyvinė sąmonė? Galėtume pavadinti ją Dievu, tačiau tai paneigtų mano teoriją apie visatą kūne ir kūną visatoje. O galbūt visa tai kartu sudėjus ir yra mumyse. Galbūt tai tiesa, kurios visi taip ieško, bet neranda?

– Tuoju dešimta valanda, – nutraukė mano mintį Petras.

– Niekas tavęs nepaleis, Petrai. Blin, gi namą susprogdinai.

– O kaip tu namą susprogdinai? – paklausiau Petro.

– Su dujom. Netyčia...

– „Netyčia“, – nusijuokė Zenka, – o kaip tie kiti namai? A?

– Ką kiti? Ką kiti? Vos tik nueinu į medinį namą – jis užsidega. Aš čia niekuo nekaltas. Taip atsitinka. Nežinau, dėl ko. Jau bijau eit pas ką nors į svečius.

– O tai tą namą, apie kurį čia šnekam, susprogdinai tu?

– Aš, Varke. Bet netyčia.

– Cha cha cha... – juokėsi Zenka.

– Blin, užknisai, Zenka. Sakau gi – NETYČIA. Pamiršau, į kurią pusę užsisuka dujų balionas.

Atėjo sanitaras.

– Tvarkomės lovas. Jau tuoj vizitacija.

Sanitaras išėjo.

– Petrai, o kaip šitas sanitaras? – paklausiau aš. – Normalesnis už tą, kur buvo vakar?

– Visi vienodi man. Tu vakar kėlei vėją, tai ir pririšo. Būk ramus – ir atriš.

– O kiek jau tu čia laiko?

– Jau trisdešimt devynios paros.

Galiu pamiršt apie savo dešimt dienų, bet apskritai tai koks skirtumas, kur aš esu. Kur bebūčiau, aš vis tiek esu aš. Mane gali pririšt, kankint ir daryt, ką tik nori. Jie vis tiek manęs nepalauš, nes man ant kelių žvaigždės.

Aš – Varkė, niekam nepasiduosiu, net jei tektų mirti. Kas gali nugalėti tą, kuris nepasiduoda? Nebent mirtis. Bet juk ir po mirties yra kažkas. Ir tada gali kovoti. O kas tada nugalės tavo nemirtingą sielą? Uždarys į pragarą? Tegul. Uždūhchinsiu aš tą pragarą.

Koridoriuje pasigirdo moteriškas balsas:

– Visi į savo palatas! Vizitacija!

Petras trypčiojo vietoje, vaikščiojo pirmyn atgal. Tomas pasidėjo rožančių ir užrašų knygelę į stalčių, o Zenka atrodė linksmas.

Daktarai vaikščiojo greitai. Už sienos buvo trečia palata, o mūsų ketvirta. Pirmos ir antros palatos čia nebuvo. Jos prasidėjo nuo trečios.

Netrukus vizitorės buvo pas mus. Atrodo, dvi daktarės ir kelios seselės.

Pradėjo nuo Tomo.

– Tomai, kaip tu gyveni?

– Ačiū labai, gerai gyvenu.

– Miegi gerai? Nerimo nėra?

– Viskas gerai.

– Kitą savaitę namo važiuoji.

– Pirmadienį?

– Gal geriau antradienį. Gerai?

– Gerai. Ačiū labai.

Po to priėjo prie Zenkos.

– Kaip Zenonas gyvena?

– Parašiau prašymą. Tai gal šiandien namo?

– Paleisim, kai nustosi pareiškimus rašyt. Vis dar manai, kad brolis bandė tave nunuodyti?

– Aišku, kad bandė.

Daktarė kažką užsirašė į bylą.

– Dar truputį pabūsi.

Tada atėjo prie manęs.

– Na, kaip Jonas gyvena? Vakar neramus buvai?

– Aš nekaltas.

– Aplinka kalta?

– Tai aišku, aplinka. Ji mus formuoja, mūsų mintis, mūsų elgesį.

– Tai tu pats savęs nekontroliuoji?

– Galiu kontroliuoti, bet tada reikia daug su savimi dirbti: savitaiga, savihipnozė ir panašus mėšlas. Tada save pats formuoji, bet noras save formuoti irgi ateina iš aplinkos. Laikot mane pririštą kaip gyvulį ir dar kažkokių teigiamų dalykų tikitės? Dėjau ant jūsų!

Daktarė pasisuko į seselę ir pasakė:

– Padidinkit „Apaurino“.

Jie nuėjo prie Petro.

– Rytoj važiuoji namo, Petrai.

– Ačiū.

Ir visi balti chalatai išėjo vizituoti toliau.

– Eina jie nachui!– suriko Zenka. – Ką, aš negaliu pareiškimų rašyt?! Parašai ir tave turi paleist per artimiausias dešimt dienų! O tie debilai turbūt tais pareiškimais subinę šluostosi! Tvaju mat! Neturi jie nei sąžinės, nei garbės, nei moralinio veido! Nėra čia jokių žmogaus teisių. Nėra blin. Nėra.

Jis atsigulė į lovą ir rėkė į pagalvę:

– Aaaaa... kūūūūrvaaaaaa...

O Petras buvo linksmas. Suprantama, juk jį rytoj paleidžia. Tomas irgi neliūdėjo. Tik man lyg kas akmenį ant krūtinės buvo užridenęs. Ar aš ką nors durno pasakiau? Kalbėjau taip, kaip viskas ir yra:mus formuoja tai, ką mes matom, girdim, užuodžiam, lytim ir jaučiam. O visa tai ateina iš aplinkos.

Velniop tą aplinką, užsidarysiu savyje ir taip save pakeisiu iš pikto į teigiamą.

Užsimerkiau ir mintyse kartočiau: „Aš esu gėris, mane supa taika, ramybė ir meilė.“ Kartočiau ir kartočiau. Buvau giliai paniręs, nes negirdėjau, kai atėjo pietūs.

Sanitaras mane prikėlė ir aš meditavau toliau. Vis kartočiau ir kartočiau: „Aš esu gėris, mane supa taika, ramybė ir meilė.“

Ji atrišo man vieną ranką ir pasakė:

– Daug geriau atrodai. Veidas šviesesnis.

Aš jam nieko neatsakiau, tik išgėriau sriubą su keliais makaronais ir suvalgiau mažą porciją bulvių plokštainio.

– Ačiū.

– Į sveikatą, – pasakė sanitaras ir išėjo.

Šitas normalesnis sanitaras už tą senį. Tas tai velnio pakalikas. Nors nér ko norét, jei visą gyvenimą prabūni tarp psichų – pats psichu tampi. Aplinka tave tokį padaro. Taigi, reikia labai atidžiai rinktis, su kuo bendrauji ir kur triniesi.

Šitas „kurortas“ man pliusų tikrai neuždės. Nors ką čia aiškint, patys viską suprantat. Su kuo sutapsi, tuo ir pats tapsi.

Į palatą grįžo Zenka, Petras ir Tomas „Ačiū labai“. Kadangi dabar, kiek girdėjau, ramybės metas, tai nusprendžiau dar pamedituoti, kad galėčiau daktarus apipisti, kad aš teigiama asmenybė. Kartojau mintyse:

„Mano pėdos atsipalaiduoja, mano kulšnys atsipalaiduoja, mano keliai atsipalaiduoja, mano šlaunys atsipalaiduoja.. mano dubuo, pilvas ir krūtinė atsipalaiduoja. Mano rankos atsipalaiduoja, mano pečiai ir kaklas atsipalaiduoja. Mano veidas atsipalaiduoja“.

Pagulėjau taip kelias minutes, kol beveik visiškai nebejaučiau savo kūno. Tada pradėjau kartoti:

„Aš esu gėris, mane supa taika, ramybė ir meilė.“

„Aš esu gėris, mane supa taika, ramybė ir meilė.“

„Aš esu gėris, mane supa taika, ramybė ir meilė.“

Taip kokį pusvalandį.

Visiškai nusiraminau.

Tada Zenka skėlė pokštą:

– Menu myslę keturgyslę. Be rankų, be kojų – duris atidaro. Kas?

– Gal vėjas, – atsakė Tomas.

– Ne, kaip manai tu, Petrai?

– Nežinau.

– Taigi invalidas, – pasakė Zenka ir pradėjo žvengti.

Juodas humoras. Aš irgi vieną prisiminiau:

– Du apvalūs, viens pailgas, visom bobom reikalingas.

– Taigi čia bus bybis.

– Nea, tai žirklys.

Cha cha cha...

Užėjo sanitaras:

– Taigi ramybės metas, bliad, o jūs triukšmą visam skyriui keliat.

– Gerai, Simai. Nepyk. Supratom.

Visi sugulė į lovas pasnausti, o aš vėl panirau į meditaciją. O gal tai relaksacija, ar autohipnozė, pats gerai nežinojau. O ir žmonės tam vieningo atsakymo neturi. Autogeninė treniruotė? Bet ne, ten visai kas kita.

„Aš esu gėris, mane supa taika, ramybė ir meilė.“

„Aš esu gėris, mane supa taika, ramybė ir meilė.“

„Aš esu gėris, mane supa taika, ramybė ir meilė.“

Variu nesustodamas.

Girdėjau savo kvėpavimą, bet atrodė, kad sapnuoju. Ėjau per aukštą pievą, buvo šilta ir malonu. Tolumoje mačiau žaliuojanti mišką. Ėjau link jo. Kai jį priėjau, už jo visu savo gražumu atsivėrė jūra. Vaikščiojau smėlėtu paplūdimiu, šiltas jūros vanduo skalavo kojas.

Buvo gera.

Kelias atgal man atrodė juodas, nenorėjau grįžti. Buvo taip malonu, taip gera, taip ramu. O tada pasigirdo riksmas:

– Apsaugą! Kvieskit apsaugą!

Kažkas vėl susimušė. Manęs tai neliečia. Aš svetimom ligom nesergu. Girdėjau, kaip prasidarė šarvuotos durys ir subėgo apsauga. Girdėjosi riksmi.

– Griebk jį.

– Laiky.

– Tai kietas papuolė.

O tada kitas, negirdėtas balsas rėkė:

– Jūs patys durni! Sveiką žmogų į psichiatrinę uždarėt!

– Apsiramink, gerai?

– Nesiruošiu!

– Apsiramink, supratai?

– Ne.

Tada pasigirdo muštynių garsai. Gaila, jį turbūt kaip ir mane, per prievartą čia atvežė. O kiek psichopatų po laisvę vaikšto?

– Davai leisk vaistus, laikau! – pasigirdo iš koridoriaus.

– Diržus paruošk!

Tam bachūrai kaip ir man – šiandien nepasisekė. O gal jis rimtai trenktas? Galima suklysti tramdant sveiką žmogų, bet du sutapimai per dieną? Čia jau kažkas antgamtiška.

Koridoriuje vėl buvo tylu. Ir mintys mane nunešė tolyn.

Gyvulį galima uždaryt į gardą, bet ne žmogų. O čia dar ir diržais sukaustė. Tai kur ta sukništa laisvė, dėl kurios kovojom? Visi žmonės pavirto į gyvulius, kurie nori tik gert, valgyt ir kruštis. Kur dingo altruizmas? O ar jis mūsų šalyje buvo išvis? Visi tik į save nagus suka. Žiūri, kaip čia kitą žmogų apstumti ir pasiimti jo gerą sau.

Atėjo seselė, suleido man vaistus.

Pasidarė ramu ir lengva, netgi malonu. Užsimerkiau ir vaikščiojau paplūdimiu. Karštas smėlis maloniai kuteno padus. Malonus vėjelis švelniai kedeno plaukus... rojus... Tai va kur tas rojus. Mumyse.

„Aš esu gėris, mane supa taika, ramybė ir meilė.“

„Aš esu gėris, mane supa taika, ramybė ir meilė.“

„Aš esu gėris, mane supa taika, ramybė ir meilė.“

– Atnešiau tau vakarienę, – prikėlė mane sanitaras.

– Čia du kiaušiniai?

– Nu.

– Tai kaip man viena ranka juos nusilupiti? Nulupsi gal? Rankas plauni pašikęs?

– Atrišiu abi rankas, bet žinok, nieko gero nesitikėk, jei bandysi vėl kelti vaju.

– Tą ir pats suprantu.

Jis atrišo man rankas, aš nusilupau kiaušinius ir suvalgiau su sviestu ir duona.

– Ačiū.

– Na va, matai. Jau apsiraminęs. Rytoj keičiantis pamainai aš rekomenduosiu nuimti tau tramdymo diržus.

– Savas tu, blin...

– Žmogus žmogui žmogus, kai žmogus žmogui žmogus, – pasakė jis ir nuėjo.

Simas. Jo vardas Simas. Vienas grūdas šitoje mėšlo krūvoje. Bet atrodo kaip koks pydaras. Gal jis čia įsidarbino, kad susirastų bachūrą?

Nors koks mano reikalas. Pydaras nepydaras. Čia jo reikalas. Žinau tik vieną dalyką – tą, kad aš pats ne pydaras.

Geriausias pydarų bruožas yra tas, kad jie nesidaugina.

Juokauju.

Į palatą grįžo vyrai. Aš prisiminiau anekdotą.

– Norit, pokštą papasakosiu?

– Nu varyk.

– Taigi, kalėjime į kamerą užaina naujokas. Kameros vierchas sako: „Mes čia šeimą žaisim. Kuo norėtum būti, mama ar tète?“ Naujokas pagalvoja ir su šypsena sako: „Tète“. Tada kameros vierchas jam sako: „Tai ateik ir pačiulpk mamai bybį.“

– Cha cha cha...

Mes ilgai juokėmės, tada Zenka pasakė:

– Gyvenimas – ne juokas, bet be juoko irgi, blet, ne gyvenimas.

Visi susimąstė, o aš užmigau.

Ryte prikėlė Petras.

– Lik sveikas, – pasakė.

– Nu, viso gero, Petrai. Sėkmės tau.

– Ačiū, ir tau sėkmės.

Atrodė sunerimęs. Paspaudė ranką Zenkai, „ačiū labai“ ir išėjo. Prasivėrė mūsų visų svajonė – baltosios šarvuotos durys. Visi čia pro jas atėję po kelių dienų ar valandų jau svajoja pro jas išeiti, bet termino čia niekas neduoda.

Kalėjime nors terminą gauni ir žinai, kada išeisi, lauki tos dienos. O čia niekas neaišku. Jei atbuvai maksimumą – 53 paras, tai dar neaišku, ar tavęs neišveš į Rokiškio psichiatrinę ligoninę. O ten „gydo“ dar mažiausiai pusę metų.

Reikia apsiraminti.

„Aš esu gėris, mane supa taika, ramybė ir meilė.“

„Aš esu gėris, mane supa taika, ramybė ir meilė.“

„Aš esu gėris, mane supa taika, ramybė ir meilė.“

Man bemedituojant užėjo jauna seselė. Ji nurengė Petro lovos patalus ir apvilko naujais.

– Turėsime naują? – paklausiau.

– Nežinau. Ne aš čia sprendžiu. Gal cigarečių reikia?

– Kol kas nereikia, bet vėliau reikės. Kokių turi?

– „Fest“, „Golden Gate“, NL... visokių. Čia netoli yra „taškas“, tai mes nueinam ir nuperkam, nes pacientams neleidžia vaikščioti po lauką. Jei jau užėjai per šitas duris, tai išeisi tik pasveikęs.

– Arba miręs.

– Būna ir taip, – pasakė ji ir išėjo.

„Aš esu gėris, mane supa taika, ramybė ir meilė.“

„Aš esu gėris, mane supa taika, ramybė ir meilė.“

„Aš esu gėris, mane supa taika, ramybė ir meilė.“

– Jonai, miegi? – atsimerkiau ir pamačiau prieš save stovinčią daktarę.

– Kartojau afirmaciją.

– Kokią?

– „Aš esu gėris, mane supa taika, ramybė ir meilė.“

– Puiku, Jonai. Personalas sako, kad tu jau neagresyvus. Manau, galėsime nuimti tramdomuosius diržus. O kaip miegi? Nerimo

nėra?

– Ne. Viskas gerai, daktare.

– O kaip dėl to, kad manaisi esąs sekamas?

– Kam aš galiu būti įdomus? Aš niekas. Kas gali mane sekti? Dėl ko? Ne, manau, kad manęs niekas neseka ir nestebi.

– Ar jauti, kad tave stebi nežemiškos jėgos?

– Kas, pavyzdžiui?

– Dvasios ar dar kas nors.

– Ne, – atsakiau aš, – jos gal ir egzistuoja, bet nemanau, kad norėtų prie manęs artintis. Sakau, GAL egzistuoja. Šiaip nelabai tikiu dvasiom, angelais, džiniais, ar Kalėdų seneliu.

Daktarė nusijuokė.

– Gerai, Jonai. Tuoj ateis sanitaras ir tave atriš. O kol kas sakau iki.

– Iki, daktare. Geros dienos.

– Ačiū, ir tau.

Užėjo sanitaras. Atrišo rankas, kojas, nujuosė diržą nuo pilvo. Aš išlipau iš lovos. Truputį svaigo galva. Jis dar kurį laiką kuitėsi, kol nunarpliojo visus diržus nuo mano lovos. Atrodė nepatenkintas, bet jeigu nepatinka darbas – tegul susiranda kitą.

Pasiėmiau cigaretę ir išėjau į koridorių. Buvo kiek vėsoka, nes visą laiką, kol buvau pririštas, gulėjau po kaldra.

Nuėjau į rūkyklą–WC.

– O, kakijie liūdi prijechali, – linksmai pasakė Zenka.

– Būchinsi, Varke?

– Aišku, tik į tualetą nubėgsiu.

Nuėjau ir „nusunkiau bulves“, o tada gėriau tą juodą, tirštą arbatą. Pataisė nuotaiką. Prisidegiau cigaretę.

– Palik parūkyt, būk geras,– paprašė Šukis.

– Eik iš čia nachui, Šuki, – už mane atsakė Zenka.

Taip elgtis teisinga, nes jei esi nevykėlių bičiulis, tai ir pats esi nevykėlis. Arba tave tokiu laiko aplinkiniai.

– Kad tu žinotum, ką atvežė, – pasakė Zenka.

– Ką atvežė?

– Kažkokį karatistą, jis visą apsaugą išdaužė. Turėjo visos ligoninės apsauga atvaryt, kad jį apramintų. Kietas kaip sovietų kūjis.

– O tu, Zenka, suktas kaip tas pjautuvas, kuris kryžiuojasi su kūju, – pasakė kažkas, vardo nepamenu.

Truktelėjau dar čefyro, baigiau rūkyt cigaretę ir grįžau į palatą. Ten daiktus dėliojosi dar nematytas vyras.

– Sveikas, – ištiesiau jam ranką, – Jonas Varenas.

– Audrius Komita. Malonu susipažinti.

– Tave atvežė šiandien?

– Vakar.

– Tai čia tu su apsauga kaleisi?

– Aš. O ką daryt reikėjo? Elgėsi kaip su mėšlu. O kas tave taip sudaužė?

– Gavau nuo visų, – nusišypsojau, – pirma nuo bachūrų, paskui nuo mentų, ir galiausiai dar ir apsauga. Nors apsauga mažai, tiek, kad prie lovos buvo pririšę.

– Tai mane irgi. Yra čia tokių, kurie autoritetus vaidina?

– Buvo vienas, bet jis dabar kažkur kitur uždarytas. Arba paleistas. Kabinėjosi, įžeidinėjo, tai malkų pakroviau ir jį išvedė.

– Aišku. Aš dabar medituosiu. Prašyčiau netrukdyt.

– Gerai. Aš irgi pamedituosiu.

– Tu? Medituosi? O kaip tu medituoji? – paklausė Andrius.

– Atpalaiduuju kūną ir kartoju afirmaciją: „Aš esu gėris, mane supa taika, ramybė ir meilė.“

Jis susimąstė.

– Afirmacija gera. Kartoti afirmacijas gerai. Tačiau kartodamas jas niekada nepabusi.

Į palatą grįžo Tomas su Zenka. Jie buvo su kavos puodeliais rankose. Kai Zenka pamatė Andrių, iš jo veido išraiškos buvo matyti, kad Zenka truputį išsigando šito karatisto.

– Kavą verda, – pasakė Zenka. – Neinat darytis?

– Aš tai neturiu, – atsakiau.

– Tai sėsk prie stalo, kartu atsigersim.

Atsisėdau prie stalo ir gurkštelėjau kavos. Galvojau, ką Andrius turėjo omeny sakydamas, kad nepabusių?

– Andriau, ką tu turėjai omeny sakydamas, kad kartodamas afirmacijas aš nepabusių? Iš ko nepabusių?

– Iš egzistencinio sapno. Supranti, sąmonė yra toks dalykas, kad ji vis galvoja apie praeitį ar ateitį, bet labai retai būna čia ir dabar. Kai žmogus pabunda, jis visada būna čia ir dabar. Jis tampa Buda – pabudusiuoju. Jis tampa tikroju AŠ. Dingsta ego. O tai pasiekama tik per meditaciją. Dabar aš medituosiu, pakalbėsime apie tai vėliau, Jonai.

Su Zenka gurkšnojom kavą. Prie mūsų prisijungė ir Tomas. Jis davė mums abiems po saldainį „Pupa“. Gerdami kavą beveik nekalbėjom, nes nenorėjom trukdyti Andriui. Jei koks lopas dabar čia medituotų, tai aš bajerius skaldyčiau. Tačiau nuo šito bičo

sklido kažkokia pavojinga, gąsdinanti energija. Ir plus jis išdaužė visą apsaugą.

Tikrai kietas bachūras.

Baigėm gerti kavą, visi nuėjo parūkyt ir aš priguliau pagalvoti.

Buvau skaitęs straipsnį, kad šis pasaulis tik iliuzinis – virtuali tikrovė. Kad jis sukurtas taip, kaip, pavyzdžiui, „The Sims“ ar GTA. Dabar išgirdau, kad aš miegu, o ne gyvenu. O dar mano teorija, kad manyje visa visata, kaip ir aš visatoje.

Kiek daug skirtingų istorijų ir kiekvienai jų – po porciją argumentų, ir visos jos vienoje galvoje.

Gal geriausia gyventi paprastai ir mažiau galvot apie tas teorijas, nes jau ir galvą pradėjo skaudėti.

Aišku, tiesa yra, bet kuo toliau į mišką – tuo daugiau medžių. O gal tai tik mano vieno tikrovė? Gal aš ir sukūriau šį pasaulį sau, kad patobulėčiau.

Taip bemažstant atėjo dėdė vakaras. Suvartojom vakarienę ir nuėjom gulti. Seselė atnešė man vaistus, aš juos išgėriau ir jau beveik miegojau, kai suskambo durų skambutis.

Atsidarė durys ir pasigirdo riksmas:

– Jūs šūdai, aš jus visus po velėna pakišiu! Nežinot, ant ko raunatės!...

– Naujokas, – pasakė Zenka.

Po kokio pusvalandžio vėl skambutis.

– Nuimkit juos nuo manęs, nuimkit!

– Balti arkliai, – pasakė Zenka.

Maždaug dar po pusvalandžio vėl suskambo skambutis.

– Aš nenorėjau žudytis. Tik užmigt...

– Turbūt mėnulio pilnatis bus, – pasakė Zenka ir apsisvertė ant kito šono. – Blin, gerai, kad mūsų palata pilna. Visi normalūs...

Per naktį skambutis čirškė dar kokius penkis kartus. Buvau gavęs migdomųjų, tai pabudęs nuo triukšmo vėl lengvai užmigdavau.

Apie šeštą valandą ryto Zenka jau gurkšnojo kavą. Pamatė, kad aš jau pabudęs.

– Nori kavikės?

– Būtų gerai, – kėliausi iš lovos.

– Tai, davai, sėsk ir geriam, ko čia baidaisi kaip žydas vokiečių? – nusijuokė.

Mes gurkšnojom kavą. Tomas dar miegojo, o Andrius meditavo.

– Kūrva, kiek čia jų privežė, – kalbėjo Zenka, – kokius aštuonis, ir visi blūdina. Debilai visiški. Vienas su ateiviais šnekasi, kitas su angelais. Gerai, kad dar palatoj normalūs.

Nurijau dar du gurkšnius ir daviau puodelį Zenkai:

- Gali užbaigt. Aš jau antrą geriu, - pasakė jis.

Baigiau gert kavą.

- O parūkyt turim, Varke?

- Turim. Tai einam į rūkyklą.

Išėjom į koridorių, ten ant sudedamų lovų gulėjo keli vyrai, vienas buvo surištas, turėjo mėlynę po akim.

- Gal šiandien paleis mane, - pasakė Zenka.

- Bybis žino.

Prisidegiau cigareteį.

- Tai kas ten tave nunuodyt bandė?

- Brolis, Varke. Kuo tikriausias brolis. Ir dėl ko? Dėl sušiktos sodybos Puskelniuose ir tėvų santaupų. Po jų mirties buvo užrašyta abiem, bet jis nenorėjo dalintis ir bandė mane nunuodyt. Tris dienas reanimacijojej praleidau.

- Eina nachui...

- Ir dabar bando padaryt mane neveiksnuį, kad į pensionatą įkištų. Rašiau policijai, prokuratūrai, bet niekas nereaguoja.

Atsidarė durys:

- Varenai, daktarė nori su tavimi pakalbėti.

Užgesinau cigaretę ir išėjau į koridorių. Ten stovėjo daktarė.
Nieko blogo lyg ir nebuva padaręs.

- Labas rytas, daktare.

- Labas rytas.

- Mes manome, kad tau gydymas jau atitaikytas - tu neagresyvus, todėl perkeliame tave į lengvesnį skyrių.

III SKYRIUS. VELNIO RATAS SUKASI

– Jau čirškia skambutis, – pasakė Zenka, – tavęs atėjo.

– Arba atvedė dar vieną lunatiką.

Pro duris užėjo Elijas. Atėjo į mano palatą.

– Sveikas, Jonai.

– Sveikas, Elijau.

– Daiktus jau susipakavai?

– Neturiu aš jokių daiktų. Tik pakelis cigarečių ir viskas.

– O kai atvažiavai, kažką turėjai su savim?

– Pasą ir dvidešimt eurų.

– Einu iki seselių posto. Paimsiu juos.

Jis išėjo.

Atsistojo Andrius ir pasakė man:

– Čia ir dabar. Visada prisimink, ČIA IR DABAR. Tada gali būti kažkas, o dabar tu miegi. Pabusk. Negalvok apie praeitį, negalvok apie ateitį. Visada būk dabartyje, nes nėra tokios situacijos, kurios protas negalėtų išspręsti ekspromtu.

– Supratau.

Nors nieko nesupratau. Pažiūrėjau į Zenką, jis vos tramdė juoką.
„Čia ir dabar“. Blin, o tai kur aš esu dabar?

Atėjo Elijas su voku rankoj.

– Nu, davai, vyrai, – paspaudžiau ranką Zenkai ir Andriui.

– Žiūrėk, negrįžk atgal, – pasakė Zenka.

Mes išėjom per tas šarvuotas duris, nusileidom liftu į pirmą aukštą.

– Jei nori, galim eit per lauką, – pasakė Elijas.

– Aišku, kad noriu. Savaitę dangaus nemačiau.

Pažiūrėjau į dangų, šiek tiek svaigo galva. Elijas sakė, kad čia nuo deguonies. Skyriuj mažiau deguonies. Čia miškas, oras švarus ir gaivus.

Priėjom kitą pastatą, ant kurio buvo užrašyta „1“. Tai čia pirmas pastatas. Šiek tiek išsigandau.

– Tai man čia kokį elektrošoką kals?

– Cha cha... ne. Elektrošokui į Kauną veža.

Užlipom laiptais, įėjom į vidų. Ant sienos buvo parašyta: „LAIKYKIS DEŠIMT ĮSAKYMŲ DIEVO“. Čia jau turbūt koks pacientas užrašė. Užlipom į antrą aukštą ir ten ant durų buvo parašyta „ŪMIŲ PSICHOZIŲ SKYRIUS“.

VALIO!

VALIO!

VALIO!

Pamatysiu Sigutę!!!

– Jėgelė.

– Tik čia nekelk vėjo.

– Būsiu ramus.

– Prižadi?

– Kuo aš tau galiu prižadėt? Savo galva nebent, bet ir tai negaliu savo plaukų padaryt nei baltų, nei juodų. Jei niekas nekibs, tai ir aš nekibsiu. Bet prisimink, kad man ant kelių žvaigždės ir aš negaliu niekam nusileisti, nebent tiesai.

– Būk geras vaikas, – nusišypsojo jis ir paspaudė durų skambutį.

– Gerai, tamsta vade!

– Šaunuolis, kary!

– Tėvynės labui!

Cha cha cha... Savas tas Elijas.

Duris atidarė kokių trisdešimties metų seselė. Labai graži.

– Labas, Inga.

– Sveikas, Elijau. Ką čia tokį atvedei?

– Jonas Varenas, – atsakiau aš, – devyniasdešimt trečių.

– Gerai, – nusišypsojo ji, – einam su manim. Tu Eli, gali eiti.

Jis padavė jai voką su mano pasu ir pinigais ir atsisveikinęs išėjo. O mes su Inga nuėjom į skyrių.

Vos tik užėjęs pro duris pamačiau ant fotelių susėdusius gal dešimt jaunų vyrų. Visi žiūrėjo į mane, bet aš nepasimečiau, prisistatydamas paspaudžiau jiems visiems rankas.

Sesėlė Inga nusivedė mane per visą koridorių į seselių postą.

– Ar turi su savimi kokių nors vaistų ar narkotinių medžiagų?

– Ne.

– Ar per paskutinius du mėnesius vartojai narkotikų?

– Taip.

– Kokių?

– Kavos ir cigarečių.

Ji sukikeno, pasitaisė plaukus ir paklausė:

– Komikas būsi?

– Man dažnai sako, kad turėčiau tapti komiku. Atsakau: „Deja, esu“.

Ji nieko neatsakė. Rašė kažką į kortelę.

– Pirmą kartą čia? – pagaliau prabilo.

– Pirmą ir paskutinį.

Ji pasiėmė kažkokį sąsiuvinį ir atsivertus maždaug ties viduriu pasakė:

– Trečia palata. Gali eiti.

Atsistojau nuo kėdės ir išėjau į koridorių. Dešinėje pusėje buvo tualetai, du vonios kambariai, rūkykla, o kitoje pusėje rikiavosi palatos. Maniškė buvo priešais rūkyklą.

Užėjau į rūkyklą.

– O, Džonatanas! – suriko iš šešto skyriaus matytas amaras.

Šalia jo sėdėjo stambus blondinas.

– Aš ne Džonatanas, o Jonas Varenas.

– Tu nesiginčyk, – piktai atkirto tas stambus blondinas.

– O tu man neaiškink.

Blondinas susiraukė, o amaras nusišypsojo.

– Žinai, kas aš toks? – piktai paklausė blondinas.

– Aišku, kad žinau. Tu – Igoris Kofas.

Jis atsistojo ir iš visų jėgų spyrė į kibirą, kuriame buvo gesinamos cigaretės. Dar vienas žąsinas mano kely.

„PERKELSIM TAVE Į LENGVESNĮ SKYRIŲ.“

Cha cha cha...

– Valink iš čia! – suriko jis. – Valink arba nukertu!

– Niekur aš nevalinsiu, čia rūkykla ir aš dabar čia rūkysiu.

Išsitraukiau pakelį cigarečių ir vieną prisidegiau.

– Žinai, kaip mane vadina?! – suriko blondinas.

– Nežinau ir žinot nenoriu.

– Sužinosi. Aš Saulius Bruslys iš Jonavos.

– Rimtas bachūras, – pasakė amaras.

Įtraukiau gilų dūmą ir išpūčiau brusliui į veidą.

– Nepanašus tu man į Bruslį.

– Parodyk jam, – pasakė amaras.

Bruslys užgesino cigaretę į palangę ir nusilenkė taip, kad galva palietė savo pėdas.

– Dabar matai, – pasakė jis, – šitaip nusilenkė Bruslys Čekui Norisui, per pasaulio čempionatą. Kai pirmą karą pamačiau tą kovą, mano gyvenimo tikslu tapo išstobulint kūną taip, kad galėčiau taip nusilenkti. Visą gyvenimą dirbau.

– Dar patobulink ir senatvėj galėsi nuvytusį pimpalą sau pasičiulpt.

Jis pasiuto. Pagriebė nuo grindų kibirą ir metė į sieną, spardė kėdes ir artėjo link manęs. Nenorėjau muštis, nes norėjau greičiau išeiti į laisvę, bet tada maniau, kad teks pasimušti.

Staiga prasivėrė rūkomojo durys ir galvą įkišo nematytas tipas baltu chalatu.

– Kas čia darosi?! – suriko jis.

– Nieko, viršininke, – už visus atsakė amaras.

– Kad man daugiau nesitrunkytumėt. Supratot?

– Supratom, viršininke, – už visus vėl atsakė amaras.

Durys užsidarė.

– Tau čia bus sunku, – man pasakė amaras.

– Žiūrėk, kad tau nebūtų.

Užgesinau cigaretę ir išėjau iš rūkyklos.

Negaliu su jais muštis, todėl reikės kovoti psichologiškai. Nors tas bruslys atrodo kietas, bet jei šoks ant manęs, tai eisiu iki galo.

Vaikštinėjau po skyrių. Ant visų langų buvo sudėtos grotos, aplinka niūri ir nieko gero nežadanti. Aš – kalinys, o mano laisvė priklauso nuo to, kaip aš elgsiuosi, bet tikrai žinojau, kad nenusileisiu tiems dviem asilams.

Pro atviras antros palatos duris pastebėjau miegančią Sigutę. Jos veidas buvo kaip angelo – šviesus ir tyras. Ji atrodė tokia skaisti,

tokia nekalta. Nenorėjau, kad jai kas nors trukdytų ilsėtis, todėl uždariau jos palatos duris ir nuėjau į savąją – trečią palatą.

Ten buvo trys lovos. Pirmoje gulėjo jaunas vaikinai, jis rankomis save smaugė. Aš atsiguliau į lovą prie lango, o vidurinę palikau tuščią.

Šiek tiek pagulėjau, nusiraminau. Ir nutariau, kad reikia eiti ir supyzdinti tą Saulių, kuris save laiko Briusu Lee. Jau geriau ilgiau pabūsiu, nei leisiuosi stumdomas.

Iš pradžių nuėjau į rūkyklą, ten sėdėjo tik dvi pagyvenę moterys. Pasivaikščiojau koridorium ir pastebėjau dar nematytą kabinetą – „TERAPIJOS KAMBARYS“. Užėjau į vidų. Ten prie stalo sėdėjo tie du pederastai ir žaidė šaškėmis.

– Tai kuris iš jūsų pasyvus, o kuris aktyvus?

Jie abu atsistojo.

– Kas nepatinka?! – suriaumojo bruslys.

– Tavo snukis.

Jis mane pastūmė abejomis rankomis ir aš trenkiausi į duris, kad tos net atsidarė. O tada mane užplūdo nervai. Pasakiau sau: „pergalė arba mirtis“. Tačiau nebuvo nei pergalės, nei mirties. Jie abu mane suspardė. O kai pagaliau atbėgo apsauga, aš jau buvau sudaužytas, kaip ir tą naktį Marijampolės centre.

Nuo šio „lengvesnio“ skyriaus man lengviau nepasidarė.

Man reikia pistoleto.

Elijas mane pakėlė ir palydėjo į palatą.

– Tai kas vėl atsitiko, kad susimušei?

– Aš nekaltas, jie pirmi pradėjo.

– Aišku, – nusišypsojo jis, – tu nekaltas, aplinka kalta.

– Taip. Aplinka kalta. Ne aš toks, toks gyvenimas.

– Gyvenimą kuriam mes patys. Kokį susikuriam – tokį ir turim.

– Tai gyvenimas mus sukuria, o ne mes gyvenimą. Mes tik reaguojam į aplinkybes, kurias mums numeta. Mes per maži sraigteliai šitoj gyvenimo mašinoj, kad ką nors pakeistume.

Elijas numojo ranka ir išėjo iš mano palatos. Prieš uždarydamas duris dar pasakė:

– Kiekvienas yra savojo likimo valdovas.

Nelaimingų žmonių vienokios kalbos, laimingų – kitokios.

Maudė beveik visą kūną. Gerai, kad bent į veidą gavau mažai smūgių. Nors man tai ne per labiausiai rūpėjo. Niekada nebuvo narcizas. Kam man tas grožis?

– Aš esu Egidijus, – pasakė mano palatos draugas.

– Jonas.

– Malonu.

Stojo tylos pauzė, nes nelabai norėjau kalbėtis. Mintys vis sukosi apie kerštą. Tačiau Egidijus nutraukė tylą.

– Tie du visą skyrių terorizuoja. Prie visų lenda. Tu čia vienintelis atsikirtai.

– Mhm.

– Cigaretes ir maistą atiminėja.

– Supratau.

– Reikia daryt kažką.

– Tai ko nedarai, Egidijau? Mali liežuviu ir viskas. Aš atėjau čia prieš kokią valandą, o tu jau čia nežinia kiek. Jei turėtum porą kiaušų, tai jau seniai būtum ėmęsis veiksmų. O dabar – „bla bla bla“...

Egidijus nutilo ir atsigulė ant šono, subinę atsukęs į mane. Iš po antklodės ištraukė rankas ir vėl ėmė save smaugti.

Aš išėjau iš palatos, nuėjau į rūkyklą ir ramiai traukiau dūmą. Ten nieko nebuvo, tik aš. Kažkas suriko:

– Pietūs!

Rūkiu toliau.

Po poros minučių prasivėrė rūkyklos durys ir galvą įkišo seselė.

– Ar negirdėjai, kad pietūs?!

- Tuoj ateisiu.

- Dabar!

- Parūkysiu ir ateisiu.

Ji uždarė duris.

Užgesinau cigaretę ir nuėjau į šalia esančią valgyklą. Vos tik pasirodžiau akiratyje, bruslys sušuko:

- Sėsk prie mūsų. Normalus esi, kūrva. Galėsime būti brigada. Mes jau susigalvojome pavadinimą – „Velnio ratas“.

- Eikit jūs, karoče, nachui!

- Mažai gavai?

- Kol aš gyvas – nenusileisiu.

- Neilgai būsi gyvas. Paskutinę vakarienę valgai, – sušuko bruslys.

Nusijuokiau ir atsisėdau prie pirmo pasitaikiusio staliuko.

Pradėjau valgyti makaronų sriubą ir pajutau švelnią ranką sau ant peties. Pakėliau akis. Tai buvo Sigutė.

- Tu drąsus, – pasakė ji.

Linktelėjau. Man buvo gėda, kad mano veidas sumuštas.

- Tu kaip koks Šiva, – pasakė ji ir nusišypsojo.

- O kas jis toks?

- Vienas jo vardų lietuviškai reiškia - tas, kuris tampa.

- Kuo tampa?

- Dievu. Jis tampa todėl, kad nesitaiksto su neteisybe. Tampa, nes yra drąsus, nes nieko nebijo, nes niekam nenusileidžia. O tada, kai visus įveikia, tampa Dievu. Jo funkcija - naikinimas.

- Kieno naikinimas?

- Blogio naikinimas. Jis vis grįžta ir grįžta, ir naikina...

- Valgyk ir tylėk! - sušuko bruslys.

- O tu jos netildyk, asile! - išrėkiau.

- Tau atsitiks tiek nelaimių, kad net nežinosi, iš kur jos randasi.

- Laukiu nesulaukiu.

Susižvalgėm su Sigute ir ji man nusišypsojo.

Nurijau pora šaukštų sriubos, suvalgiau savo bulvių plokštainio porciją. Apsidariau, ar niekas nemato ir įsidėjau stalo peilį sau į kojinę. O tada atėjo seselė ir nusivedė mane į procedūrinį kabinetą.

Ji ištraukė iš spintelės kažkokią ampulę, švirkštą. Nulaužė ampulės galiuką ir į švirkštą pritraukė vaistų.

- Pasiruošk.

– O kas čia per vaistai?

– Vitaminai.

Pasikėliau marškinėlius ir šiek tiek nuleidau kelnes. Ji patempė jas dar žemiau ir bakstelėjo švirkštą man į subinę. Vaistus leido lėtai ir jie velniškai gėlė.

– Viskas, – pasakė ji, – gali eiti. Tik prieš tai atiduok peilį.

– Neturiu aš jokio peilio.

– Duok man jį, arba kviečiu apsaugą.

Nenorėjau ir vėl nuvilti Elijo, todėl ištraukiau peilį iš savo kojinės ir padaviau seselei.

– Ir ką su juo būtum daręs?

– Panaudojęs, – pasakiau ir išėjau į savo palatą.

Einant koridoriumi svaigo galva, viskas sukosi ratais. Vos nuėjau į savo palatą.

Egidijus paklausė, ar nenorėčiau bandelės su mėsa. Nieko jam neatsakęs kritau į savo lovą ir, vos tik padėjęs galvą ant pagalvės, užmigau.

– Va-ka-rie-nė! – pasigirdo šauksmas kitapus palatos durų.

– Einam vakarienės! – tas pats balsas, tik jau garsesnis.

Buvau toks ramus ir atsipalaidavęs, kad tingėjau praverti akis. Įsivaizdavau, kad guliu savo lovoje mamos namuose.

Staiga prasivėrė palatos durys ir įlindęs sanitaras sušuko:

– Ar jūs kurti? VAKARIENĖ!

Egidijus atsistojo ir išėjo, o man atsikelti buvo sunkiau. Jaučiausi toks apsvaigęs, kad nenorėjau lipti iš lovos, bet šiaip ne taip išsirioglinau. Einant į valgyklą mane mėtė į šonus.

Šiaip ne taip radau stalą, prie kurio valgiau pirmai.

– Kaip tu? – paklausė Sigutė.

– Apsvaigęs.

– Aną kartą bijojau klausti. Kas tau atsitiko?

– Kaip suprast?

– Kodėl tu čia?

– Norėjau leidimo ginklui, tai atvežė čia. Nežinau, dėl ko. Šiaip aš ne debilas ir visa kita, bet tikriausiai baltachalačiai šūdžiai mano kitaip. Na, o tu?

– Ilga istorija...

– Papasakok.

– Papasakosiu vėliau.

Ir mes valgėm, karts nuo karto apsikeisdami žvilgsniais. Jos mėlynos akys žibėjo taika. Ji nebuvo aukšta, bet jos figūra buvo pasakiška. Ji turėjo gracijos. Ji man patiko, o gal labiau nei patiko. Ji buvo tobula.

Tyrinėjau ją žvilgsniu. Akys užkliuvo už jos tobulos krūtinės. Kai ji pamatė, kur nukrypę mano akys, paraudo.

– Kiek tau metų? – paklausiau jos.

– Pasakysiu vėliau, – atsakė ir nusišypsojo.

Kuri laiką valgėm grikių košę, karts nuo karto apsikeisdami žvilgsniais ir šypsenomis. Ji buvo labai graži, kai šypsojosi. Jos šypsena – kaip angelo apkabinimas.

Staiga pajutau „žuvį“ į kaklą. Atsisukau ir už nugaros pamačiau bruslį.

– Kas yra?! – sušukau.

– Kas ne su mumis, tas prieš mus! VELNIO RATAS SUKASI!!!

– Velnio ratas čiulpia!

Bruslys trenkė mano galvą į stalą. Galva apsvaigo. Sunkiai atsistojau.

– Aš tave, bliad, į mėsmalę sukišiu! – sušukau ir spyriau jam keliu į kiaušus.

Jis susilenkė. Žengiau žingsnį atgal ir spyriau jam į galvą. Kai jis nukrito ant žemės, ėmiau jį spardyti į galvą, į pilvą, į galvą, į

kepenis.

Tada, išsoko amaras ir pastūmė mane į staliuką prie lango. Atsikėlęs griebiau kėdę ir mečiau į amarą. Pataikiau į kaklą.

Amaras susiėmė už kaklo ir puolė judint bruslį. Lėtaiėjau link jų, bet tada pro duris sugužėjo apsauga.

Jie užlaužė man rankas ir suveržė tramdomaisiais diržais. Prisiekiu motina, jeigu tada mano rankose būtų buvęs ginklas – bučiau išpyškinęs juos visus.

Taip jau būna, kai protas užtemsta.

Pajutau adatos dūrį ir šviesa išsijungė.

Kažkas švelniai glostė man plaukus. Pramerčiau akis. Priešais mano lovą, apraizgytą tramdymo diržais, stovėjo Sigutė. Jos akyse matėsi rūpestis.

– Gyvuliai, – tarė ji.

– Pasitaiko ir tokių.

– Gal nori atsigerti vandens?

– Būtų gerai.

Ji išėjo ir grįžo su puodeliu vandens. Šiek tiek palenkiau galvą ir ji mane pagirdė. Iš karto pasidarė geriau.

– Ačiū, Sigute.

– Džiaugiuosi galėdama pasitarnauti. Gal norėtum mandarino?
Mane lankė mama ir močiutė. Visko privežė.

Prasivėrė durys. Ten buvo sanitaras.

– Petrauskaite, – piktai prakalbo sanitaras, – po svetimas palatas
vaikščioti draudžiama!

– Bet aš tik...

– DRAU–DŽIA–MA!

Ji pažvelgė man į akis ir išėjo. Eidama dar sušuko:

– HARIBOL!!!

Durys užsidarė.

– Ką reiškia „haribol“, Egidijau?

– Kartok šventą viešpaties vardą. Taip sako vaišnavai. Arba jie
sako „Harė Krišna“.

– Iš kur žinai?

– Skaičiau kelias knygas apie religijas.

– O koks tas vardas?

– Pagal vaišnavus – Krišna.

– O kaip tas Dievo įsakymas, kad nekartok Dievo vardo be reikalo?

– Per visą žmonijos istoriją žmonės vadino Dievą 1008 vardais, bet aš manau, kad Dievas yra vienas.

– Tai kam jam tiek vardų?

– Tam, kad kiekvienas garbintų Dievą taip, kaip jam labiau patinka.

Užmerkiau akis. Man tai atrodė nesąmonė. Nes ne Dievai kuria žmones, o žmonės Dievus. Gal Dievas ir yra, bet jis niekada nebuvo žmogus. Tokia mano nuomonė. Dievas niekada netilptų į žmogų, nes jis paprasčiausiai per didelis. Dievas yra viskas. O viskas yra niekas, nes atsirado iš nieko. O tada atsirado Dievas – vierchas tarp vierchų, vierchas visų. Ir kodėl malda „Tėve mūsų“ prasideda žodžiais: „Tėve mūsų, kuris esi danguje“. Kaip tada jis galėjo gyventi tarp mūsų, jeigu jis danguje?

Kažkada ir aš pateksiu į dangų. O tada Dievas mane apdovanos, nes juk negarbinu sukništų stabų. O tada aš prieš jį atsiklaupsiu ir, užgesinęs savo žvaigždes, pagarbinsiu tikrąjį DIEVĄ.

– Ką taip mąstai? – paklausė Egidijus.

– Apie Dievus. Bet gal baigiam šitą pokalbį.

Egidijus užsiklojo antklode ir nosisuko į sieną.

– Egidijau.

– Ką?

– O amaras su brusliu irgi pririšti?

– Kiek žinau ne.

Jeigu vėl būsiu pririštas trims paroms, tai jie atėję man galvą apšiks. Ir kodėl tų asilų nepririšo? Aš vienas kaltas, nors jie pirmi pradėjo.

Kai mane atriš – aš juos su–dras–ky–siu!

Vėl užėjo Sigutė. Šį kartą nešina bananais. Vieną davė Egidijui, kitą nulupo ir kaip mama mažą vaiką mane pavalgydino.

– Tu tokia miela.

– Džiaugiuosi galėdama pasitarnauti, – pasakė ji ir nusišypsojo akimis.

Prasivėrė palatos durys.

– Ir vėl tu čia?! – sušuko sanitaras, – Greitai dingsti ir nesirodai man daugiau! Supratai, Petrauskaite?!

Ji nieko neatsakiusi išėjo, bet durų neuždarė.

– O tu gulėk ir čia man nesimaivyk!

– Neaiškink.

– Ar man neaiškint?! Tuoj aš tau duosiu „neaiškink“! Aš esu medicinos darbuotojas. Turėtum rodyti man atitinkamą pagarbą!

– Ką duosi? Geriau eik tualetų šveist. „Medicinos darbuotojau“. Cha cha cha...

Jis priėjo prie manęs ir jausmingai pasakė:

– Aš turiu du vaikus, dirbu per tris darbus, kad juos išmaitinčiau. Dirbu kaip negras. O tu dar su manim taip kalbėsi?

– Žąsinas nebūtum, tai ir nekalbėčiau. O tu nekelk prieš mane balso, nes man ant kelių žvaigždės. Aš niekam nenusileidžiu. Ir tu pats kaltas, kad pasidarei du vaikus, kaltas, kad dirbi per tris darbus, kaltas, kad per durnas mokyti, ir kaltas, kad nesugebi užsidirbti dirbdamas viename darbe. O tai rodo, kad esi trigubas nevykėlis.

Jis sugriebė mane už ligoninės pižamos skverną ir ėmė purtyti.

– Tai įeina į tavo pareigas, valytojau?

Jis paleido mane, nusispjovė ant grindų ir nuėjo palikdamas duris praviras.

NIEKAS NEUŽGESINS MANO ŽVAIGŽDŽIŲ!!!

Kaip, pasak Egidijaus, kiekvieną vakarą, pamaina, kuri dirba per naktį, nuėjo į virtuvėlę gerti kavos. Suprantama, juk jie čia ir naktį turi mus prižiūrėti, o kad neužmigtu, turi išgerti stiprios kavos.

Skyriuje pasidarė tylu.

– Einu aš televizoriaus pažiūrėt, – pasakė Egidijus ir išėjo.

Šitas protingesnis, nes duris uždarė. Normalus jis yra. Gerai, kad ne su koku psichu vienoj palatoj paguldė.

Laukiau. Tikėjausi, kad užeis Sigutė. Ji tokia miela. O kai ji nusišypso, mano danguje prasisklaido juodi debesys ir iškylo nuostabi vaivorykštė. Ji tobula, bet kas, po velnių, jai yra? Kodėl ji čia atsidūrė su tokiais, kaip aš?

Suklibėjo durų rankena.

Sigutė?

Ne. Tai nebuvo Sigutė. Tai buvo bruslys ir amaras, nešini ūkiško muilo gabalais. Veidai pikti.

Prie mano veido amaras prikišo savo veidą ir sušuko:

- Dabar tau batai!

- Ir ką tu man padarysi? Nuprausi ūkišku muilu? Cha cha cha...

Jie abu nusiavė po vieną kojineį ir į jas susidėjo po gabalą muilo. Pažiūrėjo vienas į kitą:

- Davai.

- Pisam.

Tie įdomūs ginklai prasisuko ore ir pasipylė smūgiai. Traukiau rankas ir kojas iš diržų, bet nieko nesigavo. Smūgiai pylėsi į pilvą, šonkaulius, saulės rezginį, kaklą, rankas, kojas ir galiausiai galvą.

Iškirto.

Pramerkiau akis. Maudė visą kūną. Palatoj nieko nebuvo. Mano pagalvė iš baltos tapo raudona. Liežuvium pasilaižiau dantis. Skonis buvo sūrus. Trūko dviejų dantų. Išspjoviau juos ant grindų.

Čia jau prasidėjo karas. Aš nenusileisiu. Pergalė arba mirtis. Kitos išeities nėra. Aš juos sudraskysiu, nukaposiu rankas, kojas, galvą, o žarnas ištašysiu po visą skyrių.

Bandžiau ištraukti rankas. Norėjau kuo greičiau juos sunaikinti.

Prasivėrė palatos durys.

– Davai šūdžiai! Aš dar gyvas! – sušukau.

Tačiau tai buvo ne jie, o slaugutė, kuri atnešė man naktipiečius. Jos padėklas iškrito ant grindų ir ji išbėgo į koridorių šaukdama:

– Trečia palata!!! Ekstra atvejis!!!

Greitai sugužėjo abi budinčios seselės ir sanitaras.

– Nuimk diržus, – sanitarui paliepė vyresnioji sesuo.

Jis greitai atsuko diržų spynas nuo rankų ir nuo kojų, atsegė diržą nuo juosmens.

– Gali atsistot?

Bandžiau keltis, bet kūnas neklausė. Vos tik kėliausi, skausmas guldė atgal į lovą.

– Vežimėlj!

Sanitaras išbėgo tekinas.

– Kas tave taip? – susirūpino seselė.

– Nežinau. Miegojau ir tik dabar atsikėliau.

– Varenai, pasakyk kas tai padarė, ir jis, arba jie, jau šiandien bus perduoti policijai.

– Nieko nežinau. Miegojau.

Sanitaras grįžo su vežimėliu. Jie įsodino mane į jį ir vežė link procedūrinio. Koridoriuje buvo pilna žmonių. Ten buvo ir bruslys:

– Ooo, Šumacheris! – sušuko jis.

– Ar tau užteks muilo ir mano kojines išplauti?

Jis pasiuto. Ėmė spardyti į sieną ir šaukti:

– Dabar jums visiems bus nerimas! Velnio ratas sukasi!!!

Jis spyrė į septintos palatos duris, kad net tinkas pabiro.

– Sauliau, apsiramink, – pasakė sanitaras.

– Aš jus visus...

– Mažiau liežuviu malk ir dink į savo palatą, nes pirmadienio paleidimą namo matysi kaip savo ausis. Išvešim į Dariaus ir Girėno ligoninę ir ten galėsi vaidinti kietą.

Bruslys ir jo šuo amaras ištipeno koridoriumi.

– Tai nesakysi, kas tave taip sumušė? – paklausė seselė valydama kraują nuo mano veido.

– Ne.

– Nu, ir nesakyk. Čia tokie atvejai dažni.

Kaip ir kiekvienoj įkalinimo įstaigoj. Visiems ant tavęs nusišikti. Žmonės čia neturi jokių teisių. Baltaskverniai, leidžia daužyt vieniems kitus kaip gyvulius.

Ji sutvarstė mano koją, pažiūrėjo, ar šonkauliai nelūžę, subintavo galvą ir riešus, kuriuos susivariau bandydamas ištraukti rankas iš tų diržų.

– Gali atsistot? – paklausė ji.

Atsistojau.

– Maudžia dešinią kelią.

Ji pakėlė mano kelnes į viršų ir liūdnei į mane pažiūrėjo.

– Turėsime važiuoti gipsuotis.

– Lūžo?

- Taip.

- Pasėdėk ĉia trumpam, aŐ tuoj grįŐiu - turiu paskambint ligoninės vadovui.

Į procedūrinį kabinetą galvą įkiŐo dar nematyta moteris.

- Mano vardas Dalia, - prisistatė ji ir ištiesė ranką sveikintis.

- AŐ nespaudėiu rankų moterims. Jonas.

- KrikŐtytojas?

- Ką?

- Sakau ar tu esi KrikŐtytojas? Jonas KrikŐtytojas.

- Eik sau. AŐ nieko nekrikŐtiju.

- Tai tu esi tas, kuris turi ateiti? Ar mums laukti kito?

- Laukit kito.

Atėjo seselė ir Dalia pasiŐalino. Dar pasakė: „Su Dievu“. Pažiūrėjau jai į akis ir nusiŐypsojau, o ji nusiŐypsojo man.

Po kelių akimirkų koridoriuje išgirdau jos bliovimą:

- Melskitės, nes Dievo karalystė prisiartino. Efata!

Jei ir gali suprasti, kas ir kaip pasaulyje sudėliota, tai tik ne beprotnamyje.

- Osana, osana, Dovydo sūnau!!!

Susižvalgėm su sesele ir paklausiau:

– Kas čia per mėšlas?

– Pamatysi dar ne tiek. Paskambink į priėmimą, – tarė ji kolegei,
– tegul ateina apsauga. Saulių reikia apraminti. Juk tai jis tave sumušė? – paklausė ji manęs.

– Čia ne tavo reikalas.

– Aš tvarkau tavo žaizdas ir čia ne mano reikalas?!

– Tvarkyt žaizdas – tavo reikalas. O visa kita – tai tik mano ir tų žvėrių reikalas.

Per durų plyšį galvą įkišo Sigutė.

– Sigute, eik. Nenoriu, kad mane tokį matytum.

– Bet kas nutiko? O, siaube...

– Papasakosiu vėliau, – pasakiau ir nusijuokiau, prisiminęs, kaip jos metų paklausiau.

– Tau dar juokinga? – paklausė seselė.

– Man viskas juokinga, visas mano gyvenimas – vienas nesibaigiantis pokštas.

Per procedūrinio kabineto langą pamačiau į kiemą įsukančią greitąsios pagalbos mašiną. Mentų mašinos nesimatė. Seselė irgi pamatė greitąją pagalbą.

– Tavęs atvažiavo.

– O jis grįš atgal? – švelniai paklausė Sigutė.

– Bus matyt, – piktai atkirto baltaskverinė.

Sigutė žvelgė į mane su gailesčiu. Mūsų akys išdavė visas mintis vienas kitam. Buvo gera į ją žiūrėti.

– Niekas juk nenugalės Šivos. Ar ne?

– Aš bijau.

– Viskas bus gerai.

Staiga už durų pasigirdo trenksmai. kažkas kažką nuspyrė.

– Velnio ratas sukasi!!! – rėkė bruslys.

– Apsiramink, tu!!! – rėkė sanitaras.

Tada pasigirdo smūgiai, trenksmai ir dejonės. Bruslys daužė viską aplinkui. Niekas jo nedrausmino. Bandžiau keltis iš vežimėlio ir jį apraminti, bet ir čia įsikišo seselė:

– Sėdėk ramus, Varenai. O tu, Sigute, irgi užėik į vidų. Ketinu užrakinti duris, kol ateis apsauga.

Pasijutau silpnas ir bejėgis, jaučiau didelę gėdą, kad negaliu nieko padaryti. O tai mane stipriai nervino.

Suskambėjo skambutis. Pasigirdo garsūs žingsniai ir Elijo balsas:

– Neramumai, Sauliau?

– Aš Bruslys.

– Gerai, Brusly...

– Pagarbčiau tark mano vardą, ožy.

Girdėjau tik snukių daužymo garsus ir dejones. Ar tai bruslio dėjonės?

– Padėk gesintuvą, Amūrai! – dar kažkas užrėkė storu balsu. Tai tikriausiai buvo kitas apsauginis.

– Velnio ratas sukasi!!! – sušuko amaras ir paleido gesintuvą į seselių posto vitriną.

Girdėjau, kai pabiro stiklai.

Sigutė pradėjo giedoti:

– Haré Krišna, Haré Krišna, Krišna, Krišna, Haré Haré... Haré Rama, Haré Rama, Rama Rama, Haré Haré...

Visi garsai nutilo. Girdėjosi tik ramus Elijo balsas:

– Tramdymo diržus, raminančių šiems dviems ir asmeniškai man stiklinę šalto vandens.

Kai situacija už durų nurimo, seselė atrakino duris. Pirmas užėjo Elijas su stikline vandens. Jis ėmė kvatoti:

– Tai ir dabar tu esi... cha cha... tu cha... esi nekaltas?

– Tikrai taip.

- Tai kas vėl tave taip?

- Tas, kuris atsiims dar ne taip.

Elijas numojo ranka.

Sučirškė durų skambutis. Elijas davė man pusiau pilną stiklinę ir nuėjo atidaryti durų. Aš išgėriau vandenį ir pasakiau Sigutei, kad galinti eiti.

- Aš parašiau tau laišką, - pasakė ji ir ištraukė raudoną voką.

- Ačiū. Tai labai malonu.

Aš paėmiau voką ir įsikišau į kojine. Ji nusišypsojo ir išėjo. Aišku, ne savo noru. Čia niekas nieko nedaro savo noru. Ją išvijo seselė.

- Om namah Shivaja, - prieš išeidama tyliai tarė Sigutė.

Man sudiegė kaklą.

Vėl ta sukništa „Leponex“ adata.

Šviesa išsijungė.

IV SKYRIUS. HOMO SAPIENS DEUS

Velniškai skauda. Nenoriu pabusti, tačiau sukaupiau visas jėgas ir atsimerkiau. Kelias akimirkas gailėjausi, kad pramerkiau akis. Ten buvo geriau, nes nejaučiau skausmo, kurį jaučiu dabar.

Dairiausi aplink. Bandžiau susivokt, kur esu ir kodėl, po velnių, mane visą skauda.

Iš nevilties atsidusau:

– Bliad...

Išgirdau negirdėtus balsus:

– Žiūrėk, Arūnai.

– Ką žiūrėt?

– Vaikas pabudo. Eik, seselę ar ką pašauksi.

– Pats eik, Petrai. Aš gi neisiu su lašeline.

– Einu. Bet lieki skolingas man paslaugą, nes aš ne tavo pasiuntinukas.

Girdėjau balsus, bet nemačiau veidų. Mano lova buvo atskirta šviesiai mėlynomis užuolaidomis.

Bandžiau viską dėlioti į vietas. Taip... Leidimas ginklui... Psichūškė... Daug muštynių ir daug skausmo. Sigutė... Nuostabioji

Sigutė... Šiluma užsiplieskia krūtinėje, kai apie ją mąstau. Bijau, kad tas velnias bruslys jai ko nors nepadarytų.

Nes tada užkasčiau jį taip giliai, kad net archeologai nerastų, o ką jau kalbėti apie šunis. Cha cha cha...

- Ar čia ta pati ligoninė? - klausiau žmogaus, kurio balsą neseniai girdėjau.

- Kokia ligoninė? - paklausė balsas.

- Nu, ar čia Žiegždriai?

Jis nusijuokė:

- Cha... Žiegždriai bliad... Cha cha cha... Ne, čia Kauno klinikos. Traumatologinis skyrius. Einu pamyžt.

Ar Sigutei bus viskas gerai? Bijojau, kad tas albinosas ko nors jai nepadarytų. Nurimau, nes juk vis tiek ten apsaugos pilna. Ir koks šūdo gabalas keltų ranką prieš merginą?

Bandžiau pasikasyti nosį, bet pajutau tramdomuosius diržus. Eina šikt... jie ir čia juos naudoja. Aukščiausio lygio laisvės apribojimas. Jei aš gulėjau be plionkės, tai kam dar pririšti mane reikėjo?

Staiga kažkas nutraukė užuolaidą. Iš pažiūros - daktaras.

- Labas vakaras, aš esu..

- Dabar vakaras?

- Taip. Taigi, aš esu traumatologas. Kaip jaučiatės? Turit nusiskundimų?

- Man nepatinka šitie diržai man ant kojų, rankų ir pilvo.

- Na, jie būtini. Tai atsargumo priemonė tiems, kurie atvyksta iš tokių įstaigų, kurioje gydotės jūs. Tai tik dėl kitų ligonių saugumo. Taigi, jums lūžo koja, du šonkauliai, akies įduba, skilo žandikaulis, šiek tiek iš savo vietos išėjęs stuburo slankstelis, bet mes sutvirtinom jį varžtais. Taigi, mes jus sutvarkėme ir dabar bus gijimo procesas.

- Kiek laiko jis užtruks?

- Geriausiu atveju tris savaites.

- Tris savaites? Nachui... tai tris savaites mane laikys čia kaip gyvulį, pririštą prie gardo stipinų?

- Tokia tvarka. Kaip įvertintumėt savo skausmo lygį nuo vieno iki dešimties?

- Fizinio, ar dvasinio skausmo?

- Fizinio.

- Vienuolika.

- Aha... Tai gerai. Padidinsim nuskausminamųjų. Pas jus kasdien ateis praktikantė. Turėsite atlikti kelis testus, pasikalbėti. Jeigu jausite didelį skausmą - paspauskite štai tą raudoną mygtuką dešinėje.

- Su kuria ranka man jį spausti? Sako, kad aš komikas, bet tu tai pyzdiec, Džimas Keris. Mano rankos pririštos.

- Na, tokiu atveju tiesiog šūktelėkite. Visos gero.

Išėjo. Užulaidą paliko atitrauktą. Dabar kas tik eis per koridorių - žiūrės į mane kaip į paskutinį psichą.

Velniškai norėjau parūkyt. Gal dėl to, kad susinervinau, bet tai, kad rūkymas yra narkotinė priklausomybė - realesnis paaiškinimas.

Kaip nors iškęsiu.

Tie sukništi pederastai. Čia jų kaltė. Dabar būsiu pririštas mažiausiai tris savaites. TRIS SUPISTAS SAVAITES!!!

O ir išvis, kas manęs laukia šitam suknistam pasauly? Baigiau tik devynias klases. Suėjo šešiolika ir įsidarbinau kroviku cukraus fabrike. Kiekvieną sukništą mėnesį gaudavau tik minimumą. O maišus tąsiau kaip ir tie suaugę vyrai. Po metų taip įgudau, kad jau turėjau pakankamai jėgų nešti po du.

Kai algos lapelį pamačiau tą patį minimumą - vėl nešdavau po vieną maišą, o tas prakeiktas darbų vykdytojas dar sumanė mane pabarti.

Tada ir gavau pirmąjį teistumą. Tiesiog nebeatlaikė nervai ir jį primušiau.

Teisėjas buvo normalus, supratingas. Skyrė man du metus lygtinai.

Ir čia mano kaltė? Aišku, kad ne. Jis pats kaltas. Aš dirbu dvigubai daugiau, kad nusipirkčiau džinsus ir sportbačius, kad būtų kur su draugais nuvaryt ir visa kita, o jis dar mane lazdavojo su tokia suknista alga.

Vėliau radau pagalbinio darbininko darbą statybose. Ten ir prastūmiau lygtinį.

Taigi, jau buvau pilnametis, turėjau pinigų, nebuvo sunku susirasti merginų. Su laiku atėjo ir pirmoji meilė. Draugystė truko keturis mėnesius. Vėliau sužinojau, kad ne aš vienas džiaugiuosi jos meile.

Jai tik reikėjo bičo, kuris viską perka.

Dabar jau žinau, kaip viskas yra po šita saule. Yra pinigų – yra ir mergų. Nėra mergų – turi daugiau pinigų. Turi daugybę pinigų – problemų išvis neturi.

Vyrai perka pinigais, moterys perka natūra.

Galiausiai mečiau darbą statybose ir gavau naują. Šį darbą dirbu ir dabar. Ir aš nenoriu pasakoti apie tai.

Juk kai nori visko daug turėti – laikyk burną užčiauptą.

Žuvį pražudo tai, kad ji išsižioja.

Užėjo seselė ir atnešė man maisto – grikių košės su mėsos gabaliukais, pakelį sulčių ir riestainį.

– Kaip jautiesi? – paklausė ji.

– Koks skirtumas?

– Aš šiaip iš mandagumo...

– Apsieikim be mandagumo ir, jei nesunku, nuspausk tą raudoną mygtuką.

– Tau negera?

– Taip.

– Einu pakviesiu budinčią.

Ji atrišo mano dešinę ranką ir nuėjo. Aš greitai suvalgiau, ką atnešė, ir gurkšnodamas sultis gulėjau. Buvo skanios sultys ir aš jaučiau šiokį tokį pasitenkinimą.

Bet tas skausmas ir noras rūkyti mane tiesiog varė iš proto. Sėdėčiau savo bendrabučio kambaryje ir įsijungęs kompiuterį pasileisčiau geros muzikos... Rūkyčiau, rūkyčiau, rūkyčiau!

Užėjo ta pati seselė ir budinti daktarė. Daktarė priėjo arčiau, bet, kai pamatė vieną atrištą ranką, žengė pora žingsnių atgal.

– Fiksuoti. Pilnai fiksuoti.

– Supratau, daktare. Atsiprašau.

Už lango pradėjo lyti. Norėjau dabar būti lauke ir mėgautis dangaus dovanomis. Man nerūpėtų, kad mane sulytų. Tapčiau tik švaresnis.

– Užsisvajojai, Varenai? – piktai paklausė daktarė.

- Taip.
- Kuo skundžiamės?
- Man labai skauda.
- Ką skauda?
- Galvą, nugarą, šonus ir dešinės kojos kelį.
- Tai laikina.
- O tuos skausmus kažkaip prigesint galima?
- Galima, bet vaistai labai brangūs, sukelia priklausomybę ir šalutinius poveikius. Galim duoti dvi tabletes „Vikodino“.
- Aišku.
- Dar kas nors?
- Nuimkit tuos diržus. Aš noriu parūkyt.
- Nerūkyk, neaugsi. Tai viskas. Duok jam to „Vikodino“ ir ampulę „Diazepamo“, kad naktį nešūkautų.

Ji išėjo, o seselė dar šiek tiek į mane pažiūrėjo su gailesčiu ir nuėjo atnešti mano vaistų.

Prisiminiau, kad Sigutė parašė man laišką. Bijojau, kad nepasimestų. Skaitydamas jos laišką busiu arčiau jos. Noriu to.

Užėjo seselė su dviem tabletėmis ir švirkštu.

– Iš pradžių suleisiu „Diazepamą“. Pabandyk nors trumpam pasiversti į šoną. Nes kitaip negalėsiu suleisti vaistų.

– Atrišk dar kartą mano ranką ir tada galėsiu pasiversti, nes kitaip tai be šansų.

– Negaliu.

– Kodėl?

– Daktarė draudžia, nes su tuo švirkštu tu gali mane sužeisti.

– Cha cha cha... O po to dar iš švirkšto išsilankstysiu raktą ir iš čia pabėgsiu. Juokingai skamba. Kur aš bėgsiu.

– Vis tiek negaliu.

– Tai šauk į veną.

– Nežinau, ar galima.

– Viskas čia galima. Davai, varyk.

Ji padaužė piršteliu per švirkštą ir truputį paspaudė švirkšto galiuką, kad burbuliukų nebūtų. Tada pašlakstė ant vatės šiek tiek spirito, užveržė ranką, kad vena taptų didesnė, ir suleido.

Jaučiausi kaip devintam dangui. Viskas taip gera, taip smagu.

Ji sugirdė dar dvi tabletes „Vikodino“ ir išėjo netarus „labanakt“.

- Zylė, tai Sigitas Gaidjurgis, - girdėjosi balsas, man ką tik pramerkus akis.

- Nusišneki, - lyg pasišaipydamas pasakė kitas balsas.

- Aš nusišneku, byby? Visas serialas „Nemylimi“, „Svetimi“, „Pasmerkti“ pastatytas pagal Gaidjurginių grupuotės istoriją, tu neišsilavinęs nepraustaburni, kvaily.

- Sakai? Cha cha cha...

- Netiki?

- Aišku, kad netikiu. Visų pirma - Sigitas valdė Klaipėdą, užsiėmė daugiausia reketu, žmogžudystėmis ir bybis žino kuo. Zylė - ne gaidjurginių galva, o išgalvotas personažas. Televizijos išmonė. Ir nesiginčyk su vyresniu ir labiau išmanančiu.

- Jeigu tu, mano išminčiau, žinotum, ką kalbi, tai užsičiauptum amžiams. Nes serialai pastatyti pagal Edvino Kalėdos romanus, kurio tikras vardas yra Giedrius Rekašius. O romano veiksmas vyksta Klaipėdoje, prasideda dar sovietmečiu ir baigiasi beveik mūsų dienomis. Sigito žmona, kas rašoma subtitruose, buvo serialo talkininkė rašant scenarijus, tu tuščia galva.

- Ne vaidink čia išmanančio šunsnukio, gerai? Nes nusišneki. Mafijos boso žmona pradėjo viešinti informaciją apie savo vyro kriminalinę praeitį?

- O ką? Juk jos vyras iki gyvos galvos gavo. Iš kur gauti pinigų ant duonos ir ant bulkos?

- Ir manai, kad Sigis jei nieko nepaliko?
- Nenukreipk kalbos. Viktoras.
- Nu.
- Dabar turi transporto verslą Klaipėdoj.
- Jis išgalvotas yra, kvaily.
- Tikrai žinau. Jis tikras. Tik po trijų dalių, kai pradėjo dubliuoti „Pasmerkti“, jie viską iškraipė.
- Tai seifą jis atidarė?
- Atidarė. Ir jo pirma boba – kūrva.
- Eik tu su savo mafija. Gerai?
- Nekalbėk taip su manim. Supratai?
- O ką padarysi?
- Duosiu tau užuominą. Kulka labai pakeičia smegenų konsistensiją, net jeigu pataiko į šikną.

Pokalbis nutilo.

Man patiko tas vyras, kuris daug įrodinėjo, kad „nemylimi“ pastatyti pagal tikrą istoriją. Jis turi savo nuomonę ir, manau, turi pažinčių, jeigu jau tokius dalykus žino.

Buvau skaitęs Mario Puzo kelias knygas ir žurnalistai daug rašė apie knygos ir realių įvykių sutapimus. Juk niekas iš nieko irgi

neatsiranda. kažkas turi atsitikti, kad rašytojų galvose sukeltų atoveiksmius.

– Vaikas, miegi? – tas vyras paklausė manęs.

– Ne.

– Klausyk, o tu girdėjai, ką mes kalbėjom?

– Girdėjau.

– Kaip manai, ar serialai pastatyti pagal knygas?

– Manau, kad taip, nes mano puske jas skaitė ir man rekomendavo.

– Skaitei?

– Ne.

– Kodėl?

– Nežinau.

– Supratau. O kaip manai, ar istorija tikra, ar išgalvota?

– Manau, kad paremta tikrais faktais, bet televizija pridėjo nemažą dalį kūrybinės išmonės.

– Esi nedurnas, – jis priėjo prie manęs ir ištiesė ranką sveikintis, – mano vardas Petras Grinius.

– Aš Varkė, – paspaudžiau jam ranką, kurią jis prikišo taip arti manosios, kad net prikaustytas prie lovos, galėjau ją nuspausti.

– Varkė, sakai. Iš Kauno?

– Marijampolės.

– O koks tikras vardas?

– Jonas Varenas.

– Taigi, kai prisistatai, patarsiu, ir sakyk – Jonas Varenas. Pravardės dabar asocijuojasi su kriminaliniu pasauliu. O tu juk nenori sau ant subinės užsikabinti ONTT? – nusijuokė jis.

– Neįmanoma.

– Tai tu kas?

– Banditas, kuris sukasi taip tyliai ir nebyliai, kad net jeigu ir prisipažintų – niekas galų neatrinktų.

Petras Grinius pradėjo kvatoti visa gerkle. Po to pradėjo dusti ir prisidengė burną iš kišenės išsitraukta nosine. Ant jos pasimatė raudoni lašeliai.

– Truputį peršalau, – pasakė jis, nors man pasirodė, kad jam kažkas rimčiau. Gal džiova, o gal vėžys. Nors koks mano reikalas, aš svetimom ligom nesergu.

– Tas peršalimas pavojingas dalykas, Petrai.

– Kaip ir perkaitimas, – nusišypsojo jis.

Į palatą užėjo seselė su trimis kaužėmis medikamentų. Pirmiausia priėjo prie manęs.

– Na tai kaip ši nuostabų rytą gyvena mūsų Jonukas? – paklausė pragertu balsu, o nuo jos sklido alkoholio kvapas.

– Gerai.

– Tai jau nebe toks agresyvus, kaip matome.

– O kas man iš tos agresijos, medicinos sesele? Savo gyvenime mačiau daug blogio, bet ar ne blogis prisiminti blogį ir jį skleisti, užuot tikėti Dievu, visais gerais dalykais ir skleisti gėrį?

– Na taip, tikrai taip.

Petras prunkštelėjo, o paskui dirbtinai užsikosėjo.

– Gal atnešti „Salbutamolio“, Petrai? – rūpestingai paklausė latrė.

– Ne, ne.

Ji vėl atsisuko į mane.

– Varenai, tu jau ramus, kaip matau, bet paskyrimas yra ir toliau tau leisti „Apauringą“ ir girdyti „Lorazepamą“.

– Na, tikriausiai man jie padeda.

– Tikrai taip.

Ji suleido man skaudžią adatą, sugirdė dvi tabletes ir šiek tiek pamąščiusi iš savo švarko kišenės ištraukė dar tris tabletes.

– Čia su morfijum, – nusišypsojo ji. – Duodu tau jas, nes man patinki. Visai nebejausi skausmo, Jonuk.

Seselė paglostė man ranką, tačiau ji manęs netraukė ir mano pimpalas net nesuspurdėjo.

Ji nuėjo prie kitų ir greitai apsisukusi išsinešdino iš palatos, o su ja iš palatos dingo ir silkės kvapas.

Silkė... Žuvys...

Tai sukėlė man prisiminimus iš vaikystės. Prisimenu, man buvo gal dvylika vasarų. Sapnuoju, kad tvarkau dainininkę Madoną. Ji labai seksuali. Tada buvo viršuje ir aš jau artėjau link ekstazės.

Tik staiga plekšt per veidą.

Tėvas. „Važiuojam žvejoj“. Nu, galvoju, gerai, tėvui juk neprieštarausi.

Nuvarėm prie Orijos ežero. Tėvas iš mašinos ištraukė traktorinį akumuliatorių, laidus, tinklus ir visa kita, kas reikalinga normaliai, protingai žvejybai.

Tada mes sugavom daug žuvų, o kai jas pardavėm Kalvarijos turguje, tėvas man nupirko juodą kaip naktis bėginį dviratį.

Labai mėgau savo dviratį, juo didžiavausi. Kol vieną dieną prisirakinau jį prie parduotuvės „Saulutė“ ir išėjęs su ledais ir pakeliu „Winston“ radau tik perkirptą grandinę.

Tada ir supratau svarbiausią gyvenimo pamoką: niekada nesipuikuok savo turtais ir stenkis gyventi taip, kad apie juos

niekas nežinotų. Nebent tik keli artimi žmonės, kuriais pasitiki ir esi tikras, kad jie tavęs niekada neišduos.

Gulėjau apimtas ekstazės nuo tų tablečių, kurių man davė seselė silkė, galvojau apie Sigutę. Begalvojant apie jos gražų, mielą veidelį, jos tobulas krūtis ir užpakaliuką, jos tobulą figūrą, man nesuprantamą charakterio mielumą ir neišpasakytą kuklumą, man atsistojo. Gerai, kad mikis nuslydo į šoną, nes išgirdau link mūsų palatos kulkšiničius moteriškų batelių žingsnius.

Klakt, klakt, klakt...

Pasirodė šviesus jaunos blondinės veidas, tobulos krūtys ir apvalūs moteriški klubai. Man dar labiau ėmė spurdėti mikis, bet gerai, kad jis gulėjo ant šono.

– Varenas.

Negalėjau nieko atsakyti.

– Jonas Varenas, – švelniai pakartojo ji.

Petras užsikosėjo ir dūrė į mane pirštu.

Ji priėjo prie manęs. Žiūrint iš apačios jos krūtinė atrodė kaip C, bet žinojau, kad tai tik B su „Victoria's Secret“ paslaptėle. Sukaupęs visas valios pastangas pakėliau žvilgsnį į jos mėlynas akis.

– Ar galite kalbėti? – su rūpesčiu balse paklausė ji.

– Galiu, bet nenoriu, – atsakiau gal kiek per piktai.

- O kodėl?

- Kodėl, bliad... Nes aš sukniastas kalinys, pririštas prie lovos ir šiku po savimi. Kai valgau, man teatriša vieną ranką, o po to vėl pririša. Aš kalinys, nors nepadariau jokio nusikaltimo. Jei čia gydymo įstaiga, tai, prašau, gydykite, o ne traumų privarykite.

Ji trumpai nutilo ir pažvelgė į dešinę.

- Mano vardas Edita.

- Gražus vardas, - nusišypsojau.

- Gražiai šypsaisi, Jonai. Veidas iš karto tapo šviesus. Matau, gali būti ir geras žmogus.

- Aš ir esu geras žmogus, Edita. Ir išvis, kas tu esi?

- Aš esu psichoanalitikė.

- Vėl tie psichizmai. Mane čia atvežė iš beprotnamio.

- Žinau, Jonai. Todėl aš ir čia. Mano darbas - nustatyti, kodėl taip dažnai tave sumuša. Paskutinį kartą tave sudaužė į kojines sudėtu muiļu. Tau sulaužė daugybę kaulų. O tu buvai su tramdymo diržais, kaip ir dabar. Taigi, muštynių pirmas pradėti negalėjai.

- Paaiškinsiu paprastai, brangi Edita. Sakau - brangi, nes manau, kad nesi supuvus. Tu ne tokia, kaip tie šūdžiai iš Marių Ligoninės.

- Ačiū. Mano gyvenimo tikslas...

– Taigi viskas prasidėjo nuo tada kai pradėjau prisiminti. Mane lupo tėvas, brolis, kiemo draugai, bendraklasiai, kitos mokyklos bendraklasiai ir visi kiti, kas tik netingėjo.

– Kaip manai, kodėl?

– Nes toks gyvenimas. Vieniems sekasi, kitiems nesiseka. Čia jau kaip kam išpuola. Aš nekaltas.

– Bet nei iš šio nei iš to niekada niekas nieko šiaip sau nelupa.

– Negi tu nesupranti pati? Jei tave lupa nuo mažens, tai kiti žmonės, tai pamatę, lupa tave dėl to, kad tave jau ir taip lupa.

– Ar nebijai, kad vieną dieną tave užmuš?

– Laukiu to.

– Tu nebijai mirti?

– Svajoju.

– Kaip?

– Svajoju apie tai. Nes juk vis tiek yra kažkoks rojus po mirties. O aš per visą gyvenimą niekada nepasielgiau blogai ar neteisingai. Niekada nieko nesu apšikęs.

– Nesuprantu.

– Ko?

Ji trumpam nutilo ir pasitaisė savo ilgus šviesius plaukus.

– Jonai, ar tu sakai, kad savo likimą kuri ne tu pats? Ar tai kažkoks antgamtinių jėgų poveikis? Dievo, velnio, karmos dėsnis už praeitus gyvenimus?

– Cha cha cha...

– Tau juokinga?

– Taip.

– Kodėl?

– Nes ne mes tokie, o toks gyvenimas. Mes nekuriame savo likimų. Už mus tai padaro pats likimas.

– Nesupratau?

– Ar matei filmą „Drugio efektas“?

– Taip, bet jis fantastinis.

– Nu, ir kas. Aš nekeliauju laiku, kaip tas bičas. Aš sakau, kad net drugelio sparno mostas gali sukelti cunamį kitoje planetos pusėje.

– Taip, žinau. Jonai, bet ar tu nemanai, kad tavo gyvenime per daug tų „drugelio sparnų mostų“?

– Tikrai per daug.

– Tai ką ketini daryti?

– Ketinu eiti pas kunigą ir užsisakyti mišias už savo sėkmę.

Petras pradėjo prunkšti, o paskui vėl dirbtinai kosėti.

– Viskas gerai, – pasakė jis, – peršalau.

– Supratau, – pasakė Edita ir įskverbė į mane savo mėlynas akis. Aš savų nenuleidau žemyn, nes nebuvau pratęs to daryti. Norėjau atrodyti, kad mano nuomonė tvirta ir kad aš tikrai tikintis.

Kurį laiką ji kažką rašėsi į kortelę, o aš ją nužiūrinėjau: ilgi šviesūs plaukai, kūnas kaip modelio, akys protingos. Tos akys jai suteikė kažkokį dalykinės moters įvaizdį. Aš fantazavau, kaip lovoj, kurioj buvau pririštas, tvarkau ją lotoso poza.

– Tačiau tu supranti, kad pats kuri savo likimą? – erotinę fantaziją nutraukė Edita.

– Tikrai ne.

– Tai kas tada tai daro?

– Aplinkybės.

– O kas kuria aplinkybes?

– Praeitis.

– O kas kuria praeitį?

– Praeities praeitis.

Ji nusijuokė. Dar kažką užsirašė.

– Mes per maži, kad ką nors pakeistume gyvenime, Edita. Tai gyvenimas mus kuria, o ne mes gyvenimą. Tarkim, kažkas nori būti muzikantas. Kodėl? O todėl, kad kažkada, gal per televizorių, gal per kur kitur, pamatė muzikantą, kuris paliko jam neišdildomą įspūdį. Taigi, gyvenimas taip sukūrė dar vieną muzikantą.

Ji įdėmiai pažvelgė man į akis. O aš tęsiau toliau:

– Arba štai banditai. Dauguma jų pažiūrėjo kokį nors filmą apie banditus ir patys tokiais tapo. Tarkim, Daškė – peržiūrėjęs filmą „Krtą Amerikoje“. Daktaras – „Krikštatėvi“. Ir taip toliau, ir taip toliau. Galėtume čia malti šūdą ištisą dieną, bet nematau jokios prasmės tai daryti.

– O koks tavo mėgstamiausias filmas?

– Aš nežiūriu filmų.

– O kodėl, Jonai?

– Dėl mūsų populiacijos sąmonių kontrolės. Tai formuoja mūsų asmenybę. Aišku, pasižiūriu kas man įdomu, per „Youtube“, tačiau per daug tuo nesižaviu ir nesidedu į galvą. Man labiau patinka knygos.

– Kokios?

– Pačios įvairiausias. Laiko patikrintos. Apie realybę, apie tiesą, apie tai, kas labiau svarbu, nei įdomu.

– Pavyzdžiui? – su nuostaba paklausė Edita.

- Skaitau apie evoliuciją. Skaitau tai, kas tikrai yra krūta. Tarkim, Sun Tzu „Karo menas“, psichologija ir populiarioji psichologija. Skaitau Frydrichą Nyčę, skaitau Osho. Daugybę knygų. Man patinka tokios knygos, kurios daro žmogų stipresnį. Aš manau, kad šita visuomeninė santvarka yra nesąmonė, tos „gerumo“ ir atleidimo idėjos – jau nebe tiesa. Niekada nebuvo tiesa. Evoliucija turi kilti į naują levelį. O visuomenė, religijos ir šių kvailių idėjos yra jau pasenę. Ne tik pasenę, tačiau ir turi būti nušluotos nuo planetos paviršiaus, kol dar daugiau žalos nepridarė.

- Kokios žalos? – jau piktai paklausė Edita.

- Kokia jūsų religija, Edita?

- Katalikų.

- Ir kas iš šios religijos jums padarė įspūdį: kryžiaus karai, inkvizicija, žmonių deginimai ant laužų? O gal kunigai pedofilai?

Ji susimąstė, pažvelgė man į akis, atsiduso ir tarė:

- Tai jūs sakote, kad žmogus neturi būti geras?

- O kur tas gėris jūsų religijoje? Tikrasis gėris yra laisvė daryti tai, ko nori pats žmogus.

- O kas tada žmogų skiria nuo gyvulio?

- O kuo gyvuliui blogiau? Jie turi laisvę. Jūsų religija riboja instinktus, intuiciją ir visa kita. Visa religija pastatyta ant intelekto. Tačiau tikrosios dvasinės harmonijos žmogus pasieks

tik tada, kai darniai gyvens su instinktais ir intuicija. Protas ir intelektas tada lieka kaip tarnas. Jais galima naudotis tik kaip tarnais, bet ne šeimininkais.

– Nesupratau, Varenai.

– Evoliucija turi žengti į priekį. O tam trukdo jūsų religijos. Jei ne iškreiptas religijų mokslas, tada evoliucija pažengtų labai labai tolią priekį.

– Ir kas tada būtų?

– Atsirastų nauja žmonių rūšis – Homo Sapiens Deus.

– Žmogus–Dievas?

– Žmonės–Dievai. Evoliucija, kurią stabdo religijos – tiesa. Tai aukščiausias žmonijos lygis. O tada mes patys galėsime kurti savo likimus. Nereikės pasikliauti likimo dovanomis, laime, ar atsitiktinumais.

– Ar tu Homo Sapiens Deus?

– Ne. Aš tik balsas, šaukiantis tyruose.

Manau, Edita buvo skaičiusi Bibliją ir suprato, ką aš norėjau pasakyti.

Ji atsisveikino ir išėjo. Kulniukai nukaukšėjo koridoriumi, kol visiškai užtilo.

Daug apsimetėlių, vadinančių save Dievais, pranašais, dvasiniais mokytojais. Netgi šiais mokslo laikais.

Minios žmonių ieško Dievo pastatuose, kuniguose, popiežiuose ir kituose dalykuose. Ten kur Dievo nėra. Nes Dievas gyvena mūsų širdyse, Jis priima mus tokius, kokiais esama ir mus myli, globoja ir saugo nuo visų bėdų į kurias tik mes įsiveliame. Dievas – kiekvieno žmogaus asmeninis gelbėtojas, padėjėjas ir pagalba varguose.

Kai žmogus nustos tikėti melu, kai pasikliaus intuicija, kuri niekada neklysta, kai neribos savo instinktų, tada ir taps tikruoju žmogumi – Homo Sapiens Deus.

V SKYRIUS. SIELA TROKŠTA KERŠTO

Laikrodžiai sustoja, kai esi nelaisvas. Termino nėra, todėl nežinai, ko laukti, nežinai, kada būsi laisvas. Ką aš padariau? Kodėl su manimi elgiamasi kaip su zoologijos sodo eksponatu? Užuolaidos atitrauktos ir visi praeidami pro mano palatą žiūri kaip į pavojingiausią traumatologinio skyriaus ligonį. Patys jie ligoniai, o aš visiškai sveikas fiziškai, tik kad sulaužytas, bet tai ne bėda. Žaizdos sugyja, tačiau siela niekada nesugyja.

Gyvulį galima uždaryt į gardą, tačiau ne žmogų.

Užėjo daktaras.

– Kaip šią nuostabią dieną gyvena ponaitis Varenas? – linksmai paklausė jis.

– Skauda mažiau. Na tiksliau, jau visai beveik nebeskauda.

– Ramus?

– O ko čia nervintis? Kitaip juk nebus, daktare.

– Ar jauti kam nors pyktį, agresiją?

– Nejaučiu.

Jis užsirašė kažką į bylą.

– Na, – toliau tęsė jis, – skaičiau tavo ligos istoriją: pirmas gydymas psichiatrinėje ligoninėje, anksčiau tavo agresijos

proveržių neužfiksuota. Klausimas tik vienas: kodėl žmonės psichiatrinėje tave taip lupa?

– Nes jie yra gauja šūdų.

– Kaip sakote?

– Na jie psichiškai nesveiki, su aukštais ego. Jie tiek gyvenime žeminti, kad ieško būdų išlieti savo įniršį ant kitų. Tie kiti buvau aš.

– O kodėl būtent tu, Varenai?

– Nes nesu linkęs nusileisti. Ir beje, aš niekada nepuolu pirmas, nes tai negerai. Aš tik ginuosi. Čia ne mano kaltė, daktare.

– Supratau.

Jis dar kažką užsirašė.

– Daktare.

– Ką?

– Ar galite nuimti man tramdomuosius?

Jis vėl susimąstė.

– Jeigu nuimsime tramdomuosius diržus, ar prižadi elgtis gerai?

– Taip.

Daktaras išėjo.

Aš juokiausi, nes nieko jam neprižadėjau. Buvau sukryžiuavęs pirštus. Nors elgtis ramiai man naudingiau. Galiu truputį pabūti ramus dėl gero tikslo – keršto visiems, kurie kalti dėl mano suknisto gyvenimėlio. Kai iš čia išeisiu – nuaidės smurto banga. Man tereikia atgauti laisvę, o tada jau laikykit mane.

Ištaškysiu juos visus į gabalus. Tie, kurie bus dar negavę mano teisingumo – slėpsis nuo manęs, o aš vykdysiu savo vendetą. Jie manęs bijos ir kai atsiguls miegoti – sapnuos košmarus ir rėks per miegus: „Gelbėkit mane nuo Varkės!“

Aš juos sunaikinsiu.

Prasivėrė palatos durys. Nutaisiau linksmą veido išraišką, dėl to, kad man nuims tramdomuosius, ir dėl to, kad mano priešų sunaikinimas man teikė džiaugsmą.

– Na, kaip gyvena Varenas? – linksmi paklausė ta pati seselė, kuri anąkart davė man linksminančiųjų tablečių.

– Puikiai. Ačiū. Kaip gyvenat jūs?

– Gerai. Tik dirbti tingiu. Taigi, nuimsime tau tramdomuosius diržus.

– Puikumėlis.

Ji atsegė diržą nuo mano juosmens, išlaisvino rankas ir kojas. Pasirąžiau ir bandžiau keltis iš lovos.

– Po truputį. Iš lėto. Galva gali apsisukti, tiek daug išgulėjai.

Nematytas sanitaras į palatą įvairavo neįgaliojo vežimėlį.

– Nesėsiu, – susinervinau, – duokit man ramentus.

– Kurį laiką dar pasėdėsi ratukuose. Kai nuimsim gipsus, tada tau ir ramentų nereikės, Jonai.

Ta pati seselė nuvežė mane į vonios kambarį, nuėmė sauskelnes ir išmaudė. Ji aprenė mane ligoninės pižama ir išvairavo vežimėlį į koridorių.

– Norėčiau pats pasivažinėti po skyrių.

– Gerai. Tik nesiartink prie liftų.

Padėkojau jai už gerumą ir važinėjausi po skyrių. Prie įėjimo stovėjo vyras su tokia pat pižama, kaip mano, moteris, kuri tikriausiai buvo jo žmona, ir kokių šešių metų berniukas.

Kai važiauvau pro šalį, berniukas tyliai pasakė:

– Žiūrėk, mama, čia invalidas.

– Čia ne invalidas, vaikelį. Jis yra neįgalusis.

Invalidas? Neįgalusis? Nieko jiems nesakiau, nors mielai būčiau užtvojęs tam vaikigaliui per subinę. Idiotas.

Toliau sukau ratus po skyrių ir džiaugiausi laikina laisve. Tik staiga prisiminiau, kad Sigutė man parašė laišką. Nuvažiauvau prie seselių posto ir ten sėdinčios seselės paklausiau:

– Su savimi turėjau laišką. Jį man parašė labai graži ir miela mergina. Gal galėtumėte man jį duoti?

– Asmeniniai laišškai saugomi pas vyriausiąją seserį.

– Ar galėtumėte man jį duoti?

– Aš čia darbo turiu, – piktai atkirto ji.

– Nu, būkit gera, – nusišypsojau jai blizgančiom akim, – man jo labai reikia.

– Gerai, – nusišypsojo ji, – atnešiu.

Sėdėjau vežimėlyje ir laukiau. Po to važinėjau ratais. Buvo šiek tiek neramu, nors teisingiau būtų sakyti nekantru. Pralaukiau gal dvidešimt minučių. Personalas tikriausiai ir vėl geria kavą.

Kai ji pagaliau atėjo, nusišypsojau ir pasakiau:

– Ak, kokia jūs greita.

– Darbas reikalauja reaguoti operatyviai, – tarė ji, o iš jos lūpų galėjai pastebėti puikybės ženklus.

Ji įteikė man voką ir širdyje jaučiau didžiulį malonumą. Nesvarbu, kas ten parašyta, nes nėra nieko nuostabiau, kaip gauti laišką iš merginos, kuri uždega širdį.

– Ačiū.

– Yra už ką.

Nuridenau savo karietą į palatą, šiaip ne taip užsirioglinau ant lovos, atplėšiau voką ir pasinėriau į nuostabiausios pasaulyje merginos mintis, skirtas man:

„Mano brangus Bahu,

Rašau tau laišką ir jo neperrašinėsiu, nes rašau iš širdies. Mano manymu, pirma atėjusi mintis ir yra teisinga. Nes tada nesumeluosi.

Manau, praeitame gyvenime mes buvome geriausiai draugais, nes iš visų žmonių, su kuriais gyvenime teko bendrauti, man lengviausiai sekasi su tavimi.

Tu esi tikras vyras – Bahu. Tu esi drąsus, nieko nebijai, tu tikras kovotojas, tu niekada nepasiduodi. Su tavimi aš nieko nebijau. Tu man labai patinki. Ne tik patinki, bet ir sukeli šilčiausius jausmus mano širdyje.

Širdis niekada nemeluoja, niekada neklusta ir mano širdelė nori būti su tavimi.

Nežinau, ar tu dar grįši į Ūmių Psichozių Skyrių, ir jeigu grįši, nebežinau, ar aš ten dar būsiu, tačiau aš noriu ir toliau su tavimi bendrauti: būti geriausiai draugais.

Jei sutinki – parašyk man.

Mobilaus telefono aš neturiu, nes netyčia palikau jį Vedų kultūros centre. Todėl prašau parašyti man laišką elektroniniu paštu hareavera@gmail.com.

Tavo geriausia draugė – Siga Petrauskaitė“

VALIO!!! VALIO!!! VALIO!!!

Aš jai patinku. Tai nuostabiausias mano skaitytas laiškas ir pati geriausia naujiena. Tada jaučiausi lyg ant sparnų. Mintyse sukosi karuselės minčių. Mes susitinkam, apsikabinam... Gal netgi pasibučiuojam... Ilgai ir laimingai gyvenam ir mirštam tą pačią dieną. O po mirties ir toliau būnam kartu. Per amžius amžinuosius.

Aš ją įsimylėjau!

Sigutė. Nėra nieko nuostabesnio už Sigutę. Ji lobis, ji pasakų princesė. Jei aš būčiau žvaigždė, ji būtų visas dangus. Tik aš norėčiau, kad ji būtų tik mano vieno dangus, o aš – vienintelė dangaus žvaigždė. Jeigu aš būčiau lietaus lašas, ji būtų jūra. Jeigu aš būčiau krislelis smėlio, ji būtų paplūdimys.

Ech...

Ar aš įsimylėjau? Žinau, kad taip. Nes nėra nieko geresnio už Sigutę Petrauskaitę. Noriu, kad ji būtų mano, tačiau tuo pat metu ir laisva. Laisva su manimi. Trokštu būti jos antra pusė, o tiksliau noriu, kad ji ir aš būtume viena...

Gulėjau ir svajojau apie tai, kaip esame kartu. Nors esu pakankamai drovus, bet prisipažinsiu, kad noriu jos kaip vyras nori moters. Noriu mylėtis su ja 24 valandas per parą. Visą savo gyvenimą. Noriu jos ne tik dėl lovos reikalų, noriu jos kaip savo menko gyvenimo partnerės – žmonos ir amžinos mylimosios.

Per amžius amžinuosius.

Prasivėrė palatos durys.

– Laba diena, – pasisveikino sukništa Edita ir man dingo nuotaika.

– Kas tokio labo? – piktai atkirtau grįžęs iš svajonių pasaulio.

– Turime toliau tęsti mūsų darbą.

– Jūsų darbą. Man šito šūdo tikrai nereikia.

– Patikėk, Varenai – tikrai reikia.

– Kam?

– Tavo būklės pagerinimui.

– Gerai jaučiuosi.

– Jausiesi dar geriau. Negi nori vėl būti sumuštas? O gal nori sėdėti kalėjime už tai, kad ką nors sužalosi? O galbūt, nors tau to nelinkiu, ir ką nors nužudysi.

– Gerai... galim kalbėti.

– Tai kas gero tau nutiko šiandien?

– Perskaičiau Sigutės laišką. Su ja susipažinau psichiatrinėje ligoninėje. Ji rašė, kad aš jai patinku ir norėtų su manimi bendrauti.

– Puiku, puiku. Ar nenorėtum dėl jos pakeisti savo gyvenimo? Kad daugiau nebūtų agresijos priepuolių?

– Gyvenimo, blin... Čia ne aš toks – toks gyvenimas. Aš tik ginuosiu nuo neteisybės, Edita. Priešai patys mane puola kaip žvėrys. Ką, gal turėčiau jiems nusileisti? Tada mane taip pamintų po padu, kad ojojoi. Kai kas nors lipa tau ant sprando, tai turi duoti jam taip, kad daugiau nebeliptų.

– O žodžiai?

– Kokie žodžiai?

– Argi negalima atsikirsti žodžiais?

– Galima. Bet žodis po žodžio ir tada muštynės. Nes tas, kas pirmas „susivelia“, ir puola tave.

– Ar jums, Jonai, negirdėtas posakis „duok durniui kelią“?

– Girdėtas. Bet jei duosi durniui kelią – jis gali nueiti labai toli.

– Na, Jonai, aš manau, kad kvailas žmogus tikrai nenueis labai toli. Nes paprasčiausiai jis per kvailas tam.

Susimąščiau. Nu, tikrai kvailys toli nenueitų, jį stabdytų daugelis dalykų. Jo niekur nepraleistų, nes paprasčiausiai jis per kvailas.

– Teisingai, – atsakiau.

– Puiku, Jonai. Dabar antras klausimas – smurto naudojimas.

– Ginantis.

– Ginantis, sakote. Bet ar reikia gintis, jeigu esate maloni, mandagi asmenybė?

– Tada pederastas.

– Neee. Pažiūrėkite į politikus, verslininkus, įžymius žmones ir t. t. Ar juos muša?

– Nu, nemuša.

– Tai kur sprendimas jūsų situacijoje?

– Nežinau.

– TAPTI MALONIA ASMENYBE!

Malonia asmenybe... Cha cha cha... Kaip gali tapti malonia asmenybe, kai aplink tik moliai, kaziolai, daunai ir kiti šūdai.

– Sunku būtų.

– Dėl ko?

– Pavyzdžiui, dėl draugų.

– O jūs esate toks prie marozų?

– Na taip, jeigu galima taip vadint.

– Pakeiskite draugus.

Į palatą užėjo sanitaras.

– Tave lanko, Varenai.

– Pasikalbėsime vėliau, – pasakė Edita ir išėjo.

– Einam į susitikimų kambarį, – įsakmiai tarė sanitaras.

Ėjau ne dėl sanitaro, o dėl to, kad man buvo įdomu, kas čia sugalvojo mane aplankyti. Gal kas iš draugų? Bet iš kur jie žino, kad aš čia?

Ratukais nuvažiavęs į lankymo kambarį pamačiau ten savo tėvus.

– Vaikeli, – susigraudino motina, – kas tau atsitiko?

– Nieko, mama. Pasyldau ant ką tik išplautų grindų ir trenkiausi į gesintuvą.

Tėvas nusijuokė:

– Na tu ir nevykėlis.

Neįsiseidžiau. Svarbiausia tai, kad jie patikėjo.

– Tai kiek čia būsi? – paklausė tėvas.

– Neilgai. Nuims gipsus ir laisvas.

Tėvas linktelėjo. O motina iš po stalo ištraukė krepšį:

– Čia tau, vaikeli. Įdėjom maisto, higienos priemonės, cigarečių. Jei dar ko nors reikės, tai sakyk. Čia parduotuvė netoli. Nueisiu ir nupirksiu.

– Nereikia, mama. Ačiū.

Kuriam laikui stojo tyla. Buvo nejauku. Kažin, ką jie galvoja?

- Supranti, - prabilo tėvas, - tavo visos problemos dėl to, kad neklausai, ką aš tau sakau.

- Nusišneki.

- Ach taip?!

- Tai tu man pasakyk, tėvai. Iš kur visi tie lageriai, laisvės apribojimai? Iš kur visa ta agresija? Viskas dėl to, kad elgeisi su manim kaip su šūdu. Va dėl ko viskas. Ar jau pamiršai, kai buvau vaikas - tu mane suspardei!

- Buvo už ką.

- Buvo už ką? O kai liepdavai sudegint man degtuką iki galo? Irgi buvo už ką? O kai tada...

- Vaikeli, aš tau gero norėjau.

- Šarkaus tėvas mentas irgi savo sūnui gero norėjo. Ir kur dabar Šarkus? Gavo iki gyvos galvos už dvigubą žmogžudystę. Subadė peiliu du pensininkus, kiekvienam po trisdešimt dūrių. Čia irgi gero norėjo? Mano agresija grįš. Jei ne tau, tai kam nors kitam. O kai grįš kam nors kitam, tai grįš ir tau, šūde!

Tėvas perbraukė atgal sušukuotus plaukus ir motinai pasakė:

- Viskas. Varom. Šita siela jau prarasta.

Motina dar bandė ištaisyt situaciją, bet pažvelgus tėvui į akis linktelėjo.

Kai atėjo sanitaras jų išleisti ir atidarė duris, aš paėmiau lauktuvių krepšį ir mečiau per praviras duris, bet, deja, į tėvą nepataikiau.

Sanitaras mane nuvedė atgal į palatą. Atsiguliau į lovą ir galvojau, kad šiame pasaulyje negali niekuo pasitikėti. Nei draugais, nei šeima.

Nuo šiol lieku vienas kaip pirštas.

JONAS VARENAS DARYS TIK TAI, KAS JAM NAUDINGA!!!

Daugiau jokių ašarų, jokių parkių, jokių antrankių sielai, jokio gailėsčio priešams. Sunaikinsiu visus, kurie mane apšikinės. Nedaug prašau iš gyvenimo – pagarbos. Ar daug prašau? Nedaug. Gausiu tai. Būsiu numeris vienas – bosas tarp bosų.

Tik man reikia įtikinti tuos kvailius psichologus, kad jie nuo manęs atšoktų.

Gulėjau ir galvojau. Mintys nešė toli į vaikystę. Vienas pirmųjų mano prisiminimų – kai žaisdavom kieme su kamuoliu. Manęs niekada nesirinkdavo į komandą, nes sirgau astma. Jie mane vadino širdininku.

Pagarbą užsitarnavau tik tada, kai perėjau į naują mokyklą ir pradėjau gerti „Metandienone“ tabletes. Kas nežino, tai galiu papasakot, kad tai pigiausi ir populiariausi anaboliniai steroidai. Nuo jų, jeigu susiderini mitybą ir aktyviai sportuoji, gali priaugti apie dešimt kilogramų raumenų. Man taip ir atsitiko.

Prisimenu, kaip vienas bachūras, aukštesnis už mane visa galva, mane pastūmė koridoriuje. Tada aš jį prilupau kaip obuolį.

Nuo tada niekas prie manęs nebelindo. Nei mokykloj, nei mano rajone. Gandai sklinda kaip vėjas. Tačiau, skirtingai nuo vėjo, gandai sklinda į visas puses.

Vėl kažkas pabarbeno į duris, pravėrė.

– Varenai, – ten buvo Edita, – ar galime dar kartą trumpai šnektelėti?

– O turiu pasirinkimą?

– Na, taip. Galime pakalbėti ir po kelių dienų...

– Gerai. Kalbam.

– Taigi, kalbėjau su skyriaus vadovu Šalasevičium, – pradėjo ji, – ir nutarėme tave perkelti atgal į Marių ligoninę.

– Man vienodai.

– Suprantama, mes tau duosime neįgaliojo vežimėlį, kol jo tau reikės.

– O iš kur tokie sprendimai, Edita?

– Na... skyriaus pacientai surinko parašus, kad tave perkeltų. Sakau atvirai, nes man patinki.

– O kodėl tie šūdai rinko parašus?

– Jie tavęs bijo.

Ji atsistojo ir išėjo. O mano siela, kaip niekada ankščiau, trokšta keršto.

Jeigu būčiau Viešpats Šiva, jau dabar sunaikinčiau pasaulį, nes jame neliko nieko gero. Na, gal dar Sigutė. Ją pasiimčiau į rojų.

VI SKYRIUS. BLOGIS NUGALIMAS GERUMU

– Po pusryčių ruoškis, – pasakė daktaras, – atvažiuos greitoji ir policija. Tave nuves ten, iš kur atvežė.

– Mhm...

– Tu manęs nemėgsti?

– Manau, kad jūs gydytojai, esate krūva šūdo. Ką dabar aš turėčiau daryt? Duot tau penkiasdešimt eurų? Pūsk tu iš čia!

– Aš dirbu ne dėl...

– Eik iš čia!

Jis išėjo. Tiems baltachalačiams reikia atprasti, kad už gydymą gauna ir iš valstybės, ir iš žmonių. Su kokiomis mašinomis jie važinėja? Ką gali sau leisti? Nors visa tai ne iš valstybės išdo, o iš paprastų žmogelių paskutinių pinigų.

Jei kas nors skaito šią knygą, tai patarčiau nieko neduoti nei gydytojams, nei seselėms nei policininkams, nei kitiems šūdams.

Vadinu juos šūdais, nes jie sukništi lupikai.

RAGŲ JIEMS!!!

Neilgai trukus atnešė pusryčius. Suvalgiau ir po kokių penkiolikos minučių mano palatoj jau buvo du policajai ir du

felčeriai raudona apranga.

– Jonas Varenas? – piktu balsu paklausė faras.

– Nu.

– Su daiktais.

– Aš jau su daiktais.

Felčeris išstūmė mane su ratukais į koridorių, vėliau į liftą, į lauką, įkėlė į greitąją. Vienas faras atsisėdo priešais mane, kitas sėdo į policijos automobilį ir išvažiavo savo reikalais.

Pajudėjom.

Kaunas gražus miestas, didelis, daug gražių mašinų, daug gražių merginų. Kažkada gyvenau Kaune, Šilainiuose. Bet kai mano kaimynystėje Kalašnikovo automatu sušaudė Remygą, pasijutau nesaugus ir grįžau į savo miestą – Marijampolę.

Kaune geriau dėl to, kad daugiau žmonių, Marijampolėj geriau, nes ramiau.

Vaizdai pro greitosios langą greitai keitėsi ir net nepajutau, kaip atvykom į Žiegždrius. Nežinojau, kas manęs ten laukia, bet dėl to galvos nesukau. Bus veiksmai – bus ir atoveiksmiai.

– Atvažiavom, – garsiai pasakė vairuotojas.

Visi išlipo, galinės greitosios durys atsidarė ir mane su ratukais išnešė į lauką. Oras geras, šilta.

Sanitarė įvežė mane į vidų ir iš apsaugos posto išėjo tas pats apsauginis – Elijas.

– Nu, sveikas, – ištiesė man ranką. Paspaudžiau. – Tai kaip sveikata, Jonai?

– Nesulauksi.

Visi nusijuokė.

– O kaip mano skriaudikas? – paklausiau Elijo.

– Jį išvežė į Dariaus ir Girėno psichiatrinę. Neapsiramino bachūras. Darė nesąmones, užsipuolė praktikantą, vos į galvą neįspyrė.

– Nors bus ramiau.

Elijas linktelėjo ir sanitarė, pasakiusi, kad nereikia policijos palydos, nuvežė mane į priėmimo patalpą.

Ten sėdėjo kokių 50 centimetrų bicepso apimties apsauginis ir dvi seselės. Viena seselė buvo arba girta, arba pavartojus kokio „Clonazepam“. Gausiai pavartojus. Jos akys buvo apsiblausę kaip kokio D-Christian.

Apsauginis patraukė nuo stalo kėdę ir pristūmė mano vežimėlį.

– Nesenai pas mus buvote, Varenai. Kas jums nutiko? – paklausė blaivesnė.

– Paslydau ir atsitrenkiau į gesintuvą.

– Na, mes jau žinome tiesą. Ar papasakosite, kaip viskas buvo iš tikrųjų?

– Ne.

– Supratau. Naujų simptomų turite?

– Ne.

– Na, tada vežame atgal į tą patį skyrių. Daiktų su savimi turite?

Padėjau ant stalo savo pasą ir dvidešimt eurų. Ji įdėjo juos į voką ir prisegė prie mano bylos.

– Savo vaistų turite?

– Ne.

Ji linktelėjo ir pamatavo spaudimą, pamatavo temperatūrą, viską surašė ir perdavė mano bylą tai apsinešusiai seselei.

– Eisim, – pasakė apsvaigėlė.

Ji išstūmė mane į koridorių, vėliau pasuko į dešinę link liftų. Pakilom į antrą aukštą ir atsivėrė jau matytas užrašas – Ū. P. S.

Ji paspaudė skambutį.

Duris atidarė skyriaus vedėja:

– Ooo... Varenas grįžo. Puiku. Šaunuolis.

Įvažiuom į fojė. Mano širdis pradėjo dainuoti, nes ten sėdėjo Sigutė ir, atrodo, jos tėvas. Ji pašoko iš vietos ir mane apkabino.

– Jau maniau, kad negrįši, – ji dar stipriau apkabino, – ar skaitei mano laišką?

Jos akys ašarojo.

– Skaičiau, Sigute. Man jis labai patiko. Labai norėčiau su tavim susitikt, kai iš čia išeisiu. O kada tave paleidžia?

– Deja, rytoj, Jonai...

Tada įsikišo jos tėvas:

– „Deja, rytoj“? Tu vis maldavai, kad kuo greičiau išleistų. O dabar – „deja, rytoj“... – su pašaipu balse pasakė jis.

– Nagi, judam į skyrių, Varenai, – piktai tarė seselė. – Man reikia kuo skubiau grįžti į priėmimą.

Sigutė meiliai į mane pažiūrėjo ir nusišypsojo, gal kiek per liūdnei. Aš jai taip pat nusišypsojau. Mūsų akys susitiko ir dabar jos akyse jau pamačiau ugnelę.

– Nagi, Varenai. Greičiau!

– Einu, einu.

Užėjom pro duris ir jos kaip mat užsitrenkė. Pro tas duris išeinama tik su leidimais. Baltosios durys... Ech.. Norėčiau turėti tų durų raktus.

Koridoriuje būriavosi maždaug dvidešimt žmonių. Jie visi į mane spoksojo. Kai į tave spokso tiek akių, tai geriau nenuleisti savųjų, nes tada jie pamans, kad bijai.

Matytų pacientų buvo vos keli. Kitų sutikti dar neteko.

Pasistačiau savo vežimėlį prie seselių posto ir laukiau, kol patikrins mano daiktus, sutvarkys dokumentus ir nuspręs, į kurią palatą mane guldyti.

Prie manęs priėjo kažkur matytas vyras. Jis ištiesė man ranką sveikintis. Pažvelgiau į jį ir apsidžiaugiau:

– Andriau, malonu tave matyti. Perkėlė iš vyrų skyriaus?

– Taip. Kas tave taip sudaužė, Varenai?

– Man buvo uždėję tramdomuosius diržus. O tada atėjo pora džiumbrų ir įsimetę kelis muilo gabalus į kojines mane sudaužė.

– Blogai. Po kiek laiko tau nuims tuos gipsus?

– Maždaug po savaitės.

– Ar norėtum pasimokyti savigynos meno?

– Labai norėčiau.

– Rytoj ryte šeštą valandą lauksiu tavęs terapijos kambaryje ir mes treniruosisimės.

– Bet, Andriau, aš dar invalido vežimėlyje.

– Tau nereikės iš jo keltis. Pradėsime nuo pradžių. Kad taptum geru kovotoju, pirmiausiai turi mokėti sutelkti dėmesį. Nuo to ir pradėsime. Nepamiršk – rytoj ryte šeštą. Dabar turiu eiti.

- Iki, Andriau.

Neilgai trukus atėjo vyresnioji seselė. Paklausė, kaip jaučiuosi, kokius vaistus vartojuau klinikose, kaip miegu, ar negirdžiu balsų, ar man nesivaidena, ar jaučiu nerimą, baimę. Pasakiau, kad ne.

- Keliausi į penktą palatą, ten ramūs vyrai, yra netgi stalas.

- Puiku.

Ji nuvairavo mano vežimėlį į penktą palatą. Ten buvo Andrius ir dar du jauni vaikinai. Vienas girdėjo balsus, kitas čia atvyko, nes bandė nusižudyti išgerdamas 30 „Diazepam“ tablečių. Visi buvo ramūs, neagresyvūs, tačiau į pokalbius nesileido. Tiesą sakant, dabar net neprisimenu tų dviejų vaikinų vardų. Išgirdęs žmogaus vardą vieną kartą, dažniausiai jo neprisimenu.

Andrius atsargiai įkėlė mane į lovą ir aš užsnūdau.

Kai prabudau, prie mano lovos stovėjo Sigutė. Ji išvirė man puodelį juodos arbatos.

- Tau reikia šiek tiek energijos, - pasakė ji.

- Ačiū, Sigute. Tu labai miela.

- Džiaugiuosi galėdama pasitarnauti.

Mes apsikeitėm šypsenomis. Kai ji šypsosi, jos akys užsižiebia gerumu. Sigutė - viena gražiausių mano sutiktų merginų, jeigu ne pati gražiausia.

- Prisėsk, - pasakiau ir patraukiau prie sienos savo sugipsuotą koją.

Ji prisėdo. Mes žiūrėjom vienas kitam į akis, kalbėjomės apie filmus, knygas ir muziką. Jai labiausiai patinka knygos. Ypač Rytų filosofija - budizmas, hinduizmas. Jai patinka medituoti, o jos specialybė - virėja.

Man ji labai patiko. Tokios merginos niekada neišduoda.

- O ką tu veiki gyvenime? - paklausė ji.

- Dirbau šen ten... dirbau statybose, dirbau staliumi, vadybininku, pardavėju.

- Oho! Daug specialybių kaip tokiam jaunam žmogui.

- Ką išmoksi - ant pečių nenešiosi.

- O ką dabar veiki?

- Visko po truputį.

Koridoriuje pasigirdo šurmuly. Kažkoks vyriškas balsas skardžiai suriko:

- PIETŪS!!!

- Gal norėtum, kad tave nuvežčiau?

- Nežinau... Jie turėtų man atnešti.

- Nagi, nebūk tinginys. Važiuojam.

Ji įsodino mane į vežimėlį ir nuvežė į valgyklą. Sanitaras patraukė vieną kėdę ir Sigutė pristūmė mane prie stalo.

– Ačiū, Sigute.

– Kai iš čia išeisim – tu mane vežiosi, – nusijuokė ji.

– Aišku, pavežiosiu, – atsakiau rimtai.

– O ką vairuoji?

Sanitaras pažiūrėjo piktai ir suriko:

– Dabar valgot! Pakalbėsit vėliau.

Mane tas sanitaras sunervino, bet sėdėjau ir valgiau savo vištieną. Oi, kaip norėčiau dabar suknežint jo galvą į sieną. Oi, kaip norėčiau...

Kai jau gėrėm kompotą, Sigutė paklausė:

– O tu turi merginą?

– Ne, neturiu. O tu vaikiną?

– Irgi neturiu.

Galvojau, kad norėčiau Sigutės kaip savo antros pusės. Vis dirščiojau į ją, o ji į mane. Jaučiausi pakylėtas ir nustebeš, kad tokioje vietoje, kaip beprotnamis, įmanoma sutikti tokią nuostabią būtybę.

Kai baigėm valgyt, Sigutė nurinko indus nuo mūsų stalo ir nunešė į virtuvėlę. Tai nebuvo būtina, tačiau labai miela. Indus nurinkinėti personalo darbas.

Vėliau ji nuvežė mane į palatą, padėjo atsigulti į lovą.

– Dabar ramybės metas, – pasakė ji, – susitiksim vėliau. Pailsėk, Bahu.

– Bahu reiškia vyras?

– Taip.

– O kaip vadinti moterį?

– Matadži, – pasakė ji ir nuėjo.

Užsiklojau antklode ir pabandžiau truputį nusnausti, bet neišėjo. Užėjo seselė nešina lašeline.

– Varenas? – paklausė ji.

– Taip.

– Statysim tau lašelinę, kad atgautum jėgas.

Seselė buvo jauna, tikriausiai praktikantė. Ji užveržė man guminį diržą ant bicepso ir smeigė adatą į veną. Sugėlė.

– Turėsiu durti dar kartą.

– Kodėl?

– Nepataikiau į veną.

Ji pataikė tik iš trečio karto. Šiek tik jaudinausi, kad į veną nepatektų oro. Jei reikėtų spėti – manyčiau, kad tai ji daro pirmą kartą.

Kai lašinė pradėjo kapsėti į mano gyslas, ji išėjo.

Dvi papildomos skylutės mano rankoje – tikrai ne mano kaltė, o jos. Taigi aš to proceso nekontroliavau. Todėl galiu drąsiai teigti, kad ne mes tokie, o toks gyvenimas. Neįmanoma visko kontroliuoti, nes tik labai maža mūsų gyvenimo dalelė priklauso nuo mūsų. Visa kita – likimas, tačiau ir jis nėra nulemtas. kažkas jį kuria. Gal visų gyvybės formų visuma. O gal motulė gamta. O gal visagalis visatos valdovas. Kai pradedi galvoti apie tokius dalykus, tai eini į mišką, kur kuo toliau – tuo daugiau medžių. Geriau visai nesukti dėl to galvos, nes tai priveda prie beprotybės.

Andrius, kaip dažniausiai, meditavo, todėl palatoje visi buvo tylūs. Aš mažiau, o kiti du palatos draugai gulėjo po šiltomis antklodėmis.

Išėjau pasivaikščioti po koridorių. Iš priekio atėjo pusamžis vyras.

– Gal gali pagelbėt, vaikine? – paklausė jis.

– O kuo aš galėčiau jums pagelbėti?

– Na, matai, mano cigaretės baigėsi. Žmona atvažiuos tik trečią valandą, o aš jau pabaigiau atsargas.

– Tuoj nuriedėsiu į palatą, paimsiu cigarečių ir eisim užrūkyt.

- Super.

Nuvažiavau į savo palatą ir iš savo spintelės paėmiau pakelį „Winston“ ir žiebtuvėlį.

Mes nuvarėm į rūkyklą, parūkėm, pakalbėjom. Jis pasiūlė man puodelį kavos, tai nuėjom į terapijos kambarį, įsijungėm televizorių ir gurkšnojom.

- Vaikine, - pasakė jis, - ar tu nepastebėjai, kad per teliką visokį šūdą pradėjo rodyt?

- Pastebėjau. Beveik nežiūriu televizoriaus. Mieliau naudojuosi internetu, nes tada galiu rinktis, ką žiūrėti ir kada žiūrėti. Televizija bruka žmonėms visokias nuomones, reklamas, ką pirkti, ko nepirkti. Kas gerai, kas blogai. Kas rimtas, kas juokingas.

- Kaip pirštu į akį, vaikine.

- Nors geriausia yra knygos.

- Nesutikčiau. Dabar knygas leisti gali bet kas. Kas tik turi pinigų.

- Todėl reikia atsirinkti, ką skaityti. Geriausios knygos yra tos, kurios patikrintos laiko.

- Na taip, taip.

- Visada viską gyvenime gali rinktis. Tik tai, ką pasirenki, nebūtinai yra tavo pasirinkimas. Jis gali būti ir primestas aplinkos.

Jis šiek tiek pamastė ir tarė:

- Kelintų tu gimimo?
- Devyniasdešimt trečių.
- Gudrus pagal metus. Labai gudrus. Mokaisi ar dirbi?
- Ir mokaisi, ir dirbu.
- Aha... Puiku.

Aš atsistoju nuo kėdės ir išjungiau televizorių. Kurį laiką gėrėm kavą tylėdami, tačiau nebuvo nejauku.

- O, sakyk, vaikine, kokia gyvenimo prasmė?
- Padaryti pasaulį geresnį šioms ir ateities kartoms.
- O kaip tai padaryti?
- Po truputį.

Mes baigėme gerti kavą, surūkėm dar po vieną cigaretę ir išsiskirstėm po savo palatas.

Važinėjau savo transportu po skyrių. Jau po truputį baiginėjosi ramybės metas ir iš savo palatos išėjo Sigutė.

- Miegojai? – paklausė ji.
- Ne. Kavą gėriau su vienu vyru. Tu mėgsti kavą?

– Kartais geriu, bet nepasakyčiau, kad esu mėgėja. Na, tarkim, svečiuose ir panašiai. Man labiau patinka arbatos. Gal norėtum su manim išgerti arbatos?

– Mielai, Sigute.

– Tada aš tuoj grįšiu.

Ji nuėjo į savo palatą ir greitai grįžo nešina dviem puodeliais ir arbatos dėžute. Mes nuėjom į terapijos kambarį. Ji užvirė vandenį, netgi pastatė vieną kėdę prie sienos, kad aš galėčiau lengvai privažiuoti prie stalo.

Netrukus ant stalo garavo arbata.

– Kokia tai arbata? – paklausiau.

– Tai melisų, sukatžolių ir valerijonų šaknų mišinys.

– Tikriausiai labai skani.

– Nelabai. Tačiau ji labai gerai pataiso nervų sistemą. Dingsta nerimas, baimės, susitvarko miegas, atpalaiduoja ir pataiso nuotaiką.

Kai ji kalbėjo, jos veidas buvo ramus ir linksmas. O jos akys švietė kaip dvi saulės. Ji nuostabi.

– Tai nepasakysi, ką tu dirbi? – paklausė ji, o jos akys apsiblausė.

– Kada nors vėliau, kai iš čia išeisim.

– Gerai, – ji vėl nusišypsojo, – man patinka paslaptys. O kiek tu draugių turėjai?

– Vos keletą.

– Aha.

– O tu draugų?

– Tik vieną.

– Esi rimta panelė.

– Geriau jau vienai, negu su bet kuo. Ir gailiuosi, kad turėjau ir tą vieną. Jis mane nuvylė, jis mane įskaudino. Nenoriu apie jį kalbėti.

– Supratau.

Gurkštelėjau Sigutės arbatos. Buvo šiek tiek kartoka.

– Pamiršai įdėti cukraus.

– Cukrus gadina arbatos poveikį. Nes arbata – tai žolelės, turinčios gydomųjų savybių. Gamtoje galima rasti žolelių nuo visų ligų.

Prasivėrė pagrindinės durys ir iš karto pasigirdo riksmi:

– AŠ SAULIUS BRUSLYS! DABAR VISIEMS BUS NERIMAS! VELNIO RATAS SUKASI!!!

Tas šūdo gabalas, kuris mane suluošino, grįžo. O va dabar tai prasidės linksmybės.

– Aš bijau, Jonai, – virpančiu balsu pasakė Sigutė.

– Nebijok. Aš tave nuo jo apginsiu.

– Tu sėdi neįgaliojo vežimėlyje.

– Netiki manim?

Sigutė nieko neatsakė.

Išriedėjau į koridorių. Sigutė šaukė:

– Palauk!

Sutraiškysiu kaip tarakoną! Išriedėjau į koridorių ir pajudėjau link seselių posto. Galvoje sukosi tik viena mintis – to šūdo sunaikinimas. Suvarysiu kaip obuolį. Tai jis ir jo šuo amaras mane taip suvarė, o dabar aš suvarysiu jį.

Pamatęs mane, bruslys kvatojo:

– Ooo, Šumacheris atrieda! CHA CHA CHA... OHOHO!!!

– Pasodinai mane į ratukus, o aš tave paguldysiu į karstą.

– Ane? Nejuokink, dalbajobe.

Lėtai privažiavau prie jo, gal per kokį metrą ir spyriau jam į kiaušus su gipsuota koja iš visų jėgų. Kai jis susirietė – savo

gipsuotu keliu spyriau jam į galvą. Mano kojos gipsas išsilakstė į dulkes, kurių nemaža dalis pateko jam į akis.

Kadangi mano stuburas buvo beveik nepažeistas, aš atsistojau ir jį suspardžiau.

– Tu gali mane nugalėti tik surišta, sušiktas Sauliau. Daugiau nevaidink čia autoriteto, nes esi šūdas.

Jis gulėjo ant žemės ir vos gaudė orą.

– UŽMUŠIU! – suriko jis su neviltim balse.

– Sėkmės. Tau pasiseks, jei padarysi tai pirmiau, ne aš užmušiu tave, gaidy.

Jis užtilo.

Palikau neįgaliojo vežimėlį gulėti ant grindų, o pats svyruodamas nuėjau į savo palatą atsigerti pomidorų sulčių. Priguliau lovoje ir girdėjau bruslio riksmus. Girdėjau, kaip prasivėrė durys ir subėgo apsauga. Girdėjau, kaip jį tempė į, mano manymu, septintą stebimą palatą.

Kai jie baigė tvarkytis su tuo džiumbru, apsauga atėjo pas mane.

– Kodėl? Kodėl tu taip padarei? – paklausė Elijas.

– O ką jis man padarė? Pampiršai?

Elijas susimąstęs tarė:

– Gal nori varyt į Rokiškio psichūškę? Ten, žinok, žiauriau nei kalėjime.

– Už ką?

– Už ką, blin? – su ironija paklausė. – Už tai, kad tu pavojingas.

– Žinai ką, Elijau? Tu gali mane uždaryt čia, ten, ar kur tik nori. Man niekas nieko nepadarys, ko dar nebūtų padaręs tėvas. Man vienodai. Tegul uždaro, kur tik nori. Man nusišikti.

– Tai tu nenori gyventi kaip visi normalūs žmonės?

– Man ant kelių žvaigždės!!!

Aš užsimerkiau ir užsiklojau antklode galvą. Elijas dar kažką sakė, bet aš jau nebesiklausiau. Užsidariau savo kiaute, savo mintyse. Jis išėjo.

Netrukus užėjo seselė Inga ir atvarė neįgaliojo vežimėlį.

– Vežk tu jį iš čia.

– Tau jo prireiks, – pasakė ji, – kaip tu judėsi be vežimėlio?

– Nejudėsiu. Gulėsiu lovoj.

– Nu, kaip žinai, Varenai.

Per visą skyrių aidėjo bruslio riksmi. Personalas jį ramino, bet galiausiai suleido stiprių raminančių ir jo riksmi pamažu užgeso. Vėl įsivyravo ramybė. Tik ta ramybė buvo laikina. Visi tą suprato.

Atėjo pietūs ir sanitaras atnešė man padėklą su barščiais, šniceliu, obuoliu ir arbata. Godžiai viską suvalgiau, nes buvau alkanas.

Tada atėjo seselė ir suleido man vaistus. Apėmė malonus jausmas ir aš užsnūdau. Sapnavau įdomų sapną.

– Kas tu? – paklausiau būtybės su šešiomis rankomis.

– Aš esu tas, kuris esu.

– Tai kas tu esi?

– Viskas.

– Kaip suprasti?

– Aš esu viskas, o viskas yra aš.

– Tai tu esi Dievas.

– Nuvalkiotas žodis, – nusijuokė jis. – Supranti, viskas yra viena. O viena yra viskas.

– Tai ir aš esu viskas? – paklausiau tos būtybės.

– Taip. Tačiau tu miegi. Tu nesi pabudęs.

– O kaip pabusti?

– Išjunk protą, pasikliauk širdimi. Kitaip tariant – intuicija. Ir niekada nesuklysi, tavyje neliks melo, pagiežos, pavydo, pykčio.

Tada tu būsi viskas, o viskas bus tu.

Jau norėjau klauptis prieš šią būtybę ant kelių ir užgesinti savo žvaigždes, nes tikėjau, kad tai yra Dievas. Tačiau toji būtybė mane sudraudė.

– Nedaryk to, – pasakė, – tu gali tapti.

– Kuo tapti?

– Viskuo.

– Tavimi?

– Aš esu tu, o tu esi aš. Žiūrėk į kiekvieną būtybę kaip į save, o į save kaip į kiekvieną būtybę. Tada pabusi. Dabar atmerk akis. Ir prisimink – apie mūsų pokalbį niekam nepasakok.

– O jei mane užmuš?

– Tavo kūnas mirtingas, bet siela amžina. Atgimsi vėl.

Atmerkiau akis ir pamačiau prie lovos stovinčią Sigutę. Ji šypsojosi.

– Kalbėjau už tave džapą, – su šypsena pasakė ji.

– Kas tai yra?

– Na, katalikai turi rožančių, o vaišnavai džapą. Tai aukščiausio lygio malda.

- Ačiū už maldas, Sigute. Tu labai miela.
- Džiaugiuosi galėdama pasitarnauti. Ką sapnavai?
- Tiksliai negalėčiau pasakyti.
- O tu pabandyk.
- Negaliu.
- Gerai, nesakyk. Man šeimyna privežė visokių skanėstų. Mane rytoj paleidžia ir mes renkamės terapijos kambarį. Darysim puotą. Aš norėčiau ir tave ten nusivežti.
- Daugiau jokio invalido vežimėlio.
- Kodėl?
- Rodo silpnumą.
- O, Bahu, – nusijuokė. – Gerai. Lauksim tavęs.

Ji išėjo. O aš atsikėliau iš lovos ir iššlubavau parūkyti.

Galvojau apie tą sapną. Gal tai tik mano smegenų pokštai? Gal tas sapnas sukeltas vaistų? Dėjau ant tokių minčių. Nusprendžiau vadovautis tomis taisyklėmis savo gyvenime. Nes man ant kelių žvaigždės. Nes aš esu viskas ir daugiau nesivadovausiu protu, nesuksi dėl nieko galvos. Žinau tik vieną dalyką – aš nenusileisiu neteisybei, kovosiu už tiesą. O jeigu mirsiu – vėl atgimsiu. Nes aš esu viskas.

Užėjau į rūkyklą. Ten sėdėjo palieęs senukas. Jis buvo labai liūdnas. Kai prisidegiau cigarete, jis liūdnai pasakė:

– Negesink, kai parūkysi, nemesk į peleninę. Man nors vieną dūmelį palik.

Išsitraukiau iš kišenės pakelį ir ištiesiau jam.

– Imk.

Jis išsitraukė vieną cigarete.

– Imk į porą, – pasakiau, – dar neženotas liksi.

Jis paėmė. Aš nusišypsojau.

– Ačiū, vaikine. O mano giminė jau nebus pratęsta. Vilkinau, vilkinau, išsikalinėjau... O dabar matai... Vienas kaip pirštas. Nei vaiku, nei anūkų. Nėr prasmės gyvenime.

Jis parodė supjaustytus riešus. Ten buvo gal koks šimtas pjūvių randų ant kiekvienos rankos.

– Tai va, vaikine. Nedelsk. Jei myli – vesk, jei nemyli – vis tiek vesk, nes nėra nieko sunkesnio už vienatvę. Suprask tai. Anksčiau mano gyvenimo devizas buvo – nevesk, kol gali. O kas iš to gavosi? Laisvė? Jokia čia ne laisvė. Tai kryžius. Vienatvė yra kryžius, kurio nepakeliu.

– Susirask kokią senjorę.

– Kaip?

– Nu, tarkim, gali per „Liuks TV“.

Jis susimąstė. O aš baigiau rūkyti ir užgesinęs cigaretę susimąstęs iššlubavau. Negerai mąstyti, nes gali ne tik išprotėti, bet ir netapti viskuo. Daugiau nemąstysiu, kalbėsiu iš širdies. Smegenys gali klysti, nes ten priinstaliuota visokio brudo, melo. O širdis apgauti negali.

Išėjusį iš rūkyklos mane sustabdė skyriaus vedėja.

– Kaip jautiesi, Varenai?

– Gerai.

– Kas buvo su Saulium?

– Prisiminimai grįžo ir trūko plionkė, daktare.

– Dabar ramus? Gal suleisti „Diazepam“?

– Ne, ačiū. Tikrai nereikia.

– Supratau. O vežimėlis?

– Nereikalingas.

– Koja gali kreivai sugyti.

– Ramentus duokit.

– Jei duosiu tau ramentus, tu su jais ką nors nuplosi. Sėsk į vežimėlį ir viskas. Tai nediskutuotina.

Pro šalį ėjo seselė.

– Ingute, – įsakmiai tarė vedėja, – sodink šitą į ratukus.

– Supratau.

Inga nusivedė mane į procedūrinį ir pasodino į vežimėlį. Aš išvažiavau į koridorių ir išgirdau bruslio riksmus:

– Vandens! Vandens!

Prisiminiau ką sakė tikybos mokytoja per pamokas: „trokštanti pagirdyk“. Širdis sakė tą patį.

Taigi, nuriudėjau į virtuvėlę, paprašiau puodelio, prileidau vandens ir nuvežiau į bruslio palatą. Mane pamatęs jis pradėjo šaukti:

– Valink! Valink iš čia! Kūrva, aš tave užmušiu!

– Brusly, vandens tau atnešiau.

Jis pažiūrėjo į mane kaip į dūchą ir man privažiavus ir sugirdžius jam vandenį, pasakė:

– Su myžalais?

– Ne.

– Tai kodėl man padedi?

– Žmogus žmogui žmogus, kai žmogus žmogui žmogus.

Jis linktelėjo ir užsimerkė virpančiu veidu. Aš nuvežiau puodelį į virtuvėlę ir nuvairavau savo „bolidą“ į terapijos kambarį.

Visi normalūs sėdėjo prie apskrito stalo. Ten buvo Andrius, Sigutė, katalikė Dalia ir dar keli žmogeliukai, kurių nelabai pažinojau.

– O, Varenas! – linksmi sušuko Andrius, – prašom prie stalo.

– Prašom, prašom, – nusišypsojo Sigutė.

Dalia patraukė vieną kėdę ir aš pririedėjau prie stalo. Ant jo buvo padėta bananų, apelsinų, obuolių, įvairių daržovių, saldainių, sausainių ir tinginių pyrago. Mėsos nebuvo, mat Sigutė buvo vegetarė.

– Sigute, o kodėl tu vegetarė? – paklausiau jos.

– Nes gyvūnų žudymas skatina smurtą. Kai kuriose šalyse, jeigu žmonių kūdikis gimsta negyvas, tėvams leidžiama jį suvalgyti.

– Fui... Šlykštu, Sigute, – įsiterpė Dalia, – ir dar prie stalo!

– Tokia tiesa, – atsikirto Sigutė.

– Gyvūnus leidžiama valgyti, tačiau negalima kankinti, – neatstojo Dalia.

– O žudymas – tai jau ne kankinimas? – įsiterpė ir Andrius.

– Kiek žmonių – tiek nuomonių, – bandė sušvelninti situaciją Dalia.

– Karoče, baikit bezpridielą, – jau neiškenčiau aš. – Kadangi mėsos čia nėra, tai ir nevalgysim jos, tai ir nekalbėsime apie ją. Viskas.

Andrius linktelėjo.

Kurį laiką visi valgė tylėdami.

– Tai Sigutė rytoj išvažiuoja, – tarė Dalia. – Ką veiksi grįžus?

– Darbo ieškosiu.

– Sakei, turi virėjos darbą darželyje.

– Taip, bet nesutariu su vyresnybe. Man reikia kito darbo.

– Supratau, supratau. O tu, Jonai, ką dirbi? – paklausė Dalia.

– Viską po biškį.

– Tai banditauji?

– Ne. Rusų laikais tokius, kaip aš, vadino spekuliantais. Dabar vadina komersantais. Dirbu daugiausia prie kompiuterio. Prekyba, tarpininkavimas ir visa kita.

– Supratau, Jonai, – atsakė Dalia.

Kurį laiką visi tylėdami valgė. Terapijos kambary buvo televizorius, grojo „69 danguje“ grupė per „Liuks“ televiziją. O ką daugiau galima žiūrėti per nedidelį tūšą? „Kobra 11“ tai nežiūrėsi.

– Gal galiu paimti šiek tiek pyrago? – paklausiau aš.

– O kam? – nustebo Dalia.

– Nunešiu Sauliui.

Tyla. Visi susižvalgė. Jų veiduose matėsi nuostaba.

– Nešk, – nusišypsojo Sigutė, – paimk ir vaisių, sausainių...

Nurinkau šiek tiek gėrybių nuo stalo, susidėjau ant kelių ir nuvažiavau koridorium į septintą palatą. Bruslys gulėjo ir šypsojosi.

– Atvežiau tau šiek tiek skanėstų, – pasakiau.

– Laikyk draugus arti, o priešus dar arčiau. Ane?

– Ne, brusly. Reikia elgtis su kitais, kaip nori, kad su tavimi elgtųsi.

Kadangi jo kojos, rankos ir liemuo buvo surišti tramdymo diržais, aš jam kaip mažam vaikui viską suvalgydinau.

– Zajabys, – nusišypsojo jis. – Kada tapai toks geras?

– Visada buvau geras. Tik dabar nebesu kerštingas. Manau, kad žmonės turi būti žmonėmis vienas kitam. Gali bausti savo priešą, bet jeigu jam atleisi – tapsi geresniu žmogum. Karoče, pakelsi levelį prieš Dievą.

– Tai tu nepyksti ant manęs, kad tave supyzdinau?

– Pykstu, bet bandau atleisti. Ir jeigu tu su manim elgsiesi kaip su bachūru, tai ir aš tau galvos neapmyšiu. Nu, gerai, varau.

– Pabūk dar.

– Atvarysiu vėliau.

Išriedėjau į koridorių pro seselių postą. Seselė meiliai į mane pažiūrėjo, o aš į ją įtartinau. Žinojau, kad per kursus jas moko valdyti žvilgsnį.

Terapijos kambaryje vyko ginčas:

– Tai tu, Siga, sakai, kad Jėzus daryti stebuklus išmoko Indijoje?

– Tikrai taip. Visų pirma, jis keliavo po Indiją, visų antra, hebrajų Tora ir kiti jų raštai niekada nemokė to, ko žmonės mokė Kristus. Be abejonės, jis turėjo mokytoją brahmaną.

– Nusišneki. Ir aš nebeturiu su tavimi ką kalbėti. Jei nori – žudyk savo sielą.

– Čia tu žudai savo sielą, Dalia. Senajame testamente Liuciferis apibūdinamas kaip Šiaurinė žvaigždė, o naujajame testamente Kristus apibūdinamas kaip Šiaurinė žvaigždė. Kas čia neaišku? Tavo Dievas yra velnias, o tikrasis Dievas yra Krišna.

– Keliauk į pragarą! – sušuko Dalia. – Aš tave prakeikiu!

– Tas prakeiksmas tau grįš šimteriopai, – ramiai tarė Sigutė.

– Prakeikiu tave ir tavo vaikus! – vėl varė savo Dalia.

– Tada meldžiu Dievo, kad šis prakeiksmas negrįžtų tavo vaikams.

Dalia susinervino ir išėjo, trinktelėdama durimis taip smarkiai, kad net televizorius žybtelėjo.

Tylėjau, nes nežinojau, ką pasakyti, nes beveik visos pasaulio religijos daro žmogų geresnį. Man tik nepatinka, kai žmonės kariauja dėl savo religinių įsitikinimų. O tai yra blogis, nes Dievas yra vienas ir jis yra kiekviename iš mūsų.

Į terapinį užėjo pagyvenusi moteris. Ji uždėjo man ant peties ranką ir graudžiai tarė:

– Ponas, būkit geras, duokit cigaretukę.

Išsitraukiau visą pakelį ir padaviau jai.

– Ponas, ar galiu paimti dvi?

– Imkite visas. Aš metu rūkyti.

VII SKYRIUS. NUGALĖTI SAVE

Pusė penkių ryto, mano akys jau buvo atmerktos. Norėjau rūkyti kaip žvėris laisvės. Guodžiau save mintimi, kad neberūkymas ir yra toji laisvė, nes kokią laisvę gali turėti, jeigu esi priklausomas?

Nu, nieko baisaus, po kelių dienų noras rūkyti dings, ir aš vėl grįšiu į tą būseną, kurioje buvau prieš tapdamas rūkaliumi.

– Jonai, tu jau atsikėlęs? – paklausė Andrius.

– Aha. Labas rytas.

– Labas. Galime eiti treniruotis.

– Galime. Tik iš manęs prastas kovotojas, Andriau.

– Po pamokų tapsi geresnis. Niekas negimė mokėdamas. Reikia tik turėti kantrybės. Maskva irgi ne per vieną dieną pastatyta.

Mes išėjom į terapijos kambarį. Koridoriuje ant sudedamų lovų miegojo sanitaras ir seselė. Aišku, ant atskirų lovų. Dirba, vadinasi. Cha cha cha...

Treniruotę pradėjom nuo meditacijos. Andrius paaiškino, kas yra ušu meditacija. Reikia atsisėsti, kaip tau patogiu, ir žiūrint į vieną tašką vizualizuoti save iš viršaus. Matyti save taip, lyg kas nors kitas į tave žvelgtų iš viršaus.

Andrius atsisėdo kaip Buda, o aš ant kėdės.

Man buvo keista, kad nereikia užsimerkti, tačiau Andrius paaiškino, kad geriau pradėti nuo sunkesnės meditacijos. Tada paprastesnės meditacijos lengviau atliekamos.

Sėdėjom taip maždaug pusvalandį. Vaizduote bandžiau pamatyti save iš viršaus ir kartais pavykdavo. Aišku, vaizdas nebuvo toks, kokį matai akimis.

Vėliau „sparingavomės“. Andrius parodė nemažai judesių ir smūgiavimo technikų. Mes netrankėm vienas kito iš visų jėgų, tik lengvai pliaukšėjom. Jis sakė, kad pirmiausia reikia išmokti technikos ir greičio, o tik paskui jėgos ir kitų reikalingų dalykų.

– O dabar pabandyk atspėti, iš kurios pusės trenksiu, – pasakė jis.

Andrius greitai pakėlė savo dešinę ranką, aš ją pagavau.

– Puiku. Tęsiame.

Tada jis sujudino kairę ranką, bet greitai smogė dešinei. Ir vėl pagavau. Smogė kaire, tačiau jos nepagavau.

– Puiku, Varenai. Šiandien užteks. Turi kovotojo dvasią. Jei norėsi pasitreniruoti rimčiau, tai užsuk pas mane į Jonavą.

– Turi savo klubą?

– Ne... Tik nedidelę salę savo rūsyje.

Dar kurį laiką pakalbėjom apie budizmą, išsivirėm kavos, išgėrėm ir atėjo pusryčių metas. Kai ėjom į valgyklą, Andrius pasakė:

– Būk čia ir dabar. Išjunk intelektą. Tegul daugiau reiškiasi instinktai ir intuicija. Tada tapsi savimi, būsi nenugalimas. Tu esi lašas, gali tapti okeanu. Lašas įsilies į okeaną ir tu būsi okeanas. O tiksliau, okeanas įsilies į lašą.

Per mano kūną perėjo šiurpai. Andrius pasakė tą patį, ką ir mano sapnuotas „aš esu tas, kuris esu“. Nieko nesuprantu. Bet tai ne bėda. Kartą Edisono paklausė: „Kaip veikia elektra?“ jis atsakė: „Elektra veikia, naudokitės ja“. Aš nežinau, kas yra elektra, tik žinau, kad panaudodamas elektrą gali išvirti žmogui pietus, arba patį žmogų.

Reikia viską naudoti tik geram tikslui. Negalima parazituoti. Reikia nugalėti save.

– Andriau, o kaip mesti rūkyti?

– Taigi metei jau vakar.

– Nu, taip, bet..

– Tu jau metei. Kai užgesinai savo paskutinę cigaretę – jau tapai nerūkantis. Viskas. Pamišk apie tai.

– Bet vis tiek norisi užsitraukti...

– Tas noras yra dėl to, kad tu dar neapsisprendęs. Nuspręsk: ar bus lengva, ar sunku – tu nerūkysi daugiau nė vienos cigaretės, ir tada noras dings. Net nebesvajosi apie tai. Tu jau laimėjai prieš priklausomybę. Tu nugalėjai save. Su tuo tave ir sveikinu, bičiuli.

Jis arba telepatas, arba išminčius.

Prisėdom prie Sigutės staliuko.

– Labas rytas, Bahu. – nusišypsojo.

– Labas, Madaži.

– Aš užrašiau tau savo močiutės numerį. Paskambink, kai iš čia išėisi. Nueisim kur nors. Supranti, aš noriu ir toliau su tavimi bendrauti.

– Aš irgi to noriu, Sigute.

Sanitaras kaip visada mus nutildė ir tylėdami pusryčiavom. Man patiko čionykštis maistas: košė, gabalėlis kumpio, duona, bandelė ir arbata. Visai neblogai, sakyčiau. Jaučiu, kad čia ir svorio priaugau.

Sigutė man atidavė savo gabalėlį kumpio.

Po pusryčių su Sigute vaikštinėjom koridorium iš vieno galo į kitą. Tėvas ją turėjo pasiimti pusę devintos. Po kelių maršrutų aš pasiūliau jai prisėsti ant koridoriaus sofas, nes man paskaudo kelį.

– Sigute, o kokia dievybė turi šešias rankas?

– Na, manau, tai Viešpats Šiva.

– O gal galėtum man apie jį papasakoti?

– Gerai. Na, senojo hinduizmo pagrindinės dievybės buvo: Brachma – kūrėjas, Višnu – sergėtojas, o Šiva – blogio naikintojas.

Taip pat jį vadino Rudra. Šiva yra Dievas, kuris dovanoja laimę žmonėms, sunaikindamas aplink juos blogį.

– Ar jis apsireiškia sapnuose?

– Ne tik sapnuose, bet ir regėjimuose. Reikia tik medituoti jį kartojant mantras.

– O kokias?

– Na, populiariausia: „Om Namah Shivaya“. Bet yra ir kitų. Pavyzdžiui:

„Džaja Džaja Šiva Šambo

Mahadevi Šambo

Šiva Šiva Šiva Šambo

Mahadevi Šambo.“

– Gal galėtum man jas užrašyti?

– Žinoma, Bahu. Tuoj nueisiu į palatą ir užrašysiu. Tu pasėdėk.

Ji nuėjo. Jos užpakaliukas nuostabus. Pradėjau fantazuoti apie mus kartu. Kaip mes esam dviese ir džiaugiamės vienas kito švelnumu. Laikrodžiai sustoja ir mylimės, kol pateka saulė... Ech...

Bet viltis – durnių motina ir nereikia čia fantazuoti. Tačiau ji užrašė man telefono numerį, o tai jau pirmas žingsnis link laimės.

Prasivėrė baltosios durys. Užėjo skyriaus vedėja ir jaunas daktaras, gal praktikantas, nežinau. Kai ėjo pro mane, daktarė linksmai paklausė:

– Kur tavo transportas?

– Meistrai tiuningą daro, – nusijuokiau.

Ji nusišypsojo ir nuėjo su tuo berniuku šviesiais plaukais. Man jis atrodė lopas, bet manau, kad nederėtų ir toliau taip piktai galvoti apie žmones. Juk visi turi ir gerų savybių, kiekvienas žmogus jų turi.

Sugrįžo Sigutė nešina baltu popieriaus lapu.

– Na va, užrašiau tau abi mantras ir savo adresą. Kadangi mes abu nesinaudojame mobiliaisiais telefonais, tai galbūt norėtum bendrauti laiškais? Su manim...

Peržvelgiau viską, kas ten parašyta, ir pasakiau:

– Mielai, Sigute. Išėjęs iš čia būtinai tau parašysiu.

Ji nusišypsojo ir mane stipriai apkabino. Kai jau norėjau paleisti ją iš savo glėbio, ji apkabino mane dar stipriau.

– Aš tuoj važiuosiu, Jonai. Man tavęs truks.

– Man irgi tavęs truks. Tikrai pasiilgsiu...

Kurį laiką tylėjom.

Galvojau, kaip mielai surūkyčiau cigaretę, bet nuvijau tą mintį šalin. Aš galutinai nusprendžiau daugiau nerūkyti nė vienos cigaretės. Tepadedu man Šiva.

– O tu galėtum dar apie jį papasakoti?

– Apie ką? Savo buvusį vaikiną?

– Neee... Apie Viešpatį Šivą.

Ji trumpam susimąstė.

– Šiva – naikintojas ne blogąja prasme, jis yra blogio naikintojas, vaizduojamas teigiama prasme. Šivos pasekėjai vadinami šaivais.

– Manau, esu šaivas, – nusišypsojau.

– Šaivai tiki, kad Viešpats Šiva yra mumyse ir saugo mus, padeda, prižiūri. Tik reikia jį savyje pažadinti.

– O kaip tai padaryti?

– Medituoti, kartoti mantras. Daryti gerus darbus.

– O kas tavo Dievas, Sigute?

– Krišna. Jis yra ramybės ir meilės Dievas. Jis mane nuramina, suteikia man džiaugsmo, stiprybės...

Suskambėjo pagrindinių durų skambutis.

– Čia pas mane, – pasakė ji, – tėvas atvažiavo. Vykstu namo, Bahu.

Mes stovėjome apsikabinę, kol prasivėrė durys.

– Iki, Bahu.

– Iki, Matadži.

Ji pasiėmė savo krepšį ir išėjo per tas baltas šarvuotas duris. Man buvo labai liūdna. Pamaniau, kad cigaretė pataisytų nuotaiką. Tačiau nustūmiau tą mintį toli, taip toli, kaip iki mėnulio. Reikia laikytis, nes rūkymas yra blogis, o blogį reikia naikinti ir savyje. Tai kova su savimi ir aš nepasiduosiu.

Lapo apačioje Sigutė parašė lietuvišką Šivos mantros vertimą:

„Šlovė Aukščiausiam!

Garbiname tą, kuris atneša laimę ir džiaugsmą,

gyvenančias visų širdyse!“

Durys girgždėdamos užsitrenkė, o kartu su jomis ir dalelė manęs. Aš noriu būti su Sigute. Labai labai noriu. Ji tokia miela, šilta, švelni... Ji nuostabi. Aš be jos kaip paukštis sužeistu sparnu.

Prie manęs priėjo Dalia. Toji katalikė.

– Jaunuoli, o koks pats pirmas Dievo įsakymas? Pats pats pirmas? A?

– Atšok tu nuo manęs, Dalia! Negi tu manai, kad aš pradėsiu atsukinėti kitą žandą priešams ir paprašiusiam švarko atiduosiu ir baltinius? Tavo tiesos neįtikėtinos. Nesirodyk man akyse, nelįsk man į ausis. Nes jeigu dar lįsi, tai aš patikrinsiu, kiek kartų kitą skruostą atsuksi!

Ji nutilo. Net nežinau, iš kur tiek pykčio manyje atsirado. Gal čia dėl to, kad išvažiavo Sigutė? Tikriausiai dėl to. Reikia ramintis.

– Nepyk, Dalia. Aš atsiprašau.

– Nieko tokio, Jonai. Aš viską suprantu. Vieni turi savo tiesą, kiti turi savo tiesą. Bet Jėzus Kristus yra kelias, tiesa ir gyvenimas. Jis kabo ant kryžiaus ir...

Ne, nu pyzdiec. Šitiek tai tikrai neklausysiu apie apšepelį, kurį kaip paskutinį dūchą nuplakė botagais ir kaip kokią lentą prikaldė ant sukryžiuotų pagalių.

O Dalia šaukė man pavymui:

– Jis pasakė Marijai: „Štai, dabar Jonas bus tavo sūnus“. Tu ir esi tas Jonas! Efata! Efata!

Riedėjau kuo toliau nuo jos, o sanitaras Remyga ir dvi seselės jau bėgo tramdyti „Efatos“.

Kaip galima priimti kito žmogaus tiesą, kai ta tiesa yra nutolusi nuo tavosios kaip Žemė nuo Saulės? Juk tai kainuoja begalę

energijos. Ir nepadės čia jokie sukryžiuoti pirštai. Išsunkia sielą kaip kempinę.

Reikia išjungti tas mintis. Jos daro mane piktą. O, kaip norėjau parūkyti... Šakės! Būtų kas nors pasiūlęs tada cigaretę, būčiau pasakęs, kad jis mano brolis visam gyvenimui. Nuriedėjau į savo palatą. Tie du bachūrai miegojo, o gal gulėjo galvas nusukę į sieną, o Andrius skaitė Platoną.

– Andriau, galim pakalbėt?

Jis įsidėjo skirtuką į knygą, padėjo ją į stalčių ir paklausė:

– Rūkyt nori?

– Cha, tu tikrai telepatas.

– Intuityvus ir viskas. Atsigulk, atpalaiduok kūną, atpalaiduok ir duok žinutę savajam AŠ.

– Ai, kaip savitaiga?

– Visiškai taip.

Jis atidarė spintelę, išsiėmė knygą ir vėl ėmė skaityti. O aš atsigiliau ir pradėjau kelionę į save.

...mano pėdos atsipalaiduoja... mano kulkšnys atsipalaiduoja...
mano keliai atsipalaiduoja... mano šlaunys atsipalaiduoja... mano
dubuo, pilvas ir krūtinė atsipalaiduoja... mano pečiai
atsipalaiduoja... mano rankos ir plaštakos atsipalaiduoja... mano
kaklas atsipalaiduoja... mano veidas atsipalaiduoja... mano
smilkiniai, kakta ir viršugalvis visiškai atsipalaiduoja... dabar esu

visiškai ramus... esu visiškai ramus ir atsipalaidavęs... ramus ir atsipalaidavęs...

...aš esu nerūkantis...

...aš esu nerūkantis...

...aš esu nerūkantis...

...aš esu nerūkantis...

...aš esu nerūkantis...

...aš esu nerūkantis...

...aš esu nerūkantis...

...aš esu nerūkantis...

...aš esu nerūkantis...

...aš esu nerūkantis...

...aš esu nerūkantis...

Nurimau taip, kad visai nebejaučiau kūno. Galvoje nebuvo nė vienos mintelės, tik mano mantra, jeigu galima taip vadinti. Koridoriaus šurmulys užtilo ir aš panirau dar giliau. Vis kartoju:

...aš esu nerūkantis...

...aš esu nerūkantis...

...aš esu nerūkantis...

...aš esu nerūkantis...

...aš esu nerūkantis...

...aš esu nerūkantis...

Staiga pasigirdo moters balsas ir vyro riksmas. Tai buvo Andriaus riksmas.

– Aš esu visiškai sveikas! – rėkė jis.

– Apsiramink, nes ukolą į šikną statysim.

– Tai statykit man tą ukolą!

Pramerkiau akis, pasiražiau. Įsipyliu šlakelį mineralinio vandens ir ramiai išgėriau.

– Daugiau jokių vaistų išveminėjimų. Supratai? – paklausė daktarė Andriaus.

Andrius nieko jai neatsakęs atsivertė Platoną ir toliau skaitė.

– O kaip gyvena mūsų Jonas? – paklausė daktarė, priėjusi prie manęs.

– Gerai.

– Personalas sako, kad tu jau ramus.

– Nu.

– Tai su Saulium užkasat karo kirvį? Taip?

– Nu, taip. Kas man iš to karo? Tik paros čia prailgės. O ir šiaip reikia ramintis. Gyvent protingiau.

– Supratau, – ji jau ruošėsi eiti.

– O sakykit, daktare, – sustabdžiau ją, – ar gali per miegus kalbėti Dievas?

Ji nusikvatojo, bet taip nuoširdžiai, natūraliai.

– Sapnuose tau gali kalbėti bet kas. Tai nėra tikrovė. Smegenų vibracijos dažniai sulėtėja ir tu gali susapnuoti bet ką. Netgi tai, ko nesi niekada matęs ar girdėjęs...

– Aišku.

Ji linksmai linktelėjo ir nebudindama kitų palatos vyrų išėjo. O aš likau su savo mintimis.

Šiva? Sapnuotas tipas man niekad nesakė, kad yra Šiva ar Rudra. Jis tik pasakė, kad yra tas, kuris yra, ir kad man reikia pabusti. Nors ką aš čia galvoju? Kažkoks sukniastas sapnas ir tiek. Gyvenime kasdien visi sapnuoja, ir dar ne tokius dalykus.

– PIE-TŪS!!! – nuaidėjo koridorium.

Visi pradėjo lysti iš savo urvų. Koridoriuje susidarė kamštis priešais valgyklos duris. Visi grūdosi, lyg būtų šimtą metų neėdę.

Prisėdau prie pirmo staliuko ir pradėjau valgyti.

– Skanaus, – prie manęs prisėdo Andrius.

Po to svirduliuodamas atklibinkščiavo Saulius.

– Sėsk, ana prie pirmo staliuko yra laisvos vietos, – pasakė jam sanitaras.

Jis prisėdo prie mūsų.

– O, zdarova, gal turit parūkyt?

– Nerūkom.

– Varenas rūko.

– Nerūkau, – atsakiau jam, – mečiau, Sauliau.

– Aaa... Jasna... Tai gal ką skanaus turi spintelėj?

Jis mane sunervino. „Tai gal ką skanaus turi spintelėj?“ Dėjau skersą. Duok šuniukui kauliuką, tai jis vėl pas tave atbėgs. Po to vis atbėgs ir atbėgs.

– Neturiu ir atsipisk!

– Gerai, gerai, be nervų. Supratau.

Mes užbaigėm tą pietų nesąmonę ir aš nuėjau pagulėti. Jaučiausi išsekęs. Tada supratau, kad noras rūkyti dingo, nes po pietų man rūkyti būdavo smagiausia. Giliai įkvėpiau, iškvėpiau ir atsipalaidavau. Viskas nurimo. Panirau į lengvą snaudulį.

Šurmulys. Atsibudau. Pramerčiau akis. Elijas ir keturi apsauginiai rišo Andrių tramdomaisiais diržais prie lovos. Andrius atrodė ramus, tik jo rankos buvo apdaužytos ir kruvinos.

– Kas nutiko, Eli? – paklausiai aš.

– Puolė apsaugą.

– Kaip? Kodėl?

– Atvedė jo buvusią merginą Liną, jie turi kažkokių nesuvestų sąskaitų. Merginą išnešė neštuvais, kaip ir vieną mano kolegą.

– Eina šikt...

Apsauga baigė savo darbą ir išėjo.

– Ar galiu paklausti, kodėl tai atsitiko, Andriau?

– Abortas.

– Kas?

– Abortas. Ji pasidarė abortą ir nužudė mano kūdikį. Nenoriu apie tai kalbėti. Turiu viską sutvarkyti savo sieloje. Noriu pabūti vienas.

O čia tauru. Kaip jaustis vyrui, kai jo vaiką nužudo? Tai su niekuo nesulyginamas kančios jausmas. Andrius turbūt dėl to čia ir yra. Kas liktų iš Andriaus Komitos priešų, jeigu jis įsiustų? Šlapia vieta. Ne daugiau.

Su Andriumi bendravom dvi dienas. Jis buvo su tramdymo diržais. Jo net į tualetą neleisdavo. Uždėdavo pampersus. O kai ateidavo laikas valgyti, jam atrišdavo vieną ranką ir kol jis valgydavo sanitarai atsitraukdavo tolėliau.

Po dviejų dienų Andrių išsivežė visa krūva didumo sulig prakeiktu namu apsauginių. Dar buvo du policininkai.

Elijas vėliau pasakojo, kad Audrius Komita yra Utenoj. Ten bus nustatyta, ar jis iki galo suvokė savo veiksmus. Jei nesuvokė, ką daro – tada Rokiškio beprotnamis, jei suvokė – kalėjimas.

Elijas nežinojo, ar ta kūrva dar gyva, ar jau mirus.

Dienos slinko lėtai. Kiekviena diena buvo tokia pati, kaip ir vakarykštė. Kartais išvesdavo pasivaikščioti į lauką, bet tik ligoninės teritorijoj. Tada mus lydėdavo du sanitarai ir vesdavo daugiausiai po keturis ar penkis.

Jie jau pradėjo elgtis normaliau. O gal aš pats pradėjau elgtis normaliau?

Galvojau apie Sigutę. Pasiilgau jos be galo. Mano mintyse ji visada liks tobulos merginos idealas. Jis nuostabi. Akys, plaukai, figūra... Ech... Superinė pana. Ir charakteris kaip angeliuko.

Kartą daktarė paklausė:

– Ar vis dar manai, kad ne mes tokie, o toks gyvenimas? Ar manai, kad tavo likimo siūlą audžia kažkas kitas?

– Vieni dalykai nuo mūsų priklauso, o kiti nepriklauso. Jeigu priklauso, tai mes galime kurti savo likimo dalį patys.

– O jeigu nepriklauso?

– Tada reikia susitaikyt su tuo. Juk jeigu ko pakeisti negali, tai ar reikia dėl to dar ir inkšti kaip šunėkui?

Ji atsivertė mano bylą ir kažką užsirašė.

– Rytoj namo keliauji.

VIII SKYRIUS. PABAIGA

Užmigti sekėsi sunkiai. Varčiausi tai ant vieno šono, tai ant kito. Ir vis maščiau, kad baltaskverniai apsigalvos ir manęs nepaleis. Po to atsiguliau ant nugaros ir panirau į meditaciją. Taip ir užsnūdau.

Ryte buvau laimingas, nes mane juk paleidžia. Suvalgiau pusryčius ir prisėdau ant tapčiano laukti, kol sutvarkys dokumentus dėl mano paleidimo.

Laukti teko neilgai. Personalas tik išgėrė puodelį kavos ir prasidėjo vyksmas. Mane iš karto pasišaukė į procedūrinį. Sudėjau parašus, grąžino mano daiktus, drabužius ir kedus.

– Tavęs atvažiuos pasiimti? – paklausė vyresnioji sesuo.

– Nea. Aš autobusu.

– Turi pinigų?

– Turiu.

Atsisveikinau ir išėjau. Palatoj peršokau į treningą, apsiaviau kedačiais ir nuėjau link durų. Pro šalį kaip tik ėjo skyriaus vedėja, rankoj nešėsi kažkokius popieriukus. Ji ištiesė man juos.

– Štai, parašiau tau vaistukų.

– Ačiū, – paėmiau receptus ir perlenkęs per pusę įsidėjau į kišenę.

– Tik žiūrėk man, daugiau jokių muštynių. Ir gerk vaistus, nes jei negersi – grįši.

– Supratau.

– Ir jokių narkotikų, alkoholio.

– Aišku.

Norėjau greičiau iš ten dingti. Todėl tik linksėjau galvą, nesiginčijau.

– Tada tvarka, Varenai.

Ji atidarė tas baltas šarvuotas duris, perėjom per fojė ir ji, atidariusi kitas, dvigubas duris – mane išleido. Padėkojau ir laiptais nusileidau į pirmą aukštą. Ten stovėjo kavos aparatas. Sumečiau monetas ir gavau savo „Cappuccino“ su šokolado drožlėmis.

Išėjau į lauką, dvelkė švelnus vėjas, medžiai tingiai lingavo... Buvo nuostabu. Tada aš pakėliau akis į dangų, į saulę ir mano kojos nevalingai priklaupė.

Tai ir yra Dievas – absoliutas. Viskas. Visas pasaulis su viskuo, kas jame, ir tai nuostabu.

Mano žvaigždės ant kelių užgeso visiems laikams. Dabar aš žinau, kad viskas yra viena, viskas yra Dievas, viskas esu aš. Aš ir Dievas esame viena, bet ir kiti žmonės yra tokie patys, kaip aš, todėl turime vieni kitiems rodyti pagarbą.

Kaip kartą sakė Dalia: „Daryk kitiems tai, ką nori, kad tau darytų“. Čia Kristaus žodžiai. Mintyse atsiprašiau Jėzaus, kad pavadinau jį apšepėliu.

Iš savo posto išėjo Elisas:

– Na, tai namučio traukiam?

– Traukiam, – atsakiau su šypsena ir gurkštelėjau šlakelį „Cappuccino“.

– Tai kaip su ta tavo filosofija?

– Yra priežastys ir yra pasekmės. Priežastys yra tavo mintys, pasekmės – tavo veiksmai. Tavo veiksmai – priežastys, tavo gyvenimo kokybė – pasekmės.

Jis linktelėjo.

– Gal galėtum duoti paskambinti merginai?

– Prašau, – jis padavė man telefoną.

Aš išsitraukiau iš piniginės Sigutės namų numerį ir surinkau. Nuspaudžiau žalią mygtuką.

– Klausau, – pasigirdo moters balsas.

– Laba diena, Aš esu Jonas. Norėčiau kalbėti su Siga.

– Tuojau ją pakviesiu.

Po kelių akimirų išgirdau Sigutės balsą. Tą nuostabų, švelnų balsą.

– Klausau.

– Labas, Sigute. Čia Jonas iš U. P. S. Mane paleido. Gal norėtum susitikti?

– Negaliu, Jonai.

– Kodėl?

– Aš... Na, aš... Susitaikiau su savo buvusiu vaikinu ir aš ne iš tų, kurios...

Išjungiau.

Man buvo graudu.

Atidaviau telefoną Elijui.

– Eli, gal turi cigaretukę?

PABAIGA.

Daugiau nemokamų elektroninių „Naujo vardo“ knygų ieškokite
www.naujasvardas.lt